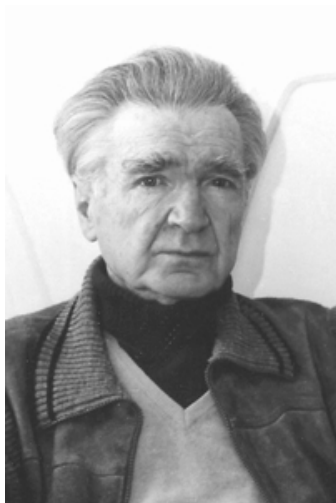

COLEGIUL TEHNIC „GHEORGHE BAL ”-ADJUD

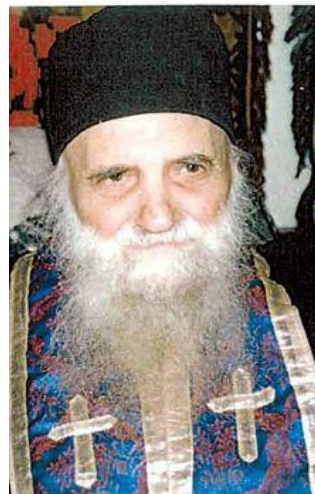

CONTRAATAC

**Revistă de educație, cultură, literatură și atitudine, pentru elevi și profesori - îndreptată împotriva
prostului-gust, imposturii și agresiunii imoral-antiartistice
- apariție semestrială -**

EMIL CIORAN (1911-1995)

Arhim. ILARION ARGATU (1913-1999)

Anul XII, nr. 26, mai-iunie 2011

CUPRINS

1-Mars de ADIO, de Adrian P. UNESCU;	3
2-Interviul revistei <i>Contraatac</i> : "Despre cei care nu încurajează cultura, nu pot spune decât că sunt niște oameni <<raci>>, oricât de bogași ar fi. Doar dăruind, vei primi! (...) FRUMOSUL VA RĂMĂNE ... I VA DĂ ÎNUI PESTE ANI !!" - interviu cu omul de cultură, filantropul, scriitoarea și jurnalista româno-canadiană LIGYA DIACONESCU ;	4
3- "Doar o vorbă - și i mai spun": Libertatea de creație, pe lângă eșecul fiecăruia - de Liviu Ioan STOICIU, București/ROMÂNIA.	13
4-Din clasicizării "romanticului" comunism românesc... : AZI: Alex TEF. NESCU!!!	14
5-"Tablete de duminică...": Ce bine e în democrație! - de Mircea DINUTZ, Focani/ROMÂNIA.	15
6-Cuvânt duhovnicesc de dimineață : Avortul - una dintre cele mai grave răni ale familiei - de preot prof. Ion MUNTEANU, Colegiul Tehnic „Gh. Bal” - Adj. ROMÂNIA;	16
7-Străjile ale culturii ortodoxe: AZI: Arhim. ILARION ARGATU;	19
8-Ambasadori autentici ai culturii românești: În slujba culturii, spiritualității, literaturii și limbii Neamului Românesc - de dr. Dan BRUDA, Cluj-NAPOCA/ROMÂNIA;	23
9-CENTENARUL EMIL CIORAN (1911-2011); a-Emil CIORAN despre muncă ; b-Legionarismul lui Emil CIORAN - de profesorul și filosoful Ionel NECULA, Tecuci/ROMÂNIA;	25
10-Semnala de alarmă ale românilor cu inimă de români: a-Sugestii pentru schimbarea Constituției; b-Românii din Ungaria - deznaționalizați și umiliți; c-România a ajuns Codrul VI al ei - apel către clujeni și justiția română ; d- Acum pentru re-maghiarizarea Ardealului - de prof. univ. dr. Dan BRUDA, Cluj-Napoca/ROMÂNIA ;	46
11-Apel important: Că răsună la extremismul maghiar, a luat ființă GRUPUL DE ACȚIUNE PENTRU DEMNITATEA NAȚIONALĂ, sub patronajul IPS IOAN SELEJEAN;	53
12-Gândurile lui IOAN de AUSTRALIA: a-Cartea și valoarea ei; b-ARTUR SILVESTRI, o floare a culturii; c-Hora iu, Agrippa și „Collegia fabrorum” - de Ioan MICLĂU, Cringilla/AUSTRALIA;	54
13-Porniți lucrul... : a-Valerian C. LIN (absolvent al C.T. "Gh. Bal" - Adj.); b- Elena NICULESCU (XII C. C.T. "Gh. Bal" - Adj.); c- Alexandra NICULESCU (XIC, C.T. "Gh. Bal" - Adj.); d-Mihaela MUȚĂT (XF, C.T. "Gh. Bal" - Adj.); e-Andrei GRAP (absolvent al C.T. "Gh. Bal" - Adj.);	58
14-Istoria multăritătoare: Sumare considerațiuni istorico-juridice asupra Tratatului de la Trianon (4 iunie 1920) - de prof. C. T. LIN MOCANU, Colegiul Tehnic „Gh. Bal” - Adj. ROMÂNIA;	64
15-Consacrarea Tinerei: a- Valerian C. LIN, absolvent al Colegiului Tehnic "Gh. Bal" - ADJUD; b-Elena NICULESCU, clasa a XII-a C. C.T. „Gh. Bal” - ADJUD; c- Patricia Oana BOTEZ, CLUJ-NAPOCA;	66
16-"Voluptuos joc cu icoane" - Scriitori consacrați, Modele de urmat: a-Eugen EVU-Hunedoara/ROMÂNIA; b-Ionuț CARAGEA, Montréal/CANADA; c-Cezarina ADAMESCU-Galați/ROMÂNIA; d-Paul SPIRESCU - Adj. ROMÂNIA; e-Paul ANCA, București/ROMÂNIA-Delhi/INDIA; f-Florica Gh. CEAPOIU, București/ROMÂNIA; g-Camelia CIOBOTARU-Focani/ROMÂNIA; h-Ioana STUPARU - București/ROMÂNIA; i-Dora Alina ROMANESCU - Mangalia/ROMÂNIA;	71
17-Calea, Adevărul și Via (eseuri și interogații): a- La Cluj, din păcate, măsurile luate de forțele horthyste sînt mai puternice decât adevărul istoric! - de prof. univ. dr. Dan BRUDA, Cluj-Napoca; b- Vocația prieteniei - de prof. Mircea DINUTZ, Focani; c- Oasele lui Brîncuși și ... sau „ossi di sepiă” ? - de Eugen EVU, Hunedoara;	85
18- Arte plastice: Între a explica și a exprima (prezentarea expoziției Zamferei Barbu GALAN) - de Laura Lucia MIHALCA, student la Filologie și la Arte Plastice, BUCUREȘTI;	89
19-Poseurile Noului Corvin: a-Labirint sau mandale; b-Scriere orhideică ; c-Meditații agitate - de Eugen EVU, Hunedoara/ROMÂNIA;	91
20-Didactica: a- Mișcarea Legionară, în primele manuale de istorie „alternative” pentru liceu - sau despre persistența clișeelelor, în abordarea unui aspect al naționalismului românesc - de prof. C. T. LIN MOCANU, Colegiul Tehnic "Gh. Bal" - Adj. ROMÂNIA; b-De ce nu merge?...Mai multe întrebări decât răspunsuri... - de prof. Mircea DINUTZ, Focani/ROMÂNIA;	91
21-Paradidactica: Percepții ale Basarabiei, în manualele românești postdecembriste. Între destinul românesc și vocația independenței - de lector univ. dr. Arthur TULU, Galați/ROMÂNIA;	95
22-Gânditorul de la Hamangia: ... « Ce cântă, aia e ti! » - de prof. dr. Adrian BOTEZ, C. T. « Gh. Bal » - ADJUD ;	99
23-Folclor sacral românesc: Pricoliciul și...Învierea! - de prof. dr. Adrian BOTEZ, C.T. „Gh. Bal” - Adj.;	103
24-Autori uitați, texte rememorate: VASILE MILITARU (1885-1959);	106
25-Poezii "evadate" din fostele puteri politice: Noi n-am avut tinerețe; Crezul; O, brad frumos!;	111
26-Meditații asupra unor criuri și asupra unor oameni: a-Moralistul și „viziunea de hârtie” - de la bibliotecă la viață și iarăși înapoi... - de prof. Mircea DINUTZ, Focani/ROMÂNIA; b- Perimetrul absurd - de Constantin STANCU, Haeg/ROMÂNIA; c-Mircea Dinutz - de veghe peste spațiul cultural vrâncean - de Ionel NECULA, Tecuci/ROMÂNIA; d-Fenomenul previzionar de sorginte poetică, la Adrian Botez - de Cristian NEAGU, București/ROMÂNIA;	113
27-Orientalia: Johann Martin Honigberger (1795 -1869) - de prof. univ. dr. Florinel AGAFIEI, FOCANI;	122
28-Valahica: a-Argumente pentru a susține candidatura limbii române la statutul de unică limbă paneuropeană - de cercetător științific George Liviu TELEOAC, București/ROMÂNIA; b-Tărtăria - fărâșuri diacritice! - de Eugen EVU, Hunedoara/ROMÂNIA;	127
29-Poezele lui IOAN: Mireanul evlavios; Cuvântul biblic; Nins de praf de lemn pe haină; Steaua Bucovinei - de Ioan MICLĂU, Cringilla/AUSTRALIA;	130
30- Traduceri/transpuneri: Traduceri: a- prof. univ. dr. CONSTANTIN FROSIN, Galați/ROMÂNIA (traduceri, în limba franceză, din poezia lui Adrian BOTEZ); b- Carmina Balcanica (prezentare de Eugen EVU) - Transpuneri - din BAKI YMERI VOKA (...albanezo-aromânul);	131
31-Despre Principii: - Atomii...din noi - de prof. Ellen POPOVICI, Colegiul Tehnic "Gheorghe Bal" - Adj. ROMÂNIA;	136
32-Un elev „născut”: „JOS...!” - de Căutăm !	137
33-Umor...cinic!	138
34-Ultima oră/ultima oară : Visul împlinit al lui Mengele? - de prof. dr. Adrian BOTEZ, C.T. „Gh. Bal” - Adj. ROMÂNIA	139
35-Revista revistelor culturale	145

NOTĂ : Autorii articolelor răspund, personal și integral, de conținutul respectivelor materiale!!

MAR DE ADIO

de Adrian Păunescu

La munc , derbedei,
c trece anul
i vin ilal i ca s v

ia ciolanul
F cea i pe democratici cei cucernici,
Mama mamei voastre de nemernici !
Sculpa i-v -ntre voi cum se cuvine
i-apoi, convinge i-v c e bine ...
A i luat o ar de mai mare dragul
i i-a i distrus averile i steagul,
S-ajungem colonia de ocar
Care- i va cere scuze în maghiar !
i prin complicit i cu demoni aprigi,
A i desfiin at uzine, câmpuri, fabrici,
i prin vânz ri de ar – infernale –
A i omorât cu voie animale !
La greul greu care mereu ne-ncearc
R spunde i cu un greu de moarte, parc ,
i i-a i g sit i bolii un remediu :
Întoarce i România-n evul mediu !
Ce c z turi, ce târfe, ce mizerii,
V-a desena cu acul, s v sperii !
Dar voi nici sânge nu ave i în vine,
Ci credite, din c lim ri str ine !
Le ti i lui Hitler i lui Stalin taina
i-mpinge i Bucovina în Ucraina ,
A a cum ceilal i, limpezeasc -i valul
S-au compromis negustorind Ardealul !
De unde sunte i, m ? din ce g oace ?

Cum v-au putut p rin îi vo tri face ?!
Ce condimente le-au picat în sperm
De e tr darea voastr -atât de ferm ?!?
A i pus nenorocita voastr lab
Pe-aceast trist ar basarab ,
i vre i, cu-amenin are si cu biciul
S-o face i curva voastr de serviciu !
Mima i respectul pentru cele sfinte,
Dar vinde i i p mânturi, i morminte !
A i inventat examene severe
Supunere poporului spre-a-i cere !
i toat zbaterea v-a fost degeaba,
C -n nas mai marii v-au închis taraba .
Minciuna voastr v-a adus pe scen –
Actori într-o politic obscen !
Acum, când un pr p d e-ntreaga ar ,
Ia cere i-v pu intel afar ;
Decât s v trimit ara noastr ,
Mai bine merge i voi în mama voastr !
Pleca i de-aici, cu-o grab funerar ,
i nu albaniza i aceast ar !
B ga i vitez , c v trece anul
i s-a scurtat i s-a-nvechit ciolanul !
i – ce v pot eu spune la plecare,
Decât lozinca lui F nu cel mare :
**NENOROCI ILOR, SE RUPE NURUL,
LA MUNC , LA B TUT RU I CU
T...URUL !!!**

D buleni, 6 iunie 1997

interviul revistei „contraatac”

**“DESPRE CEI CARE NU ÎNCURAJEAZ CULTURA , NU
POT SPUNE DECÂT C SUNT NI TE OAMENI
<<S RACI>> , ORICÂT DE BOGA I AR FI. DOAR**

D RUIND, VEI PRIMI! (...) FRUMOSUL VA R MÂNE ... I VA D INUI PESTE ANI !”

INTERVIU CU OMUL DE CULTUR , FILANTROPUL, SCRITOAREA I JURNALISTA ROMÂNNO-CANADIAN LIGYA DIACONESCU

LIGYA DIACONESCU, jurnalist, poet, scriitor, publicist, economist, n scut în 14 iulie 1960, la Bicz, jud. Neam . Director general al S.C. Starpress S.R.L., Râmnicu Vâlcea. Proprietar al revistei interna ionale româno -canado-american „Starpress” (publica ie bilingv româno -englez online). Proprietar al Centrului de Informare i Promovare a Turismului Românesc „Starpress”. Proprietar (1996-2005) al publica iilor „Speran a” i al ziarului „Sportul Vâlcean” i coproprietar al cotidianului „Ora” din Craiova . Pre edinte al Funda iei „Kamala”. Director i produc tor la Festivalului Na ional „Miss Regina Turismului Românesc” (dou edi ii) organizat în colaborare cu T.V. România Interna ional, Radio România Interna ional i Ministerul Turismului. Director general al Radio Metronom - Râmnicu Vâlcea (1994-2000). Produc tor a numeroase emisiuni pentru televiziune la T. V. Etalon i T.V. Vâlcea (2000 - 2006). Coproducator la T.V. România Interna ional i Radio România Interna ional (2004 - 2009). Producator al primului Concurs Interna ional de Poezie Româneasc „Starpress 2008”, edi ia I-a (Organizat de revista „Starpress” în parteneriat cu Radio România). C r i în curs de apari ie: „Cristaloterapia (Pietrele care vindec)”, „Viorela” - pove ti pentru copii, „S rutul iubirii” - volum de versuri, „Jurnalismul între adev r i minciun ”.

1-A.B.: Stimat doamn **LIGYA DIACONESCU**, de i ne despart, uneori, mii de kilometri, între noi doi s-a întemeiat o prietenie bazat pe sincer i reciproc pre uire, pe intense tr iri cre tine i pe empatie. Din datele selectate de mine mai sus, rezult c dvs. nu v -a i desprins complet de „matc ”, precum majoritatea românilor care au ales calea str în t ii. **Casa Româneasc** v atrage, i azi, cu aceea i for de ier! i, totu i, de ce a i ales s pleca i spre Canada? Ce anume poate decide pe un român s - i p r seasc , fie i par ial, cum a i f cut-o dvs., patria? Doar se zice c , în România anilor 2000, este democra ie, deci toate c ile afirm rii personalit ii umane sunt deschise la maximum, precum în toate rile moderne i civilizate ale lumii... - sau lucrurile nu stau întocmai cum se zice?

L.D.: *Niciodat nu m-am gândit s p r sesc definitiv patria mam , de aceea m aflui mai tot timpul pe ...drumuri. Nu eu sunt cea care a ales , ci ...destinul , Bunul Dumnezeu a dorit s fie astfel , dragostea de cultur a scriitorilor români din Canada m-a atras , începând cu legarea unor prietenii trainice, apoi cu organizarea unor evenimente culturale i turistice româno-canadiene . Mai târziu, au urmat organiz ri de evenimente interna ionale . i iat ca am reu it s "reunesc " români de pretutinden i, într-o serie de ac iuni în prezentarea frumosului , a crea iei , a talentului românesc.*

2-A.B.: Sunte i unul dintre cei mai dinamici i eficien i români, stabili i definitiv sau „c l tori” din/prin diaspora – i acest dinamism i aceast eficien (eu nu uit, ci r mân profund recunosc tor gesturilor de generoas filantropie, propuse, de dvs., pentru elevii-copii ai Colegiului Tehnic „**Gheorghe Bal** ”-Adjud, institu ie de înv mânt unde lucrez eu....dar noble ea Duhului dvs. n -a aflat în elegere, permeabilitate i

rezonan , în sufletul stafidit i orbit al conduc torilor vremelnici i „alinia i” politic , ai acestei unit i de înv mânt din Adjud...!) exprimându-se în uluitor, aproape deconcertant de variate domenii: „*Director general al S.C. Starpress S.R.L., Râmnicu Vâlcea. Proprietar al revistei interna ionale româno-canado-americană „Starpress” (publica ie bilingv româno -englez online). Proprietar al Centrului de Informare i Promovare a Turismului Românesc „Starpress”. Proprietar (1996 -2005) al publica iilor „Speran a” i al ziarului „Sportul Vâlcean” i coproprietar al cotidianului „Ora” din Craiova . Pre edinte al Funda iei „Kamala”. Director i produc tor la Festivalului Na ional „Miss Regina Turismului Românesc” (dou edi ii) organizat în colaborare cu T.V. România Interna ional, Radio România Interna ional i Ministerul Turismului. Director general al Radio Metronom - Râmnicu Vâlcea”* - a i organizat concursuri de poezie, de mare anvergur interna ional etc. etc. De ce această înfrigurare a l rgiri i, uneori de-a dreptul derutante, a frontului cultural de ac iune? Sim i i c , prin cea ce face i, împlini i nevoi interioare personale, sau o misiune terestr , ori o misiune fa de Neamul Românesc, care v -a n scut? i, mai ales, din ce anume v trage i încrederea c **face i bine** i energia de **a face bine**, tot ceea ce face i?

L.D.: *Sunt un om cu credin în Dumnezeu , dup cum ti i. Cred c fiecare din noi avem de îndeplinit o misiune. Atât de mult iubesc copiii , oamenii , în general, încât , tuturor le-a d rui tot ceea ce î i doresc , dac a putea, renun ând la multe pentru mine. Îmi place s d ruiesc mai mult decât s primesc...s v d bucuria , lumina care se revars în mii de fascicule , juc u , pe chipurile celor premia i i pe ace tia , asemenea unor copii , plini de emo ie , vibrând , precum florile de mai în soarele mângâietor. A a cum sti i , premiile concursurilor interna ionale de poezie STARPRESS , le-am d ruit "din propriul buzunar", cum spun românii , reu ind s bucur suflete române ti din ar i diaspora (Canada , USA , Anglia , Italia , etc.), cu sejururi la mare , la munte i în sta iuni balneare. Da , i românii pleca i din ar se bucur de câte un sejur , nepermi ându- i, uneori, s i-l permit . Simt c trebuie s reunesc truditarii de frumos ...oamenii de cultur , scriitori , pictori , sculptori români din întreaga lume . Simt c trebuie s se cunoasc între ei i s fie cunoscu i de c tre cei îndr gosti i de cultur ...care întotdeauna sunt frumo i , cu mult bun sim ,optimi ti . Cât despre cei care nu încurajeaz cultura , nu pot spune decât c sunt ni te oameni "s raci" , oricâ t de boga i ar fi. Doar d ruind vei primi!*

3-A.B.: Scrie i mult i divers – ...vorbesc aici de artistul **LIGYA DIACONESCU**, nu de publicistica dvs. de for . Dar, de forma ie, sunte i, cum v recomand C.V. -ul – **economist**. Cum se împac literatura cu...economia, cu cifrele? Acesta a fost, cândva, întrebare i pentru Ion Barbu... Nu se „**încurc una pe alta**” – n v lindu-v , în minte, un poem, exact în mijlocul unui calcul – ...sau, în mijlocul fierbin elii revela iei i demiurgiei unui poem, s dea buzna în mintea dvs. un ... plan de afaceri...?! Asta, înafar de manageriatul diverselor ac iuni culturale cu mare grad de apertur spiritual i de mare eco u interna ional (exprimat în participarea masiv , ba chiar, pentru for ele „puse la b taie”, în aceste emulative /stimulative ac iuni – sufocant !) – unde îmi dau seama c scriitorul i publicistul **LIGYA DIACONESCU** trag foloase însemnate, de pe urma ...economistului **LIGYA DIACONESCU**...nu-i a a?

L.D.: *Economist i jurnalist ...apoi , un umil scriitor sunt. Doream s fac Psihologia.Concep ia p rin ilor mei a fost, ca a multora din vremea studiilor mele , aceea de a de veni economist sau jurist. Am f cut ASE-ul," de gura lor" , niciodat nu mi-a pl cut s lucrez în contabilitate.Am f cut Jurnalism de pl cere...Poezie scriu de la 4 ani ...prima a fost :*

"Copilul sta la geamul mic

Prive te-n dep rtare

El vede un broscoi pitic

i un coco mai mare !"

Recunosc, îns c , în afaceri , studiile de contabilitate i marketing m-au ajutat foarte mult.Practic, îns , meseria de jurnalism cu atât de mult pl cere , asemenea unui copil care iube te jocul pe net , de i cere sacrificii .Cât despre scris , scriu din necesitate , simt scrisul curgându-mi prin vene ...citesc , cu mult drag , ce scriu ceilal i , m scufund în versurile i proza trimise de prieteni , simt, uneori, c mi se taie respira ia !

4-A.B.: Sunt convins c nu sunte i deloc str în de activitatea cult ural-literar din România. Sunte i, cumva, membr , afiliat vreunei reuniri de scriitori din România (azi, această calitate, de „**membru al...**” parc ar denumi i defini, în România, o apartenen ...sectant !) – de tipul USR sau Liga Scriitorilor? Ce p rere v-a i format despre scriitorimea din România contemporan – care nu a g sit nicio rezolvare (nici personal , nici...”de grup”!), pentru a- i afirma i promova c r ile scrise (de i, unele, cu certitudine, vor fi fiind de valoare major !)? Mai exact, dores c de la dvs. altceva: s sugera i (indirect, prin pagina acestei reviste!) USR-ului, care se dezintereseaz complet, la vârf ca i la baz , de creatorii s i (unii, nu de lep dat!), **solu ii manageriale concrete**, pentru ca, i în România, sau, pur i simplu: **ÎN ROMÂNIA** – scriitorul autentic s nu trebuiasc s cer easc sponsoriz ri, s nu fie nevoit s - i pl teasc singur editarea c r ilor sale...(cât despre distribu ie: nu exist nicio re ea, în toat România!) - pe baza unui principiu absurd: „***Eu trudes c, eu m pl tesc...eu m c itesc !***” – i s existe vreo editur care s faciliteze membrilor USR editarea lucr rilor lor de valoare (aici e alt bub : nu exist „judec tori impar iali”, morali, garan i ai corectitudinii unei selec ii pe criterii autentic axiologice, utile Duhului Românesc!), în condi ii preferen iale. ...E drept, din p cate, c i în USR exist un grad de corup ie i de „nepotism” dezarmant... – i, atunci, valoarea autentic este greu de decantat de non -valoare – ba, mai mult, non-valoarea i impostura, grafomania celor cu bani... - sufoc i dezn d jduiesc avântul celest al valorilor autentice...” ***Ce-i de f cut?***” – cum întreba un vechi socialist rus...

L.D.: Nu , nu sunt membru , de i am primit propuneri de la Liga Scriitorilor Români , de la pre edintele acesteia , distinsul scriitor Alexandru Florin ene , care mi -a i înmânat o diplom de membru de onoare , pentru activitatea literar desf urat pân acum. Am primit o propunere i de la pre edintele LSR -Filiala Bucure ti ,talentata doamn a scrisului românesc , Elisabeta Iosif . Poate , timpul a fost de vin sau ...neglijen a. Cât despre USR, am primit la redac ie multe nemul umiri i, deocamdat , nu-mi doresc s devin membru. Sunt bucuroas i fericit c Revista Interna ionala STARPRESS reune te, sub cupola sa, talente autentice române ti, din întreaga lume. La concursurile interna ionale de poezie am descoperit noi talente ...poate i pentru faptul c nu am impus limit de vârst , un num r de c r i publicate sau alte criterii...Dup impunerea unor astfel de criterii , nu a fi putut avea atâtă bucurie sufleteasc , prin descoperirea tr irilor unor inimi de la 9 la 90 de ani , a unor st ri suflete ti naturale. Imensitatea bucuriei, îns , a fost luminat i de atragerea unor nume de excep ie ale literaturii , ale scrisului românesc , cu zeci de c r i publicate , laurea i ai unor numeroase premii na ionale i interna ionale .

5-A.D.: Scriitorimea din România (ca și artiștii, în general - poate afară de actori!) este breasla cea mai umilită și cu statutul social cel mai fragil și mai prost definit și mai incert! Unde să mai punem și faptul că președintele UR, dl prof. univ. dr. N. Manolescu - îi conduce (!) „turma”, de la... Paris ...?! Chiar de la vârf, adică de la nivelul președintelui UR - dl N. Manolescu, sunt promovate, azi, subcultura și literatura scatologică /coproliteratura, tip „opera” lui Mihail G 1 anu (a cărui maculatură /ordură este...plină de premii naționale! - acest domn G 1 anu „umflă” toate sufragiile juriilor, conduse, din umbră sau direct, de dl N. Manolescu...) - ba, mai grav, dnii N. Manolescu, Alex ătef ănescu și Horia Gârbea vor să înlocuiască, în mentalul românesc, „**canonul Eminescu**”, prin „**canonul G 1 anu**”!

...Cum poate fi rezolvat, oare, în opinia dvs., nu doar de economist, dar și de om de cultură român, care pendulează (cel puțin în spațiul în care privește reperele epistemo-gnoseologice), între mai multe culturi și civilizații terestre - această situație umilitoare și de-a dreptul revoltătoare, a culturii românești?

În definitiv, în Canada, cum se rezolvă acest fel de probleme, înând de Cultură ? Bineînțeles că, în Canada, nu există lipsă de respect pentru **Tradiție** și pentru **Cultură**, nu-i așa?!

L.D.: *Se vor cerne ! Frumosul va rămâne ... și va dăinui peste ani ! Pot publica unii zeci de cărți, oricine azi poate publica, orice. Nu vor fi cumpărate sau împrumutate de la biblioteci decât acelea care ajung la sufletul cititorului .Fiecare scriitor are cititorii săi. Unii nu vor avea ...cărțile scrise de ei vor fi citite ...tot de ei ! Eu niciodată nu voi promova astfel de cărți, cu atât mai mult astfel de cititori.*

*O ...Cu mult drag trăiesc românii din Canada fenomenul cultural. Întâlnirile scriitorilor sunt atât de plăcute ...tainice ! Doar la biserică mai merg românii din Canada cu atâtă dragă și pioasă încredere.Într-adevăr,în Canada, nu există lipsă de respect pentru **Tradiție** și pentru **Cultură**. În Canada, scriitorul George Filip întinde mese cu bunătate și românești, la biserică, de fiecare mare sărbătoare, cu cozonaci făcuți cu mult drag, de Mărioara - cu sarmale și vinuri orfăcut de înseși mâinile scriitorului. Totul, pe cheltuiala sa și cu arborarea drapelului național, românesc. În Canada, președintele Asociației Scriitorilor, Alexandru Căteanu, organizează întâlniri scriitoricești la propria-i casă de vacanță, partide de pescuit ... și, mai întotdeauna, acolo se creează, de acolo izvorăsc poeme ! În Canada, scriitorii plâng de Ziua României, de Nașterea Domnului, de Învierea Domnului Iisus, regretându-și că nu pot fi în patria-mamă și exprimându-și dorul cel mare și în scris, citind din noile creații, la orice sărbătoare. În Canada, înșă,ca și în România, unii scriitori, orgolioși - ce-i drept, pușini la număr ... - se desprind de grupul cel mare, încercând să facă, aia, câte o Asociație culturală ...la care nu se înscrie mai nimeni . Doresc să fie "efi", se consideră cei mai buni scriitori, se consideră subapreciați și cred că trebuie să câștige, neapărat, toate concursurile . De multe ori certându-se, nu se adaptează . Cei mai mulți, înșă, sunt precum ...frații ! Nu le e teamă să critice și primesc, critica, cu seninătate - ca pe ceva constructiv .De aceea, reușesc să obțin forma desvârșirii artistice.*

6-A.B.: Practic, întrebările anterioare pregăteau afirmația de acum.

Dvs., stimat doamnă **LIGYA DIACONESCU**, deja ați acționat, extrem de aplicat și inspirat, cu o energie rară (având, mereu, aproape, spiritul veghetor și de mare ajutor al atât de serioasei și acribioasei dvs. fiice, domnișoara **ANDRADA DIACONESCU**), în sensul afirmării valorii scriitoricești românești, nu doar din România, ci din lume: ați realizat „**Antologia scriitorilor români contemporani, din întreaga**

lume/Contemporary Worldwide Romanian Writers – Anthology” – Starpress 2011, Editura Fortuna, 2011 (din care **Antologie** au înalta, nesperata onoarea să fac parte, și texte de-ale mele: și la secia **Poezie**, și la secia **Proz**). **Antologie bilingv** !!! - deci, a și dat posibilitate lumii contemporane, în care domină, lingvistic, limba engleză, să cunoască și re-cunoască valorile scriitoricești oferite lumii de România.

...Aveți vreo explicație pentru faptul că, de la actul dvs. este, deocamdată, unul de **pionierat absolut** și de **patriotism autentic** și extrem de bine și eficient spiritul exprimată :

a-n-au venit, spre dvs., prea mulți dintre scriitorii “consacrați” (!?) ai literaturii române contemporane? I-ați “blocat” dvs., cumva, la/prin selecția textelor, sau, pur și simplu, atitudinea lor a fost una de sfidare, prin intermediul unei mîini a indifferenței? Adică : “**Noi avem fief-ul nostru, avem moșia noastră , avem publicul nostru și avem criticii noștri, n-avem nevoie de pomana voastră !**” – recepționând gestul dvs., de o atît de nobilă generozitate, drept o ofensă adusă...literaturii române, asupra căreia ei au, cînd și parcă , drepturi de preemiune și de ...“**ve nîc moștenire**” ...?!

b-...au existat nepermis de multe voci (în România) care s-au hulească acest gest curajos și fertil al dvs.?! Care s-ar fi cauza? Invidia? Prostia? Conștiența impotenței artistico-manageriale? Le-ați...anticipat (...vinovat, bien sûr!) inițiativele i...”**le-ați luat vorba din gură**”? Sau...**CE?**!

L.D.: *Scriitorii consacrați din România și diaspora sunt cuprinși, după cum bine știți, în „Antologia scriitorilor români contemporani, din întreaga lume-STARPRESS 2011. Pentru mine , “**SCRIITOR CONSACRAT**” este nu cel care plătește, pentru a fi invitat la televiziuni , posturi de radio și Tv. , precum și la o serie de acțiuni culturale , simpozioane etc. Pentru mine , **SCRIITOR CONSACRAT** este cel iubit de întreaga lume, prin creația sa, și publicat, cu mult drag, în toate sau aproape toate ziarele , revistele - din diaspora. E drept , și eu , noi , echipa cu , care lucrez (scriitori din întreaga lume) am făcut o selecție . Credeți că un scriitor “**CONSACRAT**” este iubit cînd pornește cu agresiune și cu un atac fără precedent, împotriva culturii naționale și a valorilor europene – atacuri girate de domnii Nicolae MANOLESCU și Alex TEF NESCU? Citez dintr-un site :” **Literatura română contemporană de la sacramental la excremental!**”...ceresc scuze celor ce citesc acest interviu - și continuu:*

„Că-m-aș pe mine pe stradă , ce aș avea, fărî Patrie,/O noapte cu tine, Patrie, și apoi s mor!/Între așele tale, fărî Patrie, fărî Fefelego, vreau să ejacul ez/Gâfâie și tu un pic, fărî Patrie, că s m exciți,/Dă-i și tu Tricoloru jos de pe tine/Să-i gînim bulanele goale/Ha? ...”

(http://www.ne-cenzurat.ro/index.php?option=com_content&view=article&id=8939:literatura-romana-contemporana--de-la-sacramental-la-excremental&catid=11:cultura&Itemid=15)

Dacă cei astfel consacrați se numesc scriitori , nu mi-a dori să mînum și printre ei!

*Cît despre invidie și egoism asupra a ceea ce am reușit să realizez , cu multă trudă și dăruire , răbdare și în alegere, împreună cu scriitorii incluși în **Antologia scriitorilor români contemporani, din întreaga lume STARPRESS 2011** - nu , nu au existat voci împotriva , din cîte știu...Din contra , am primit cereri din partea multor publicații din afară și diaspora , ziare , reviste , posturi de radio și televiziune (din USA , Canada , Australia , Italia , Israel , Germania , Anglia etc.) de a permite să prezint **ANTOLOGIA** , eu acceptînd, cu mult*

*pl cere i multumire. Am fost invitat , de alfel, s lansez ANTOLOGIA, în Germania – lansarea a avut loc la Nürnberg la 28 aprilie , acum am primit o nou invita ie pentru lansare în Madrid, în cadrul unui proiect european de crea ie literar , la 28 mai. La începutul lunii martie a avut loc lansarea în USA / California . Ba da , am uitat ! Intr-un site cu circuit închis al unui cenaclu literar , au existat voci precum c ...exist pagini pe jum tate goale (de i exist o lege a editorilor ...pe care , ce-i drept , acele “voci” nu o cunoscuser , pân atunci , nepublicând nimic) , c scrisul este prea apropiat sau ...prea distan at etc ...nimic concret, referitor la **ANTOLOGIE** , la ce reprezint ea ! Cine nu a reu it s realizeze ceva , s organizeze anumite concursuri , evenimente culturale etc., cu usurin poate critica . Cei care, îns , cunosc” truda “ pentru un cât de mic eveniment , aceia i apreciaz ... i dac ceva nu e OK, din punctual lor de vedere , cu mult drag i prietenie arat ce cred ei , nu exisat sup rare ...din contra , o mare bucurie c e ti înconjurat de astfel de oameni i c punctu l lor de vedere poate fi constructiv...doar , din gre eli înv m !*

7-A.B.: V rog mult s ne povestii cum a fost primit Antologia dvs. în Germania (de c tre românii din Germania , scriitori au ba!), unde m-a i anun at (mai s pt mâinile trecute) c este/va fi lansat ! Este deosebit de interesant s vedem, comparativ, modul cum este primit o **oper de pionierat cultural** în ar /România, respectiv, în diaspora româneasc !!!

L.D.: *Antologia a fost apreciat în Germania , binevenit în rândul româ nilor - dar nu numai...: fiind i în limba engleza, a atras numero i oameni de cultur ...dar nu vreau s vorbesc eu despre asta , va ap rea un amplu material, realizat de o cunoscut scriitoare din Germania , în curând.*

8-A.B.: Într-acest stuf ri de interese meschine i de lupt surd a uria ei (i...”invincibile”!) “armade” a imposturii i scatologiei, din literature/cultura româneasc din contemporaneitate, ce rol crede i c ar putea avea critica (dac ar mai exista a a ceva, în România... i nostalgiile mele se duc, h t, în vremile unui Titu Maiorescu, Garabet Ibr ileanu, George C linescu ori Eugen Lovinescu...) – i de ce, oare, cei care au dat dovad , cândva, c pot fi buni i eficien i -benefici critici, deci c pot asana această mla tin de impostur i mizerie moral (Eugen Simion, N. Manolescu, Eugen Negrici etc.) – pur i simplu, au renun at la lupt ...ba, mai grav, unii dintre ei (i nu cei mai pu în importan i i nu cei mai lipsi i de autoritate intelectual-cultural !) par a dori, cu tot dinadinsul, s participe, cu toate for ele lor, la demolarea, la dezagregarea culturii scrise române ti, prin respingerea Duhului constructiv -reconstructiv, **ÎNVIETOR** de Duh i Personalitate Româneasc , **EMINESCU** – i f când, cu suspect osârdie, apologia (maladiv !) a unor duhuri r t cite prin ghelele de gunoaie ale sub -culturii de mahala româneasco-balkanic ?

...Ce rol au criticii, în cultura (anglo-francez !), din Canada ? Exist , i în Canada, erp riile/g tile cultural-literare (de fapt, cu interese absolut extraculturale!) i exist , în Canada , conflicte cultural -literare (mwerghând pân la invectiv i...mai jos! – spre exemplu, poetul LIVIU IOAN STOICIU a fost dat în judecat , de c tre însu i pre edintele USSR, din pricin c avusese curajul unic de a dezv lui nereguli, chiar “matrapazlâcuri”, la USSR - i n-a acceptat s le “ in sub covor”...!), precum în România (având în vedere i rivalit ile istorice dintre anglofonii i francofonii din Canada!)?!

L.D.: *Într-un alt r spuns am vorbit i despre orgolii scriitorice ti în Canada ...cunosc doar dou , masculine , care au creat conflicte cultural-literare (mergând pân la invectiv i...mai jos!)—cum spune i domnia voastr . Cu timpul, îns , ace tia au fost trata i cu indiferen ! Nu au mai fost invita i la întâlnirile scriitorice ti , nu au mai fost publica i în revistele canadiene, ale c ror manageri au fost amenin a i ...doar pentru c nu au mai publicat invectivele lor !*

9-A.B.: E o întrebare mai delicat , dar nu pot s n-o pun unui autentic om de cultur român contemporan, cu mari i autentice merite în ap rarea culturii române ti (dvs., al turi de dna Elena Buic , a i fost printre cele mai active duhuri “**arpiste**”! – eu intrând ulterior, în această mi care benefic i cu atâtea speran e pentru îns n to irea Duhului Românesc Contemporan!): **de ce crede i c , de i mul i intelectuali de seam români au aderat, cu toat convingerea i cu toate for ele, la mi carea pro -româneasc i viguros-benefic-na ionalist a lui ARTUR SILVESTRI (exprimat i extins atât de promi tor i falnic, prin revistele online ARP, din finalul anilor '90 i începutul anilor 2000!), azi, dup plecarea lui ARTUR SILVESTRI la îngerii, unii dintre ei (i nu pu ini!) se dezic de ea, ca de o boal ru inoas a tinere ii lor nechibzuite...?!**

... i nu m refer, aici, în niciun caz, la “**rapoartele tismene chiano-b siste**”: “*În Raportul Comisiei preziden iale pentru analiza dictaturii comuniste, Artur Silvestri este numit ca unul dintre ac ei <<scriitori, critici literari, arti ti plastici, compozitori i sociologi>>, care <<au sus inut pozi ii autarhice i profund antiliberal, xenofobe i antiintelectuale>>*” - cf.

http://www.presidency.ro/static/ordine/RAPORT_FINAL_CPADCR.pdf.

Pân i du manii s i sunt sili i s recunoasc activitatea sa vulcanic , incredibil de înfrigurat i fertil /fertilizatoare, ideatic, în mediul românesc – sunt sili i, de o **realitate-tsunami**, s -i recunoasc Fiorul Titanic-Demiurgic - în ciuda faptului c , mereu, inamicii i detractorii s i, oricât s -ar dori de „obiectivi”, î i tr deaz caracterul lor de snobi interna ionalisto -globali ti, prin punerea vocabulei **TRADI IE**...între ghilimele: “*Intr într-un cerc de intelectuali cu care împ rt e te acelea i idei: arheologul Dinu Adame teanu (Italia), pictorul George Demetrescu Mirea (Fran a), arhitectul Constantin Joja, etnologul Romulus Vulc nescu, istoricul culturii Edgar Papu, slavistul Ion C. Chi imia (...).* Multe din no iunile doctrinare care definesc această orientare <<indigenist >> anun o crea ie ce recupereaz etape i straturi de tradi ie r mase înc neexprimate complet; define te <<orto -geneza>> literaturii române în maniera unei directive interioare, cu caracter endogen i entelehial; descrie <<universalitatea de esen >>, care ar însemna crea ie cu valoare universal , indiferent la difuziunea imperial , care se produce prin accultura ie; încurajeaz crea ia de idei literare noi i specifice, urmând pe George C linescu, Lucian Blaga, Nicolae Iorga i Vasile Pârvan, <<apostoli>> ai originismului literar românesc.(...) Artur Silvestri revine la suprafa a vie ii publice în anul 2002, ca promotor de proiecte culturale, sociale i ecologice, puternic impregnate de un caracter spiritualist i ata at << tradi iei>> (s.n.). Artur Silvestri a lansat, de asemenea, mai multe programe culturale, dintre care **Document de epoc** (prin care se încurajeaz redact rile de memorii scriitorice ti i public area de manuscrise inedite) i **Modele i exemple** (al c rui scop este de a sus ine cercet rile de istoriografie locale) sînt cele mai penetrante. Concretizat în toamna anului 2005, marele proiect **Cuvinte pentru urma i. Modele i exemple pentru Omul Român** s-a transformat, dintr-o ini iativ de <<depozi ie de c rturar>>, care cuprinde aptezeci i doi de <<Oameni Mari>> ai vremii noastre, într -o Predanie secret , care a a cum sus ine autorul, desemneaz i explic <<**România tainic** >>. Ca o continuare, scriitorul începe ciclul monumental **M rturisirea de credin literar** . Scrisul ca religie la români în preajma anului 2000 , primul volum ap rând în prim vara anului 2006.

Lucreaz la resuscitarea celebrelor publica ii culturale **Columna lui Traian** (fondator: Bogdan Petriceicu Ha deu), **Arhiva româneasc** (fondator: Mihail Kog Iniceanu), **L'Etoile du Danube** (fondator Mihail Kog Iniceanu) i **Sinteza**. Relanseaz în format electronic a publica iile Sem n torul i Neamul Românesc. Fondeaz editurile Editura Carpathia Press & Production, Editura Intermundus i Editura Kogaion Editions”.

L.D.: Artur Silvestri , de acolo , din ceruri , se bucur pentru reu itele noastre i se întristeaz pentru neîn elegeri.A a este , acest mare “ OM ”a reu it s reuneasc , sub cupola publica iilor sale , nume care aveau ceva de spus în literature român ! ”Lichelele“nu aveau ce c uta acolol ud ro ii , intrigan ii , criticii neaveni i ! Artur a fost cel care, cu toat d ruirea, m-a sprijinit în realizarea primului concurs interna ional de poezie, pentru românii din întreaga lume , STARPRESS 2008. Sunt sigur c de acolo , din Plina Lumin , ne vegheaz i ne sprijin ! L-am sim it al turi i la cea de-a doua edi ie , de i plecase.Când îmi este greu , parc îi simt r suflarea. A a cum , buna mea prietena , scriitoarea Elena Buic , din Toronto , pe care o amintea i , o simte . O lumânare pentru sufletul lui bun i blând , un gând pios , o poezie în memoria sa ...ar trebui s -i d ruim cu to ii. Sti i , românul are o vorb ...: “ **Când e ti în treab , to i te întreab !** ” A a este i cu cei care se dezic , cum bine aprecia i , de mi carea pro-româneasc ini iat de Artur Silvestri. i ti i de ce ? Pentru c nu mai pot primi sprijinul lui , nu mai pot fi ...l uda i , propulsa i , ajuta i de acest suflet mare ... i , asemenea politicianilor care trec dintr-un partid într-altul pentru a le fi mai bine , a a trec i ei , de la o mi care la alta , pentru “binele”lor, uneori prin minciun ...

10-A.B.: Revista STARPRESS, pe care o conduce i , de i îmbin tendin ele na io nale cu informa ia i comentariul multicultural (dar între limite extrem de bine/savant echilibrate i „într-un dozaj” uimitor de rezonabil! – ...cum se i cuvine, într-o ar precum Canada...aflat sub Coroana Maieștii Sale, Regina Elisabeta a II-a a Marii Britanii...dar men inând i orgoliile rafinatei culturi franceze!) merge în linia **ARTUR SILVESTRI**, ap rând **Cetatea Românismului**, cu un curaj aproape incredibil (pe aceste vremuri, dominate de curentul **globalist i anti-na ional/anti-tradi ional!**), valorile supreme ale culturii române ti i luând atitudine tran ant , în toate problemele sensibile, atât ale poporului istoric românesc (pândit de tot felul de boli spirituale degenerescente), cât i ale Neamului Românesc cel Ve nic, cât i ale Terrei! Ce proiecte ave i , în viitorul apropiat i mediu, cu atât de viguroasa revist STARPRESS, unde mi-a i f cut onoarea s colaborez, ba chiar s fac parte din colectivul redac ional?

L.D.: O a doua **ANTOLOGIE** , în limba român i francez , inten ionez s realiz m în 2012, apoi o alta, a scriitorilor contemporani din întreaga lume , chinezi , americani , brazilieni , englezi , francezi , etc...în limba fiec ruia i în limba englez , un nou concurs interna ional de poezie , un festival interna ional de turism , un concurs de poezie pentru copiii din întreaga lume i ...întâlniri ale oamenilor de cultur , scriitori , pictori , sculptori etc . - români i str ini - în România i într-o serie de ri, de pe diverse meridiane ale lumii .Al turi de publicarea câtorva c r i i de continuarea activit ii jurnalistice, prin revista STARPRESS, din al c rui colectiv face i parte , a prezent rii truditilor culturii , a tirilor i informa iilor, cu care i- am obi nuit pe cititorii români i nu numai , de pe toate meridianele.

11-A.B.: V-am trimis, în m sura posibilit ilor, revista pe care o conduc , în condi ii extrem de vitrege, la Adjud (i al c rei colaborator, fidel i extrem de dedicat , sunte i... – f când parte, **DELOC doar onorific**, din **Colegiul ei redac ional!**) – singura revist de cultur i atitudine civic , din Adjud - e vorba de „ctitoria” mea, revista **CONTRAATAC**. Pentru cititorii ei, de autentic valoare de Duh i atitudinal , în raport cu Cetatea (cititori care, de i tirajul revistei este foarte restrâns, i-o împrumut , i-o dau din mân -n mân , uneori... i tot o citesc, din scoar -n scoar !), ai revistei **CONTRAATAC** – v rog mult s formula i câteava aprecieri, în leg tur cu utilitatea sau inutilitatea luptei noastre (a celor din **Colegiul redac ional**) de a men ine în via revista, împotriva miriadelor de du mani (furibunzi!) ai ei... i prieteni fideli ai tic lo irii morale i ai imposturii contemporane române ti ! **Niciodat nu va fi prea mult, atunci când este vorba s auzim/ascult m încuraj ri, venite o dat cu muzica de glasuri ale inimilor curate, care s nu -L urasc pe Hristos – „Calea, Adev rul i Via a!”**

L.D.: Revista este binevenit , foarte bine conceput , profesionist realizat ! Binevenit , atât pentru localitatea domniei voastre, cât i pentru românii din întreaga lume . Este de apreciat

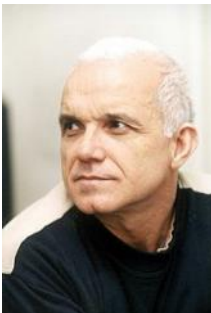
faptul că nu renunț la a o menține "în viață", de a lipsa fondurilor este o problemă deosebit de importantă. Mă bucur că fac parte din colectivul redacțional și sper că Bunul Dumnezeu să îmi dă ruiasca via lungă și mai ales, să limpezească vederea celor care ar trebui să sprijine cultura. Doar astfel, numele lor ar putea deveni pentru vecie. Doar astfel vom putea da rui pruncilor noștri frumoși ea vorbeii românești, a portului popular, autentic, a albastrului ui de Voroneț, a înveliturilor care țin în credința ei strămoșească, a frumoșilor plaiului natal, a bogățiilor spirituale ...

A.B.: ...Vă mulțumesc, cu adâncă reverență, pentru generozitatea dvs., de a accepta acest interviu! - ...dar și cu multă admirație, pentru înțelegerea dvs. autentică, față de realitățile românești, pentru înțelegerea dvs., profundă creștină, asupra destinului românesc! Fieți te, Sperăm în ajutorul Lui Dumnezeu, nu dăduim să vină spre noi, fie cu noi (de la El și prin El, nu din alte părți...iresponsabile și malefic politizate!)
SFÂNTUL BINE!

L.D.: și eu vă mulțumesc, pentru că mi-ați oferit posibilitatea de a vă împărtăși gândurile, dorințele și năzuințele mele, de a prezenta o parte din activitatea mea și de a-mi permite să urez, cititorilor și colaboratorilor domniei voastre, succes deplin în tot și în toate, pace, liniște, prosperitate și sănătate. Domniei voastre, rugăm mintea de a rămâne, mereu, același suflet mare, generos - și a da curs talentului pe mai departe, prin noi creațiile care să încânte sufletele însetate de frumos. Doamne, ajută!

A întrebat și consemnat prof. dr. **Adrian Botez**

„doar o vorbă și - i mai spun”

LIBERTATEA DE CREAȚIE, PE ÎN ELESUL FIECĂRUIA

Am tot declarat public, după Revoluție (când ne-am câștigat libertatea, nu?) că eu am fost liber la masa de scris tot timpul – și provocam stupefacție. Pentru mine e de neînțeles de ce colegii de literatură română nu mă cred. Până la Revoluție (sau lovitură de stat) din Decembrie 1989, în particular, ascuns în apartamentul meu, eram liber atunci când scriam și aveam conștiința că mă eliberam din închisoarea răii, aflate sub regim comunist, **pur și simplu după ce terminam de scris, dacă aveam sentimentul că textul are o minimă valoare estetică în ochii mei** (mai rău era când eram la masa de scris, nu-mi plăcea ce am scris, aveam reacții de frustrare de libertate; dar asta e valabil de când mă așez scriind, e valabil și azi, la 21 de ani de la Revoluție sau ce a fost). Eu nu pot să scriu („să creez”) decât ferit de ochii altora, în liniște, în singurătate, izolat perfect mental de orice ingerință – și azi, și înainte de Revoluție scriu când sunt numai cu mine însumi (n-are nici o legătură exteriorul cu mine atunci, nici cel politic, nici cel economic sau cultural, nici măcar aluziv). Am tabieturi stricte în acest sens, mă amuză: scriu de mână numai cu cerneală neagră și numai cu același stilou chinezesc achiziționat din tinerețe, care azi are „pompiș” stricat, motiv pentru care l-am transformat în toc (și pot să scriu cu el, îl introduc în cîlimar). Sigur, nu sunt absurd, când sunt plecat într-o vacanță și am chef de creație (când am apucat și în vacanță), scriu cu ce am la îndemână (de regulă pix cu mină neagră; nu scriu niciodată cu creionul, fiindcă trebuie mereu ascuțit). Scriu și azi versuri numai de mână, le transcriu tot de mână – abia după un timp îndelungat le culeg pe computer (ele trebuie să-și facă stagiatura

de sertar; numai a a pot s am distan critic fa de ele). Tabietul intr în regula libert ii la masa de scris, sau el îmi d sentimentul libert ii i al siguran ei c m pot exprima liber prin scris.

Pare paradoxal, dar libertatea mea la masa de scris mi-a dat mereu un ascendent în fa a tuturor celor ce nu scriu (nu creeaz), îndeosebi în perioada comunist . De altfel, datorit acestei libert i autoimpuse (asigurate de crea ia în particular) am i supravie uit. E adev rat , problemele începeau dup ce m gândeam s public poemele sau proza scrise pân la Revolu ie, stresul maxim provocat de cenzur (care îmi scotea poeme întregi, nu numai versuri, sau m punea s schimb cuvinte cu alte cuvinte; doar prima carte, „**La fanion**”, ap rut în 1980, a sc pat de cenzur ; fiindc din 1981 am avut dosar de urm rire operativ la Securitate, redactorii c r ilor mele erau cu ochii în patru, tot ce scriam era periat la sânge i orice cuvânt avea sensuri subversive, nu numai fiecare vers; a m avut mari necazuri cu publicarea volumului „**Inima de raze**”, ap rut în 1982 la Editura Albatros, pus la index dup apari ie, scoas din biblioteci, i cu volumele „**Când memoria va reveni**”, 1985, i „**O lume paralel**”, 1989, ap rute la Editura Cartea Româneasc , deranjau i prin titlu). Efectiv am tr it un co mar la publicarea lor, redactorii c r ilor mele (Gabriela Negreanu i Mircea Ciobanu) aveau toat bun voin a s le publice, dar c r ile mele erau reîntoarce de la cenzur pe biroul lor... Las la o par te faptul c n-am putut s public dou romane înainte de Revolu ie. Totu i, nu pot s absolutizez: libertatea mea la masa de scris înainte de Revolu ie trebuie relativizat , fiindc subcon tientul îmi amintea c tr iesc într -o dictatur i o ar ocupat de comunism, deloc liber – urmarea? M trezeam c scriam i eu ascunzând sensul, c utând subtilit i s dau de gol, critic, realit ile nefericite în care tr iam. Adev rul e c dup Revolu ie, scriind în prostie publicistic (i spunând în ea ce am de spus în leg tur cu actualitatea româneasc), am eliminat din discursul meu poetic aspectul aluziv social sau politic (astfel, poezia s-a cur at de la sine de aluviunile cenzurate de subcon tientul meu). Dac reevaluez crea ia mea de dup Revolu ie, n-am cu ce s m laud, n-am câ tigat în libertate la masa de scris, am senza ia c din contr (subcon tientul nu mai are motive s stea nelini tit din motive de cenzur ; pe când nelini tea îmi cre tea vibra ia creatoare; poate e o simpl am gire, fiindc pot s dau vina i pe cre terea mea în vârst de atunci i pe uzura natural ; eventual, subcon tientul e interesat dup Revolu ie, dup câ tigarea oficial a libert ii, numai de relativizarea cenzurii transcendente).

Liviu Ioan STOICIU, Bucure ti/ROMÂNIA

14 aprilie 2011. Bucure ti

din clasicizan ii „romanticului” comunism românesc...

Cine ne sunt istoricii literalnici :

ALEX TEF NESCU

(„schimb ri ireversibile”,
fragment)

...” anul instituit drept reper este, dup cum tie o lume întreag , anul în care la conducerea Partidului Comunist Român, a venit tovar ul Nicolae Ceau escu , ini iatorul unei adev rate rena teri a României. Revirimentul impetuos cunoscut de civiliza ia i cultura româneasc aduce un sufl u nou i în domeniul crea iei literare, care se elibereaz de dogmatismul perioadei anterioare. Ca un arc mult vreme comprimat, geniul na ional se destinde energic, dovedind înc odat - ca de atâtea ori în istorie- vitalitatea irepresibil a spiritului românesc. Din ini iativa conduc torului partidului i al rii se declan eaz un proces de restaurare a con tiin ei na ionale, redescoperindu -se tradi ia i recî tigându-se dreptul de a afirma individualitatea culturii române ti printre celelalte culturi al e lumii. Totodat se asigur accesul la tot ce este modern i valoros în literatura str in , astfel încât se creaz o atmosfer de emula ie i se cultiv , la scriitorii no tri, o atitudine militant , animat de înalte idealuri politice, civice i estetice.

Aceste schimburi revoluționare petrecute în conștiința literară românească sunt ireversibile. Tot ceea ce are viața literatură noastră astăzi se datorează faptului că trimitem în lume manifestările noastre ca scriitori după 1965”...

(text din masivul volum *Omagiu*, editat cu prilejul aniversării lui N. Ceaușescu, venit la putere în 1965).

“tablete de duminică ...”

CE BINE E ÎN DEMOCRATIE!!

„Jos dictatura!” mai strigă câte unul. Care dictatură ?!
Nu s-au aflat că trimitem într-o republică tot românul prosper, care va să zică ???? Sunt un om liber, ești tu un om liber, mă rog, toată lumea e liber !!
Avem partide, avem lideri, că – vorba unui personaj ilustru – „*la noi efii de partide sunt ca vacile în India*” ... or asta nu înseamnă democrație??? și ce ar frumoasă !! Între patrie și familie, mai că – i vine să o alegi pe prima, cum bine zicea un monstru sacru al micului ecran: „*Familia e sfânt, pe când patria... cum s-a spus, patria e sacră !*” Că bine le zice nea Mitic !!

Uite, de pildă, te afli în trafic și „e unii nesimțiți” care nu te lasă să-ți depășești, nu sta pe gânduri! Ești tu liber să-ți claxonezi, răgușit și prelung, să-ți înjuri de toate cele (prinși, rude apropiate, dumnezei și patrafir) și, după ce-ai epuizat căile omenești de persuasiune, ieși cu un levier și-i aranjezi mâna gospodărească, cu tact și meșteșug: întâi farurile, apoi parbrizul, în final treci la pumni și picioare, dacă îndrăznește să iasă din mâinile cu gânduri necurate! Până să vină poliția, tu ești departe, mulțumit de prestația ta și de faptul că trimitem în democrație (e adevărat, original), unde poți să-ți exprimi în toată libertatea!

Așa... ca Mircea Dinescu, căruia i-a intrat în cap că între cârciumă și televiziune nu e decât o singură diferență notabilă: numărul de privitori și de gură-cască. Cu audiența, nu-i vorba, stă bine!! Sau ca ... „*nemuritorul*” Gigi Becali care împarte alese complimente spre toate zărilor: „*El m-a făcut oligofren* (oare cine o fi fericitul printr-o?), *eu l-am făcut zdrean, dar... nu ne-am insultat!*” Acesta, și nu numai el, îți permite și i se permite aproape orice, pentru că banul te face puternic, iar puterea face legea. Ce-ți drept, faci legi și cei din parlament, una după alta, de nu mai termină și nu mai înlege nimeni nimic! Veselie mare, jigniri cu toptanul, amenințări, scene de bălci... și asta pe bani grei! Mulți dintre aceia, care se agită atât de glorioși și atât de puțin eficient, au destule pe conștiință: de la minciuni de nărate, accidente rutiere cu consecințe grave, fraudă măruntă până la afaceri necurate de mare anvergură și relații dintre cele mai dubioase cu lumea interlopă !! Când se îngroașă gluma, apare salvatoarea imunitate, ce-ți apar de toate necazurile. Dar stăpâna, vorba unei distinse și competente doamne, „*nu poți să le ridici imunitatea nici cu viagra!*”

O pregnantă personalitate a lumii contemporane ne-a urât **să trimitem bine!** Adică liberi, fără povara unui cont în bancă, mereu cu grija zilei de mâine, de poimâine... Bătrânii pensionari au libertatea să protesteze în fața palatului Cotroceni, dacă reușesc să ajungă acolo pe picioarele lor, poliția îți tăie libertatea și dea de pământ cu caschetele în același loc, mamele, însoțite de pruncii lor, pot să ceară, să strige, să blesteme, nu le oprește nimeni, oricum nu le aude cine trebuie. Ceva-ceva s-ar mai putea spera, dar în 2012, când vor avea loc alegerile, când va porni din nou, cu unii mai mare avânt, caruselul minciunilor și al manipulațiilor, de-a dreptul contagios, irezistibil! Oamenii, din toate categoriile sociale, vor fi din nou liberi să creadă în promisiuni și în pomeni electorale!!

E frumos în democra ie!!... Elena Udrea e liber s admire salvamarii, Elena B sescu s predea lec ii de limb român la Bruxelles, Boc s - i aminteasc de zilele frumoase de la Prim ria din Cluj - Napoca, Traian al II-lea s ofteze dup nava lui de curse transoceanice, profesorii dup retribu iile lor de - acum un an, scriitorii dup vremurile în care munca lor era pre uit cel pu în atât cât s nu aib sentimentul ap s tor de marginalizare i umilin ... E adev rat, sunt liberi s scrie orice i oricât, f r s le aduc vreo atingere careva, mai ales c , dup cum merg lucrurile, to i ceilal i au suprema libertate s refuze lectura cu un suveran dispre , c „doar nu mânc m c r i” ori „o via avem i pe aia s-o pierdem cu fleacuri?!” O lume-tabloid i Dumnezeuul ei, Gug l!!

Dar cel mai mare avantaj al democra iei în care ne îmb iem de diminea pân seara r mâne libertatea de a nu muri de plictiseal . Tot timpul se întâmpl ceva interesant : interpel ri colorate în Parlament, furturi de bancomate, violuri, abuzuri de tot soiul, violen e, fraude de milioane, conform principiului: „dac furi azi un ou, e ti un bou, dac furi un milion, e ti **bon ton!**”, autostr zi cât vezi cu ochii (împ ienjeni i), Europa st cu ochii pe noi i ne admir , au toate motivele!! Becalizarea rii e pe cale s se des vâreasc , conform ideologului de serviciu: „Eu , la Avicola Ia i, pot s fac pui Gig i Becali, dac vreau!” Nu numai c a vrut, dar a i putut!! Puii tia s-au înmul it v zând cu ochii, au ajuns g ini an o e, nu se vede?

În sfâr it, suntem liberi s ne dispre uim ara, s -l admir m pe Patapievici, s vorbim cât mai prost române te, s întoarcem spatele naturii i Divinit ii, sufoca i de duhurile ora ului, murd rind tot ce a mai r mas nobil i curat în fiin a uman . Nu ne mai r mâne decât s fim mândri de noi i de existen a noastr p relnic !

prof. **Mircea DINUTZ**, Foc ani/**ROMÂNIA**

cuvânt duhovnicesc de diminea

AVORTUL – UNA DINTRE CELE MAI GRAVE R NI ALE FAMILIEI (O NEFERICIT PLAG A SOCIET II CONTEMPORANE)

...În centrul întregii Crea ii a Lui Dumnezeu – st Omul. El este considerat „floarea Crea iei”, „chipul i slava Lui Dumnezeu” (Corinteni, 11, 7). A fost creat dup „chipul i asem narea Lui Dumnezeu” (Facere, 1, 26), „cu pu în mai mic decât îngerii”, încununat cu slav i cu cinste” (Psalm 2, 5). Dumnezeu l-a pus st pân peste lucrul mâinilor Sale (Evrei, 2, 7).

Conform înv turii cre tine, alc tuirea fiin ei umane este **dihotomic** – adic , din dou elemente: trup i suflet – amândou , create de Dumnezeu – cu rosturi bine definite, în buna desf urare a vie ii i a sensului ei major. Trupul omului, spre deosebire de al altor vie uitoare, a fost f cut de Dumnezeu în chip cu totul deosebit, pentru c el va fi p rta Învierii i nemuririi, dup Judecata de Apoi. De aceea, el trebuie pre uit ca atare, mai ales c , dup primirea dumnezeiescului Botez i, apoi, a celorlalte Sfinte Taine, el devine „Templu al Duhului Sfânt” (I Corinteni, 6, 19) i instrument de manifestare a sufletului, care, la rândul lui, reprezint „chipul Lui Dumnezeu din om”: „ i l-a f cut Dumnezeu pe om dup chipul S u, dup chipul Lui Dumnezeu l-a f cut; b rbat i femeie i-a f cut” (Facere, 1-27).

Observ m c Sfânta Scriptur ne aminte te, din prima fraz , c omul n -a fost f cut s fie singur, ci accentueaz c „b rbat i femeie i-a f cut” (Facere I, 27) – dând na tere, în felul acesta, celui mai vechi a ez mânt omenesc – **FAMILIA** – care, dup cum se vede, î i are izvorul la Dumnezeu – pe de o parte, prin Crea ie – iar pe de alt parte, prin binecuvântare – c ci, dup ce i-a creat Dumnezeu, i-a i c s torit (cununat), binecuvântându-i i zicându-le: „Cre te i i înmul i i-v i umple i p mântul i supune i-l!” (Facere I, 28).

La istoria biblic se adaug i toate tradi iile popoarelor. C ci, în toate vremurile i la toate popoarele (semin iile), c s toria a fost pre uit ca fiind ceva sfânt – de origine dumnezeiasc – iar na terea de prunci dntre-însa era cea dintâi lege a vie ii. Na terea de copii este socotit ca o binecuvântare cereasc . Cu venirea copilului, toate binecuvânt rile într în c minul familiei. Copilul, odat primit , înseamn un „**AMIN**” la planul f c tor de via al Creatorului, un „**fac -se voia Ta**”, plin de încredere i de n dejde, în puterea i

ajutorul Lui Dumnezeu. Apoi, fiecare copil ce vine pe lume, Dumnezeu are un plan cu el, bine determinat. Când s-a născut Sfântul Ioan Botezătorul, oamenii din vecini, văzând minunile ce îi făceau însoțitorii săi, se întrebau: „**Ce va fi copilul acesta?**” (Luca, 1, 66). De fiecare dată când se naște un copil – „**un fiu al lui Adam**” – întrebarea se poate repeta: „**Ce va fi copilul acesta? Fi-va un preot, un gânditor, un sfânt?**”... – fiindcă toate posibilitățile sunt date. Din orice familie – indiferent de starea și poziția socială – se poate ivi **UN MARE OM**, un erou, un viteaz, un descoperitor de lumi noi, care să aducă omenirii mai mult binefacere decât toți înaintașii săi etc. Deci, ca dar ceresc, copilul poate fi de folos, într-un fel sau altul, atât neamului său, cât și lumii întregi. Iar pe de altă parte, având în vedere afirmația Sfântului Apostol Pavel, că trece ucenicul său iubit Timotei, că: „**Femeia se va mântui prin nașterea de copii...**” (I Timotei, 2, 15), copiii contribuie la mântuirea părinților lor.

Întorcându-ne la prima căsătorie, „oficiată” de Însuși Dumnezeu, prin binecuvântarea Sa: „**Cre-te-ți înmulți!**” – constatăm că încheierea unei căsătorii – întemeierea unei familii – presupune, neîndoiește – nașterea de prunci! Numai că, în zilele noastre, tot mai multe familii nu au această prea frumoasă binecuvântare „**de-a-ți umple casa de copii**”!!! E drept că sunt unii și care iubesc copiii, și-i doresc, se roagă Lui Dumnezeu, pentru aceștia, dar nu-i dobândesc: aceasta este o taină a Lui Dumnezeu, pe care noi n-o putem pătrunde – dar, din păcate, mult mai multe sunt familii în care cei căsătoriți nu voiesc să fie părinți – așa, tată și mamă: „**Ei gustă plăcerea de a fi împreună, dar se ferește de îndatoriri**”. SE căsătorește pentru tot fel de motive: plăcere, slavă, de artă, dorința de îmbogățire, carieră, afaceti... Nașterea și creșterea de copii cer multe sacrificii. Îl obligă pe om să se lăseze de multe. Oamenii vor să se distreze, să petreacă, să călătorească, să trăiască în mare lux... – copiii presupunând multe cheltuieli. De aceea, ei poruncesc vieții: „Vei veni până aici, dar nu vei merge mai departe!” – oprind cursul vieții celui pe care Dumnezeu l-a pus în sânul mamei, dându-i-l în grijă. „Dumnezeu a împrumutat oamenilor scântea vieții – dar candelile Sale refuză să se aprindă!” Dumnezeu a poruncit: „**Cre-te-ți!**” – iar prorocii mincinoși de astăzi zic: „**Să descrieți tem!**” Astăzi, curajul de a avea mulți copii e socotit, de multe ori, „o prostie”, „o nesocotință”, un...anacronism! În multe părți din lume, din păcate, și la noi – maternitățile sunt pline de femei care și-au ucis pruncii în pântece, încât cele ce mai vor să mai nască, abia mai află loc să poată aduce pe lume oameni noi!

S-a tot vehiculat ideea că datorită faptului că „ne-am omorât conducătorul”, suntem pedepsiți de Dumnezeu, de ne merge din rău în mai rău. O fi și așa – dar, la aceasta, cu siguranță (fără umbră de îndoială!) se adaugă milioanele de avorturi – PRUNCUCIDERI!!! – care s-au făcut după 1989, prin desființarea „legii avorturilor” – când avortul n-a mai fost interzis prin lege – când doctorii – cei implicați în aceste cazuri – și-au umplut buzunarele, UCIGÂND MILIOANE DE PRUNCI – creaturi nevinovate ale Lui Dumnezeu, neavând – cu puțină excepție – nici cel mai mic sentiment de vinovăție, făcându-se, astfel, UCIGAȘI ÎN SERIE!!! Ceea ce este și mai grav, este faptul că, și după 21 de ani de la zădărnica „democrație” – de liberă gândire – acest fel de genocid este menținut, cu aceeași inconștiență. De pildă, doar cu puțin timp în urmă, în septembrie mănăstirea din Sfântul Marele Post – a.c. 2011 – s-a putut mănăstirea dinaintea Floriilor – Intrarea în Ierusalim a Domnului – aproape toate posturile principale de televiziune, din România, au comentat și criticat, sus și tare, pe un eminent medic arab, de la Spitalul Giuleț, din București – care n-a voit să efectueze un avort – să chiureteze un copil (care se pare că era destul de mare – câteva luni bune), pe motiv că legea...RELIGIA LUI nu-i permite, nu-i îngăduie să facă aceasta. De aici, și ideea articolului de față!

Pe acest medic arab îl felicităm din toată inima, pentru refuzul său – și avem, pentru el, toată considerațiunea! Da, dar...Parcă religia noastră, creștin-ortodoxă, ar îngădui medicilor – ortodocși sau nu, să comită astfel de acte criminale?! Deci, îl condamnăm, nu-i aia, pe acest medic, că nu-și face datoria, că nu respectă...**drepturile omului**”, că – vezi, Doamne! – e dreptul oricărei familii să decidă câți copii să nască și când să nască...

Învătură Bisericii nu solicită unei familii să aibă mai mulți copii decât îi dorește, sau poate să-și înțeleagă – dar, pentru aceasta, nu trebuie să recurgă la avorturi sau la contracepție, ci recomandă înfrânarea.

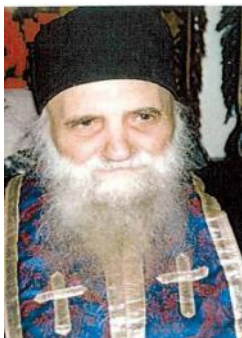
Mai mult, se ține că, în Biserica Ortodoxă, pentru uciderea unui singur om **CU VOIA – dumnezeieștile canoane pedepsesc cu 20 de ani de canonizare și oprire de la Sfânta Împărtășanie**. Având în vedere acest fapt, ne întrebăm: dacă pentru o singură ucidere astfel se pedepsesc autorul, apoi în ce fel trebuie canonisi cei careucid cu premeditare, întrerup, fără nicio strângere de inimă, atâtea și atâtea vieți?! ...Se vehiculează ideea că fătul – neavând 9 luni (decă, nefiind împlinit) – avortul nu poate fi numit crimă – și, ca atare, nici săvârșirea lui nu poate fi păcat/călcarea Legii Lui Dumnezeu. CU TOTUL NEADEVRAT!!! Sfinții Părinți ai Bisericii Ortodoxe ne învață că „din momentul zămislirii ia naștere o ființă vie, cu trup și suflet, create de Dumnezeu, în momentul acela. Este o conlucrăre a Lui Dumnezeu cu

omul – din clipa aceea ia fiin – copilul – „i dac i dup un ceas, cineva ar încerca, în vreun fel, s împiedice na terea fireasc a copilului, uciga de om este i mare osând va avea”. La fel p c tuiesc i cei care se feresc a z misli copii. Sfânta Scriptur ne vorbe te de Onan, feciorul patriarhului Iuda, care, pentru acest act (masturbarea) „*a fost omorât pe loc*” (Facerea, 32, 10). Cel ce face abort, îns , „*de dou ori uciga este, c ci omoar i trupul i sufletul pruncului, c ci cine omoar un om care a fost botezat i a f cut fapte bune, trupul este ucis, dar sufletul trece din moarte la via – pe când acelu prunc, lipsit fiind de dumnezeiescul Botez, i se ucid i trupul i sufletul*” – pentru c sufletul lui este lipsit de lumina vie ii celei ve nice – conform m rturiei Domnului nostru Iisus Hristos: „Iar cel ce nu va crede, se va osândi” (Marcu, 16, 15). Cum va sta un b rbat, în fa a Creatorului, când el a refuzat s conlucreze cu El, în „actul d t tor de via ”? Cum se va împ rt i de slava Lui Dumnezeu Tat l, femeia care n -a primit s fie mam , de i fusese orânduit i binecuvântat , de Dumnezeu, a fi mam ? Sluga rea i viclean , din Sfânta Evanghelie, care a îngropat talantul St pânului în p mânt – s-a pedepsit foarte aspru. Nemilostivii care nu vor fi ajutat pe cei fl mânzi i oropsi i – vor fi trimi i în focul ve nic (Matei, 25, 43). Cu cât mai înfrico toare va fi, îns , sentin a ce se va rosti împotriva celor ce nu au vrut s primeasc un copil, în numele lui Iisus, ca s -l ad posteasc , s -l hr neasc , s -l iubeasc , precum Domnul Hristos, care îi lua în bra e i-i mângâia i-i binecuvânta – i s -l fac p rta bucuriei vie iive nice????!! În concluzie – cine nu vrea s aib copii, s nu se c s toreasc , s nu profaneze Taina C s toriei – ca s nu i agoniseasc osând ve nic ! „Via a este un dar de la Dumnezeu, fapt pentru care trebuie primit cu bucurie i recuno tin . Omul a fost ales pentru Via , a c rei finalitate e participarea la slava ve nic a Lui Hristos Cel Înviat!”.

BIBLIOGRAFIE

- 1- **Biblia sau Sfânta Scritur** – versiune dup **Septuaginta**, redactat i adnotat de Bartolomeu Valeriu Anania, Arhiepiscopul Clujului, tip rit cu binecuvântarea Preafericitului P rinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Ed. Institutului Biblic i de Misiune al B.O.R., Buc., 2001.
- 2-Sf. Ioan Gur de Aur, **Omilii**, în **Arhim. Cleopa Ilie, Predici de praznice împ r te ti de peste an** , Ed. Ep. Romanului i Hu ilor, 1926.
- 3-**Carte de înv tur cre tin Ortodox** , Ed. I.B. MBOR, Buc., 1978.
- 4-Antonie Pl m deal , **Tâlcuiri noi la texte vechi**, ed. a II-a, Buc., 1996.
- 5-Pr. dr. tefan Slevoc , **Predici la duminici i s rb tori**, Ed. I.B. MBOR, Buc., 1979.
- 6-Arhim. Cleopa Ilie, **Predici la duminici de peste an**, Ed. Ep. Romanului, Roman, 1990.
- 7-Vasile R duc , **Planificarea familial , controlul na terilor i contracep ia, în Ortodoxie**, Anul LVII, nr. 1-2, 2006.
- 8-**Pravila Bisericeasc** .
- 9-Pr. dr. Dumitru St niloae, **Sfânta Treime sau De la început a fost iubirea** , Ed. I.B. MBOR, Buc., 1993.
- 10-Remus Drago Albu, **Teologia social cre tin , în contextul globaliz rii i secula riz rii, în Ortodoxia**, nr. 3, iulie-sept., Buc., 2010.

preot prof. **Ion MUNTEANU**, Colegiul Tehnic “*Gheorghe Bal* ”-Adjud/**ROMÂNIA**

**str ji ale culturii ortodoxe : AZI: P rintele
ILARION ARGATU, de la MÂN STIREA
CERNICA**

ILARION ARGATU

Ilarion Argatu (n. 2 august 1913, satul Valea Glodului, comuna Vulturești, județul Suceava - d. 11 mai 1999, Mănăstirea Cernica) a fost un preot ortodox, renumit duhovnic și exorcizator român. La aproape 86 ani de la trecerea sa la cele veșnice, în mai 2006, trupul său a fost deshumat și săpat aproape intact.

BIOGRAFIE

Ilarion Argatu s-a născut la data de 2 august 1913 în satul Valea Glodului din comuna Vulturești (județul Suceava), într-o familie numeroasă, primind la botez numele de Ioan Argatu. Familia sa fusese silită să plece în părăsire din Maramureș, în secolul al XVIII-lea, pentru a-și păstra credința ortodoxă strămoșească după distrugerile generalului Bucov.

Tatăl său, Alexandru, a fost, timp de 16 ani, primar în comuna Valea Glodului, iar după ce a rămas văduvit și-a rănduit cei 9 copii, să călătorească la Mănăstirea Neam, loc unde se odihnește astăzi.

Ioan Argatu a urmat școala cu 5 clase din Valea Glodului, apoi, la îndemnul unchiului său, Epifanie Crăciun, starețul Mănăstirii Cocco din Dobrogea, a mers la Seminarul Teologic cu 8 clase din Dorohoi, după care a urmat și absolvit Facultatea de Teologie din Cernăuți. În paralel cu studiile teologice, a urmat cursurile Școlii Militare din Bacău, obținând gradul de sublocotenent. După absolvirea Facultății de Teologie și a Școlii militare, s-a înrolat în armată, fiind trimis ofițer în cadrul unității de grăniceri de la Careii Mari, la granița cu Ungaria. A urmat și o școală de serviciu social, inițiată de către ministrul învățământului de atunci, Dimitrie Gusti (1933-1934).

La 10 noiembrie 1940, se căsătorește cu Georgeta, fiica preotului Sebastian Mihăilescu din Onicenii, județul Suceava. Din căsătorie rezultă cinci copii (Gheorghe, Gabriela, Alexandru, Ioan și Ana); cele două fete au fost preoatese și cei trei băieți preoți.

După căsătorie, renunță la cariera militară și depune cerere la Mitropolia Moldovei să fie hirotonit preot pe seama Parohiei Onicenii, fiind preot ajutor al socrului său. În anul 1940, este hirotonit ca preot de mir, în Catedrala Mitropolitană din Iași. În anul 1946, arhiepiscopul și mitropolitul Moldovei, Irineu Mihăilescu, l-a transferat în interes de serviciu pe preotul Ioan Argatu, de la Parohia Onicenii la Parohia Boroaia, pentru a ridica biserica din acel sat, a cărei construcție stăgănase de 22 ani. Părintele Argatu a adus la Boroaia biserica monument istoric de la Râșca și a procurat, de asemenea, piatra pentru zidărie și alte materiale. Dar lucrările vor intra într-o nouă perioadă de stagnare.

URMĂRI DE SECURITATE

Devenit incomod pentru regim pentru că dorea să ridice o biserică, autoritățile i-au interzis să mai primească lume la casa sa, și s-a impus să scurteze slujba, în așa fel încât, duminica dimineața, la ora 9, să-și termine și să se prezinte la sedințele de partid, organizate special la primărie, și să îndemne lumea să meargă la câmp. Deoarece el nu a ținut cont de acestea, a determinat autoritățile să-l declare potrivnic regimului și dușman al poporului. Pentru a-l aresta, organele de miliție au silit 39 de persoane să dea declarații din care să reiască că preotul Ioan Argatu este instigator la ordinea publică.

Pe 18 iulie 1948, marșalul prefecturii, însoțit de o armată de milițieni, a venit la primărie, la biserica din Boroaia și la casa părintelui, pentru a-l aresta „pentru instigare contra ordinii publice”. Aflat la o boală trântă bolnav, din cauza căreia el a fost informat că este așteptat de miliție. Preotul Ilarion Argatu a reușit să fugă și să se ascundă la părinți, în Valea Glodului, într-un butoi, trăind ani de zile fără să se vadă lumina zilei, ghemuit pe jumătate de metru. Pe capul său s-a pus un preț de 300.000 de lei pentru cel ce îl va descoperi.

După 5 ani, s-a emis al doilea mandat, în urma acuzației că ar fi fost „organizator de complot contra statului”, fiind condamnat la închisoare pe viață. S-a așteptat timp de 4 ani într-o cură, învelindu-se în fân,

hr nindu-se cu ce-i aduceau, în secret, ni te rani milostivi i bând apa de ploaie direct de la strea în . El a stat ascuns timp de 16 ani, locuind în mare parte în poduri ale caselor, în hambare, în la nul de porumb etc. S-a ad postit ani de zile i sub podeaua casei din Boroaia, nici chiar copiii s i ne tiind c se afl acolo.

P rintele a fost expropriat, iar în anul 1964 a fost gra iat. La data de 13 februarie 1965, organele de mili ie îl descoper pe p rintele Ioan Argatu, dup ce o vecin care avea fereastra casei înspre curtea p rintelui a anun at autorit ile c p rintele este acas i c iese dup miezul nop ii în curte, la aer.

A fost interogat de mili ia de la Suceava, dar a fost apoi pus în libe rtate. Astfel, i s-a dat din nou Parohia Boroaia, trebuind s ia via a de la cap t, pe care a reînceput -o cu construc ia bisericii din Boroaia. Ani de zile a refuzat cu demnitate s se înscrie în PCR.

Cu binecuvântarea mitropolitului Iustin Moisescu, p rintele Ioan Argatu a pus prima c r mid a bisericii la 22 iunie 1969, iar zidirea sfântului l ca a durat pân la 2 mai 1970. A urmat apoi tencuiala, pictura, clopotni a i casa de pr znuire, lucrarea fiind terminat de c tre fiul s u, preotul Alexandr u Argatu, deoarece p rintele Ioan se c lug rise. Biserica din Boroaia a fost sfiin it în anul 1977.

EFFECTUAREA DE EXORCIZ RI

În anul 1972, p rintele Ioan Argatu a r mas v duv i, în anul urm tor, în luna ianuarie 1973, s -a c lug rit la M n stirea Antim din Bucure ti, luând numele de Ilarion. A p etrecut, apoi, câ iva ani la M n stirea C ld ru ani, iar ultimii 19 ani din via i-a tr it la M n stirea Cernica, unde a fost duhovnicul întregii comunit i de c lug ri. Aici a exorcizat sute de poseda i, români si str ini.

El î i începea slujbele de exorcizare pentru alungarea demonilor cu Acatistul Domnului Iisus Hristos, continuând apoi cu Sfânta Liturghie, sfîn irea apei i Taina Sfântului Maslu. În final, el citea Moliftele Sfântului Vasile cel Mare, iar dac era nevoie, slujea i Moliftele Sfântului Ioan Gur de Aur.

Dup ce se punea patrafirul pe cap celui posedat de demoni, acesta înce pea s urle, s înjure cu o voce inuman i c tre final, atunci când era stropit cu agheazm , s se vaite (e.g "valeu", "vai de mine") , plângându-se c simte o arsur insuportabil . Dup ce slujba lua sfâr it, omul c dea într -un somn adânc, din care se trezea apoi lini tit. ^[1]

Dup anul 1990 a fost chemat în câteva ri din Europa i America (Germania, Fran a, Belgia si SUA), unde devenise celebru pentru harul s u, unde, înso it de câ iva c lug ri, a efectuat slujbe de exorcizare.

Din colecta public , a ridicat o biseric în satul natal i a d ruit Comunitatii românești din Israel un teren la Ierihon, unde a fost cl dit un l ca de cult ortodox, cu hramul "Na terea Domnului", în care s fie adunate toate m icu ele românce din Israel - în num r de aproximativ 70.

Arhimandritul Ilarion Argatu a trecut la cele ve nice la data de 11 mai 1999, la vârsta de 86 ani. A cerut s fie înmormântat în comuna Boroaia, acolo unde a ridicat, cu eforturi inimaginabile, o frumoasa biseric i unde a slujit mul i ani ca preot. A fost înmormântat într -o cript s pat în pronaosul bisericii, al turi de so ia sa.

„Trebuie s nu uit m nici o clip c zilele noastre sunt scurte pe P mânt. Dar eternitatea, ve nicia o avem în cer, promis de Dumnezeu, i pe aceea trebuie s o p str m cu sfîn enie.”

—Ilarion Argatu **DESHUMAREA I PREG TIRI DE CANONIZARE**

Fa a p rintelui Ilarion Argatu, în momentul deshum rii.

În mai 2006, după împlinirea apte ani de la moartea sa, trupul arhimandritului Ilarion Argatu a fost dezgropat după dătin și s-a descoperit că este aproape intact, deși sicriul a putrezit în totalitate.

La scurt timp de la deshumare, la Biserica din Boroaia au sosit zeci de preoți în frunte cu arhiepiscopul Sucevei și Răduiilor, IPS Pimen Zainea. Sute de credincioși au venit din toate părțile pentru a se ruga și închina la racla cu moaște aezate în biserică.

Trupul pîntelui Argatu a fost spălat în aghiazmă, uns cu untdelemn sfințit și cu mir. Deși se dorea ca osemintele să rămână în biserică timp de 40 de zile și apoi să fie îngropate în curtea lăcașului, credincioșii au construit un baldachin și l-au aezat în pronaosul bisericii, aproape de

cript, racla fiind lăsată desfundată și acoperită doar cu sticlă.

În curtea Bisericii din Boroaia, se află o statuie a preotului Ilarion Argatu, realizată din marmură albă.

LUCRĂRI PUBLICATE

- *Ce gândesc eu* (Ed. Plumb, 2001)

LUCRĂRI DESPRE PÂNTELE ILARION ARGATU

- Pr. Alexandru Argatu - *Via a arhimandritului Ilarion Argatu* (Ed. Plumb, 2000)
- Pr. Alexandru Argatu - *Arhimandritul Ilarion Argatu - duhovnic și exorcist* (Ed. Mila creștină, 2006)
- Pr. Alexandru Argatu - *Via a pîntelui Ilarion Argatu scrisă de mîna sa* (Ed. Mila creștină, 2006)
- Pr. Alexandru Argatu - *Via a arhimandritului Ilarion Argatu (așa cum reiese din documentele ce au fost găsite în arhiva Pîntelui, unele fiind scrise chiar de mîna preacuvioșiei sale)* (Ed. Mila creștină, 2006)
- Pr. Alexandru Argatu - *Vîștuiește arhimandritul Ilarion Argatu - Despre vrăjii și farmece și lupta împotriva lor* (Ed. Mila creștină, 2006)
- Pr. Ioan V. Argatu - *Ne Vorbește Pîntele Ilarion Argatu - 1. Despre Post. 2. Despre Botez* (Ed. Mila creștină, 2003)
- Pr. Ioan V. Argatu - *Ne Vorbește Pîntele Ilarion Argatu - 3. Despre mîrturisire* (Ed. Mila creștină, 2003)
- Pr. Ioan V. Argatu - *Ne Vorbește Pîntele Ilarion Argatu - 4. Despre Sf. Împartășanie. 5. Despre Preoție* (Ed. Mila creștină, 2003)
- Pr. Ioan V. Argatu - *Pe treptele suirii către cer* (Ed. Mila creștină, 2006)
- Pr. Ioan V. Argatu - 445 Răspunsuri duhovnicești ale Pîntelui Ilarion Argatu la întrebările credincioșilor (Ed. Mila creștină, 2006)

Preot ILARION ARGATU (1913 – 1999)

Rugăciune

"Iartă-mă, Doamne:

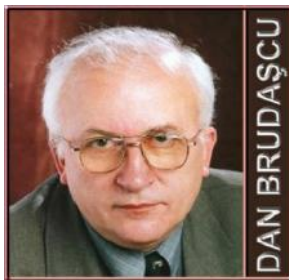
-pentru tot ce puteam să văd și nu am văzut!

-pentru tot ce puteam să aud și nu am auzit!

-pentru tot ce puteam să simt și nu am simțit!
 -pentru tot ce a fost putut să în aleg și nu am în eles!
 -pentru tot ce puteam să conștientizez și nu am conștientizat!
 -pentru iertarea pe care a fost putut să-o dau și nu am dat-o!
 -pentru bucuria pe care a fost putut să-o trăiesc și nu am trăit-o!
 -pentru Lumina pe care a fost putut să-o primesc și nu am primit-o!
 -pentru viața pe care a fost putut să-o ocrotesc și nu am ocrotit-o!
 -pentru visele pe care mi le-a fost putut să îmi împlin și nu le-am împlinit!
 -pentru necunoscutul în care a fost putut să pășesc și din teamă, nu am îndrăznit să pășesc!
 -pentru iubirea pe care a fost putut să-o exprim și nu am exprimat-o!
 -pentru tot ce puteam să creez bun și frumos și nu am creat, pentru gloria Ta,
 Doamne, și a Împărăției Tale Divine!
 Pentru tot ce ții și nu ții că am greșit, pe Tine, Doamne, care ești Mila
 și Iubirea infinită, Te rog, iartă-mă și mă îmbracă cu nesfârșita Ta Iubire
 și Lumină !

Și îmi mulțumesc, Doamne: pentru toate frumoasele pe care am văzut-o izvorând
 din Tine !

-pentru muzica tăcută a Inimii Tale, pe care mi-ai dezvoltat-o auzului!
 -pentru tot ce am simțit bun și minunat în viața mea!
 -pentru tot ce prin harul Tău am în eles!
 -pentru lumina pe care am sorbit-o în adâncul meu!
 -pentru iertarea pe care dăruind-o, am dobândit pace!
 -pentru bucuria fiecărei clipe trăite în Tine, Doamne!
 -pentru toate cadourile spirituale care mi-au îmbogățit ființa!
 -pentru viața mea, care ești Tu, o mică parte a simfoniei existenței!
 -pentru visele care au prins formă, prin armonia iubirii Tale pentru mine!
 -pentru necunoscutul în care am pășit plin de curaj, regându-te!
 -pentru iubirea copleșitoare cu care mă dezmițezi, clipă de clipă !
 -pentru tot ce am creat prin Tine bun și frumos, aducând cu umilință laudă
 Împărăției Tale divine!

ambasadori autentici ai culturii românești

**ÎN SLUJBA CULTURII, SPIRITUALITĂȚII,
LITERATURII ȘI LIMBII NEAMULUI ROMÂNESC**

În vremea ce, în afară, asistăm, din păcate, excesiv de frecvent, la cele mai incredibile manifestări,
 grație toată pentru micimea de suflet și lipsa de caracter ale celor ce le inițiază (și le întrețin), de ani buni
 limba, cultura, literatura și spiritualitatea românească sunt slujite, cu har, competență și exemplară dăruire
 de câțiva intelectuali români plecați, din varii motive, și în momente diferite, străduindu-se, printre altele, în
 diverse colțuri ale lumii. Între aceștia, ne-au reînviat în mod deosebit atenția, câteva nume emblematic
 pentru destinul internațional al valorilor spirituale de azi ale neamului românesc: pr. prof. univ. dr. Theodor
 Damian, Octavian Curpă, Napoleon Săvescu, M.N. Rusu, Dwight Patton, Nelu Urs, regretatul Gabriel

St nescu, Lucian Oprea¹ (SUA), Lucian Hetco (Germania), Alexandru Ceteanu, George Filip (Canada), Lucreia Berzinu (Israel)², George Figranu (Elveia) și alii, pe care, din păcate, nu îi cunosc. Aproape zi de zi, în locurile unde trăiesc și muncesc în prezent³, cei mai mulți dintre ei fac câte ceva pentru a se vorbi despre România cu considerația și respectul pe care le merită. În plus, ei îi aduc contribuții deosebite la valoroase pentru îmbogățirea, cu noi opere literare, de critică istorie, de exegeză etc., care completează lucrurile valoroase apărute în țară. Iată de ce, credem noi, revine o sarcină de maximă urgență, atât Uniunii Scriitorilor, cât și Academiei Române, să treacă neîntârziat la cuprinderea în lucrurile de sinteză, dar și în viitoarele istorii, dicționare, enciclopedii consacrate culturii și literaturii române și creațiile și numele acestor deosebit de valoroși autori, veritabili ambasadori ai spiritului românesc în lumea contemporană.

Din păcate, având cu totul alte preocupări, multe dintre ele triviale și mediocre, nici reprezentanții Ministerului Afacerilor Externe (condus în prezent de un incontestabil specialist în jacuzzi, dar și în realizarea votului cu viteze cosmice), nici cei ai Institutului Cultural Român, condus de o echipă care deseori și-a exprimat disprețul și lipsa de considerație față de poporul român, acești oameni realizează o operă culturală cu totul excepțională, cu atât mai valoroasă și merituoasă în contextul actual, atât de nefavorabilă și poporului român. E de remarcat încă un aspect major: nici unul dintre ei nu beneficiază, din partea autorităților de la București, de ajutoare sau stipendii, de burse sau alte venituri. Nici măcar de binemeritata recunoaștere a autorităților române, prin acordarea, din când în când, a unor distincții simbolice, spre a le încuraja neobositul travaliu dăruit cu generozitate și lor de origine.

În cursul anului 2009, la New York, organizarea Institutului de Teologie și Spiritualitate Ortodox din New York, condus de neobositul maestru și preot Theodor Damian, a organizat cel de-al VII-lea simpozion teologic ecumenic, cu tema „Religie și Politică: societatea umană în treptarea lui Dumnezeu și puterea omului”.

Au fost susținute comunicările: „Identitatea și demnitatea umană: lupta dintre teologie și nebunie” (pr. prof. dr. Theodor Damian), „Ortodoxie și cultură” (John A. McGuckin, profesor de istorie creștină bizantină antică și bizantină, la Seminarul Union Theological din New York și profesor de studii creștine bizantine, la Universitatea Columbia), „Reprezentarea problemei în soluționarea activă a problemei” (Richard Grallo, profesor asociat de psihologie aplicată la Colegiul Metropolitan din New York), „Religia în contextul valorilor politice democratice” (Ioan N. Roșca, profesor de filozofie, Facultatea de filozofie și studii culturale, Universitatea Spiru Haret, București), „Nitsche, acest Socrate iertător, muzical” (Alina Feld, asist. Univ. la Universitatea Hofstra), „Teologia politică și politica teologică” (George Lăzoiu, profesor de filozofie asociat la Facultatea de jurnalism, comunicare și relații publice, Universitatea Spiru Haret, București).

Prin tematica abordată, universitarii și cercetătorii participanți au încercat să sublinieze mutațiile produse în societatea contemporană, raporturile acesteia cu religia, îndeosebi cu cea ortodoxă, rolul ce revine, în acest context, slujitorilor Bisericii pentru a contribui la eliminarea sau atenuarea conflictelor de orice fel. În plus, ei au atras atenția și asupra provocărilor la adresa identității și demnității umane, care trebuie înțelese ca haruri divine.

Sub egida Institutului Român de Teologie și Spiritualitate Ortodoxă din New York, al cărui președinte este poetul, omul de cultură și preotul Theodor Damian a publicat comunicările autorilor participanți într-un volum (vol. XVII, nr. 1, 2010), care nu doar că oferă o lectură plăcută și interesantă, dar se constituie și într-o lucrare de referință în acest domeniu, esențială pentru studenți și cercetători preocupăți de adâncirea cercetării pe această temă actuală.

Se cuvin adresate sincere felicitări organizatorilor acestei manifestări pentru neodihna și sacrificiul lor puse în slujba promovării în lume a culturii noastre naționale, a credinței străbune, a României, ca aflată în unul din cele mai devastatoare momente de criză din întreaga sa existență.

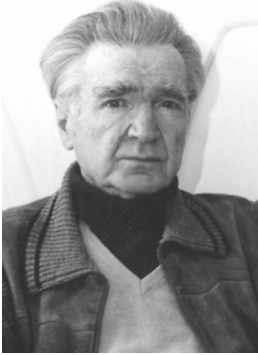
Dr. Dan BRUDA-CU, Cluj-Napoca/ROMÂNIA

¹ Cei mai mulți dintre ei au înființat reviste, ziare, posturi de radio și tv sau publicații de tip online, care oferă diasporei române din țările respective și din întreaga lume, numeroase articole, studii, alte materiale despre actualitatea românească, despre cultura națională.

² A adăuga aici, cu recunoștință și profundul meu respect, și pe numeroși și valoroși scriitori sau ziariști evrei, originari din România, care aduc servicii imense culturii noastre și României prin activitatea lor dezinteresată de zi cu zi, acolo, departe de țară în care s-au născut și creștea și-au rămas pe mai departe loiali.

³ E de remarcat că munca lor este, de cele mai multe ori, nu doar benevolă, ci și pe sepe proprie, nu la comanda cuiva sau a teptând vreă recompensă sau recunoaștere din țară. De aici și noblețea deosebită a acesteia.

comemorări ale marilor noștri români

CENTENARUL EMIL CIORAN (1911-2011)

Emil Cioran (n. 8 aprilie 1911, Rîșeni; d. 20 iunie 1995, Paris) a fost un filozof și scriitor român stabilit în Franța, unde a trăit ca apatrid (fără cetățenie) până la moarte.

FAMILIA

Emil Cioran s-a născut la Rîșeni, aflat pe atunci în comitatul Sibiu. Tatăl său, Emilian Cioran, a fost protopop ortodox și consilier al Mitropoliei din Sibiu. Mama sa, Elvira Cioran (n. Comaniciu), era originară din Veneția de Jos, comună situată în apropiere de Făgăraș. Tatăl Elvirei, Gheorghe Comaniciu, de profesie notar, fusese ridicat de autoritățile austro-ungare la rangul de baron. Astfel, pe linie maternă, Emil Cioran se trăgea dintr-o familie din nobilimea transilvană.

Formarea

După studii clasice la liceul Gheorghe Lazăr din Sibiu, începe la 17 ani studiul filozofiei la Universitatea din București. A fost coleg cu Constantin Noica și elev al lui Tudor Vianu și Nae Ionescu. Bun cunoscător al limbii germane, a studiat în original pe Immanuel Kant, Arthur Schopenhauer, și mai ales pe Friedrich Nietzsche. Încă din tinerețe a arătat înclinație spre agnosticism, apărându-i evident "inconveniența existenței". În timpul studenției a fost în mod deosebit influențat de lectura lui Georg Simmel, Ludwig Klages și Martin Heidegger, precum și de filozoful rus Lev Șestov, care situase *întâmplarea* în centrul sistemului său de gândire. În 1933 obține o bursă, care îi permite să continue studiile de filozofie la Berlin, unde intră în contact cu Nicolai Hartmann și Ludwig Klages.

PRIMELE VOLUME

Prima lui carte apărută în 1934 în România, *Pe culmile disperării*, a fost distinsă cu Premiul Comisiei pentru premiera scriitorilor tineri needitați și premiul Tinerilor Scriitori Români. Succesiv au apărut: *Cartea amăgirilor* (1935), *Schimbarea la față a României* (1936), *Lacrimi și Sfîrși* (1937). Cel de-al doilea volum, *Schimbarea la față a României*, a fost autocenzurat în ediția a doua apărută la începutul anilor '90, autorul însuși eliminând numeroase pasaje considerate extremiste, "pretențioase și stupide".

Nevoia resimțită atunci de generația tânără a unei treziri spirituale pornit din exaltarea valorilor vitale, antirationaliste, care din păcate a culminat într-un extremism de dreapta, a influențat viziunea tânărului Cioran. Deși nu a fost niciodată membru al Mișcării legionare, în perioada interbelică simpatizează cu ideile acesteia, fără a fi de acord cu metodele ei violente.^[1] Plecat cu o bursă la Berlin în 1933, se declară într-un articol admirator al lui Hitler și justifică provocatorul Noaptea cu itelor lungi. Va repudia apoi definitiv, cu furie și rușine, această viziune^[2], ca pe o inadmisibilă rătăcire a tinereții, argumentând prin ea refuzul oricărei implicări a individului în istorie.

Reîntors în țară, ocupă vreme de un an (1936) postul de profesor de filozofie la Liceul "Andrei Agha" din Brașov. În 1937, pleacă la Paris cu o bursă a Institutului Francez din București, care i se va prelungea până în 1944. În 1940, începe să scrie *Îndreptar pentru timida*, ultima sa carte în limba română, limbă pe care a

abandonat-o în favoarea francezei. Varianta definitivă a *Îndreptarului* (rămas inedit până în 1991) a fost încheiată în 1945, anul în care Cioran s-a stabilit definitiv în Franța. După retragerea cetățeniei române de către autoritățile comuniste a trăit la Paris ca a patrid.^[3]

OPERA FRANCEZ

În 1937 Emil Cioran pleacă în Franța cu o bursă a Institutului Francez din București. După o scurtă întoarcere în țară (două luni) în 1940, el părăsește țara pentru totdeauna. România și se stabilește la Paris. Din acest moment Cioran va publica numai în limba franceză, operele lui fiind apreciate nu numai pentru conținutul lor, dar și pentru stilul plin de distincție și finețe al limbii. În 1949 îi apare la editura Gallimard - editură care va publica mai târziu majoritatea cărților sale - prima lucrare scrisă în limba franceză, *Précis de décomposition*, distinsă în 1950 cu premiul *Rivarol*. Ulterior, Cioran refuză toate distincțiile literare care i-au fost atribuite.

Emil Cioran a locuit la Paris în Cartierul Latin, pe care nu l-a părăsit niciodată. A trăit mult timp retras, evitând publicitatea. În schimb a cultivat darul conversației cu numeroși prieteni (Mircea Eliade, Eugen Ionescu, Paul Celan, Barbu Fundoianu, Samuel Beckett, Henri Michaux). Cioran a întreținut o vastă corespondență, dezvoltându-se ca un remarcabil autor epistolar.

Epuizând încet din tinerețe interesul pentru filozofia de catedră, Cioran a părăsit devreme gândirea sistematică și speculațiile abstracte, pentru a se consacra unor cugetări profunde personale. "N-am inventat nimic, am fost doar secretarul senzațiilor mele", va constata mai târziu. Din eseurile apărute în limba română se desprinde portretul unui tânăr gânditor din anii treizeci, influențat de mișcarea de idei din acea epocă în care intelectualii români descopereau gândirea existențialistă (sub varianta ei românească, cu accente creștine și mistice, "trăirismul").

TEMATICA OPEREI

Emil Cioran a început prin a fi un gânditor torturat de sentimente și senzații violente. Preocupat de problema morții și a suferinței, este atras de *ideea* sinuciderii ca idee care ajută supraviețuirii. Tema alienării omului, temă existențialistă prin excelență, prezentă la Jean-Paul Sartre sau Albert Camus, este formulată astfel, în 1932, de tânărul Cioran: "Să fie oare pentru noi existența un exil și neantul o patrie?"

Câteva teme mari străbat opera lui Emil Cioran: contingența ființei umane, păcatul originar, sensul tragic al istoriei, sfârșitul civilizației, amenințarea Războiului, refuzul consolidării prin credință, obsesia absolutului, viața ca expresie a exilului metafizic al omului etc. Cioran a fost un gânditor pasionat de istorie, pe care o cunoștea bine din vastele sale lecturi și mai ales din autorii memorialistici ai perioadelor de decadență, de unde reflexiile marcate gnostice și antimoderniste, oarecum în linia spengleriană, asupra destinului omului și civilizației. Atâta vreme cât a păstrat legătura cu originile și nu s-a înstrăinat de sine, omul a rezistat. Astăzi, el este pe cale să se distrugă prin obiectivare de sine, producându-se irepresibil, exces de autoanaliză, de transparență și prin triumful artificialului.

Ironia destinului a vrut ca Emil Cioran să devină celebru tocmai în limba franceză, ale cărei constrângeri le repudiasă în tinerețe. Dacă idiomul francez i-a potolit excesele și i-a dăruit secretul formei și al formulării, rădăcinile sale românești i-au procurat seva care a dat strălucire operei sale.

CITATE REPREZENTATIVE

- *Între o palmă și o jignire, suportăm întotdeauna mai bine palma.* - **Ecartèlement**
- *Cred în salvarea umanității, în viitorul cianurii...* - **Syllogismes de l'amertume**
- *E lucrul de mirare că perspectiva de a avea un biografiu n-a făcut pe nimeni să renunțe la a avea o viață.* - **Syllogismes de l'amertume**
- *Toate apele au culoarea înecului.* - **Syllogismes de l'amertume**

- *Singur tatea nu te învață decât singur, ci singurul.* - **Amurgul gândurilor**
- *Speranța e o virtute a sclavilor.* - **Précis de décomposition**
- *Este evident că Dumnezeu era o soluție și că nu vom mai găsi niciodată o altă la fel de satisfăcătoare.* - **Cahiers**
- *Obiecție împotriva tăcerii: această lume nu merită să fie cunoscută.* - **Syllogismes de l'amertume**
- *Suntem totuși te farseuri: supraviețuim problemelor noastre.* - **Syllogismes de l'amertume**
- *Nu scrii pentru că ai ceva de spus, ci pentru că vrei să spui ceva.* - **Ecartèlement**
- *Gânditorul de prim mână meditează asupra lucrurilor; ceilalți, asupra problemelor.* - **De l'inconvénient d'être né**
- *N-are trebui să scriem că răi decât pentru a spune în ele lucruri pe care n-am îndrăzni să le murmurăm nimănui.* - **De l'inconvénient d'être né**
- *La Zoo. Toate animalele au o înfățișare decentă, cu excepția maimuțelor. Simțim că omul e pe-aproape.* - **Ecartèlement**
- *Să fi comis toate crimele, cu excepția aceleia de a fi tatăl.* - **De l'inconvénient d'être né**
- *Dacă am putea să ne vedem cu ochii celorlalți, am dispărea într-o clipită.* - **De l'inconvénient d'être né**
- *O civilizație începe să decadă în momentul în care viața devine unică ei obsesie.*
- *Vin dintr-un col de Europă unde efuziunile, lipsa de reținere, confesiunea, murmurarea imediată, nepoftit, impudic sunt de rigoare, unde totuși totul despre toată lumea, unde viața în comun se reduce la o spovedanie publică, unde secretul este de neimaginat, iar volubilitatea frizează delirul.^[4]*
- *Murmurăm că am privit cândva ca pe-o rușină apartenența la un popor oarecare, la o colectivitate de învinși, cu origini asupra cărora nicio iluzie nu-mi era permisă.* - **Ispita de a exista**
- *Opinii, da; convingeri, nu. Acesta e punctul de plecare al mândriei intelectuale.* - **Aveux et anathèmes**
- *Nu are convingeri decât acela care n-a aprofundat nimic.* - **De l'inconvénient d'être né**
- *Nu merită să te sinucizi, deoarece o faci întotdeauna prea târziu.* - **Syllogismes de l'amertume**

O PARTICULARITATE ONOMASTICĂ : ÎN ÎNĂLĂȚA M.

Curând după debutul francez, Cioran începe să folosească și semnele volumelor *E.M. Cioran*. Destui au presupus că inițial M. trebuie să reprezinte comprimarea unui prenume francez sau românesc, probabil *Michel* sau *Mihai*. În realitate, inițial "M." din semnătura sa de autor nu comprimă nicidecum un prenume real și a fost adoptat de filozof exclusiv din rațiuni fonetice și de reprezentare. După cum avea să relateze în 1984 prietenei și traducătoarei sale Sanda Stolojan, în limba franceză prenumele *Emile* are o rezonanță caldă, în total opoziție cu caracterul scrierilor sale. *E. Cioran* ar fi sunat nepotrivit. Astfel - consimțea Sanda Stolojan în jurnalul său parizian, *Nori peste balcoane* - s-a gândit la E.M. Forster și a adoptat inițial. Aceasta e originea reală a literei *M*. Misterul a născut însă o neînțelegere care s-a perpetuat, unele site-uri, biografii de dicționară și articole de enciclopedie menționând încă și astăzi existența unui ipotetic prenume *Mihai* sau *Michel* al filozofului. (Cf. Sanda Stolojan, *Nori peste balcoane. Jurnal din exilul parizian*, București, ed. Humanitas, 1996, p. 191.)

POST SCRIPTUM DE DINCOLO DE MOARTE

După moartea Simonei Boué, prietena de o viață a lui Emil Cioran, o serie de manuscrise ale acestuia (peste 30 de caiete) au fost găsite în apartamentul lor de omenaj, care a fost încercat în 2005 scoaterea la licitație și valorificarea lor. Într-o primă etapă, o hotărâre a Curții de Apel din Paris a oprit comercializarea acestora. În urma judecății, Tribunalul din Paris decide în decembrie 2008 restituirea tuturor documentelor către persoana găsită, urmând ca aceasta să dispună de ele cum crede de cuviință. Printre manuscrise, în general versiuni ale unor lucrări deja aparute, se află și un jurnal inedit al lui Cioran, cuprinzând câțiva ani din perioada ulterioară lui 1972 (anul în care se opresc *Caietele* sale), document de un excepțional interes pentru editori și cititori, și probabil ultima scriere inedită a filozofului.

BIBLIOGRAFIE COMPLET

OPERA ÎN LIMBA ROMÂN

(cu **aldine**, volumele originale; cu *cursive*, antologii, coresponden , fragmente)

- **Pe culmile disper rii**, Bucure ti, 1934
- **Cartea am girilor**, Bucure ti, 1936
- **Schimbarea la fa a României**, Bucure ti, 1936
- **Lacrimi i sfin i**, Bucuresti, 1937
- **Amurgul gîndurilor**, 1940
- **Îndreptar p tîma** , ed. Humanitas, Bucure ti, 1991
- *Singur tate i destin* (antologie de texte îngrijit de Dan C. Mih ilesu, cu articole publicate în presa interbelic), ed. Humanitas, Bucure ti, 1992
- *Scrisori c tre cei de-acas* , ed. Humanitas, Bucure ti, 1995
- **Mon pays/ ara mea** (scris în francez , textul apare pentru prima oar în România, în volum bilingv), ed. Humanitas, Bucure ti, 1996

OPERA ÎN LIMBA FRANCEZ

VOLUME DE AUTOR

(cu **aldine**, volumele originale; cu *cursive*, antologii, traduceri din român sau fragmente din celelalte volume, ap rute separat)

- *Œuvres* (Opere complete), éd. Yves Peyré, Paris, Gallimard, 1997, 1999, 2001, 2003
- **Précis de décomposition** (Tratat de descompunere), Paris, Gallimard, 1949
- **Sylogismes de l'amertume** (Silogismele am r ciunii), Paris, Gallimard, 1952
- **La Tentation d'exister** (Ispita de a exista), Paris, Gallimard, 1956
- **Histoire et utopie** (Istorie i utopie), Paris, Gallimard, 1960
- **La Chute dans le Temps** (C derea în timp), Paris, Gallimard, 1964
- **Le Mauvais Demiurge** (Demiurgul cel r u), Paris, Gallimard, 1969
- **De l'inconvénient d'être né** (Despre neajunsul de a te fi n scut), Paris, Gallimard, 1973
- **Écartèlement** (Sfârtecare), Paris, Gallimard, " Les essais " (Eseurile), 1979
- **Exercices d'admiration: essais et portraits** (Exerci ii de admira ie: eseuri i portrete), Paris, Gallimard, 1986
- **Aveux et anathèmes** (M rturisiri i anateme), Paris, Gallimard, 1986.
- *Le Livre des leurres* (Cartea am girilor), 1936, trad. Grazyna Klewek, Thomas Bazin, Paris, Gallimard, 1992.
- *Bréviaire des vaincus* (Breviarul învin ilor), 1940-1944, trad. Alain Paruit, Paris, Gallimard, 1993.
- *L'âge d'or* (Vârsta de aur), Châteauroux, 1995 (eseu din *Histoire et utopie*)
- *Anthologie du Portrait. De Saint-Simon à Tocqueville* (Antologia portretului. De la Saint-Simon la Tocqueville), Paris, Gallimard, 1996.
- **Cahiers** (Caiete), 1957-1972, cu o prefa de Simone Boué, Paris, Gallimard, 1997.
- *Solitude et destin* (Singur tate i destin), trad. Alain Paruit, Paris, Gallimard, 2004 (culegere cuprinzând articolele publicate în presa româneasc între 1931 i 1943)
- *Des Larmes et des Saints* (Lacrimi i sfin i), 1937, traducere din limba român i prefa de Sanda Stolojan, Paris, L'Herne, 1986
- *Sur les cimes du désespoir* (Pe culmile disper rii), 1933, trad. André Vornic, Christiane Frémont, Paris, L'Herne, 1990
- **Cahier de Talamanca** (Caietul de la Talamanca), 1966, Paris, Mercure de France, 2000.
- *Ébauches de vertige*, (Schi e de vertij), Paris, Gallimard, 2004 (extras din *Écartèlement*)

- *Le Crépuscule des pensées* (Amurgul gândurilor), 1940, trad. Mirella Patureau -Nedelco, Paris, L'Herne, 1991
- *Valéry face à ses idoles* (Valery fa în fa cu idolii s i), Paris, L'Herne, 1970 (reluat din *Exercices d'admiration*)
- *Essai sur la pensée réactionnaire: à propos de Joseph de Maistre* (Eseu asupra gândirii reac ionare, apropo de Joseph de Maistre), text introductiv de Pierre Alechinsky, Fontfroide -le-Haut, ed. Fata Morgana, 1977 (reluare a prefe ei la antologia de te xte despre Joseph de Maistre, alese de Cioran, ap rut la Monaco, la ed. du Rocher, în 1957)
- *Vacillations* (Cl tin ri), 1970, ilustra ii de Pierre Alechinsky, Fontfroide -le-Haut, 1998.
- *Sissi ou la vulnérabilité* (Sissi sau despre vulnerabilitate), în Jean C LAIR (dir.), Vienne 1880-1938. L'Apocalypse joyeuse, Paris, éd. du Centre Pompidou, 1986 (retip rire)
- *L'Élan vers le pire* (Elanul c tre r u), fotografii de Irmeli Jung, Paris, Gallimard, 1988.

ANTOLOGII

- Cioran, Emil (ed.) Antologia portretului. De la Sain t-Simon la Tocqueville, trad. din franceza si note de Petru Cretia, Seria Cioran (III), 1997
- Cioran (antologie)
- Cioran si muzica, selec ia textelor de Aurel Cioran, ed. de Vlad Zografi, Seria Antologiile Humanitas, 1996.

CONVORBIRI, INTERVIURI

- E. M. CIORAN, Sylvie JAUDEAU, *Entretiens (Convorbiri)*, Paris, ed. Corti, 1990
- *Entretiens (Convorbiri)*, Paris, Gallimard, 1995.
- E. M. CIORAN, Mariana SORA, *Cioran jadis et naguère, Entretien à Tübingen (Cioran ast zi i ieri, O convorbire la Tübingen)*, Paris, L'Herne, 1988
- Gabriel Liiceanu, Constantin Chelba, *Exerci ii de admira ie*, film de televiziune, transmis de Televiziunea Romana în 1992
- Gabriel Liiceanu, Sorin Ilie iu, *Apocalipsa dup Cioran*, film de televiziune, comercializat pe caset video.

MONOGRAFII DESPRE CIORAN

- Mircea A. Diaconu, Cui i-e fric de Emil Cioran?, Editura Cartea Româneasc , Bucure ti, 2008, 270 p., ISBN 978-973-23-1954-3.
- Philippe Tiffreau, *Cioran ou la Dissection du gouffre* (Cioran sau disec ia h ului), ill. Santiago Arranz, Jacques Barry, Sergio Birga et al., Paris, Henri Veyrier, 1991
- Gabriel Liiceanu, *Itinéraires d'une vie: E. M. Cioran* (Itinerariul unei vie i: E. M. Cioran), urmat de *Les continents de l'insomnie: entretien avec E.M. Cioran* (Continentele insomniei: dialog cu E.M. Cioran), edi ia româneasc se numeste *Apocalipsa dup Cioran*), traducere de Alexandra Laignel-Lavastine, Paris, Michalon, 1995.
- Patrice Bollon, *Cioran l'hérétique* (Cioran ereticul), Paris, Gallimard, 1997
- Fernando Savater, *Eseu despre Cioran*, ed. Humanitas, 1999
- Livius Ciocârlie, *Caielele lui Cioran*, editura Scrisul Românesc, Craiova, 2000
- Ion Vartic, *Cioran naïv i sentimental*, ed. Biblioteca Apostrof, Cluj, 2000
- Armel Guerne, *Lettres de Guerne à Cioran 1955-1978* (Scrisorile lui Guerne c tre Cioran 1955-1978), prefa Charles Le Brun, Lectoure, le Capucin, 2001.
- Sylvie Jaudeau, *Cioran ou le Dernier Homme* (Cioran sau Ultimul om), Paris, José Corti, 1990, 2001
- Nicole Parfait, *Cioran ou Le défi de l'être* (Cioran sau provocarea fiin ei), Paris, Desjonqu ères, 2001

- Alexandra Laignel-Lavastine, *Cioran, Eliade, Ionesco, L'oubli du fascisme* (Cioran, Eliade, Ionesco, Uitarea fascismului), Paris, P.U.F., 2002
- George B. Iancu, *Emil Cioran, la lucidité libératrice?* (Emil Cioran, luciditatea eliberatoare?), prefață, cronologie și note de Alain Cophignon, Paris, J. Lyon, 2003.
- Simona Modreanu, *Le Dieu paradoxal de Cioran* (Dumnezeul paradoxal al lui Cioran), Monaco, 2003.
- Simona Modreanu, *Cioran*, Paris, OXUS, 2003.
- Coll., *Seine et Danube, nr. 1, Cioran inédit* (Sena și Dunărea, nr. 1, Cioran inedit), Paris, Esprit des péninsules, 2003, cuprinde: "Spengler et Cioran: des philosophies parallèles" (Spengler și Cioran: filozofii paralele), Marta Petreu, "Cioran et la fin de l'histoire" (Cioran și sfârșitul istoriei), Marian V. Buciu, "Les Cahiers de Cioran" (Caetele lui Cioran), Livius Ciocârlie; și un text inédit tradus de A. Paruit: *La tragédie des petites cultures* (Tragedia culturilor mici))
- Marta Petreu, *Un trecut deocheat sau Schimbarea la față a României*, Ed. Institutului Cultural Român, București, 2004.
- Livius Ciocârlie, *Batrâna și moartea în mileniul trei*, editura Humanitas, 2005
- Roland Jaccard, *Cioran et compagnie* (Cioran și compania), Paris, P.U.F., 2005.
- Friedgard Thoma, *Pentru nimic în lume. O iubire a lui Cioran*, traducere Nora Iuga, Est Editeur, 2005, 151 pag, corespondență.
- Bernd Mattheus *Cioran: Porträt eines radikalen Skeptikers* Berlin: Matthes & Seitz, 2007 ISBN 978-3-88221-891-6
- Nicolae Turcan, *Cioran sau excesul ca filosofie*, cuvânt înainte de Liviu Antonesei, Ed. Limes, Cluj, 2008.
- Ciprian V. Iancu, *La concurrence des influences culturelles francaises et allemandes dans l'oeuvre de Cioran*, București, Editura Institutului Cultural Român, 2008.

COMENTARII ÎN DIVERSE STUDII

- Mathurin MAUGARLONNE [François GEORGE], *À la rencontre des disparus* (La întâlnirea cu cei dispuși), Paris, Grasset et Fasquelle, 2004.
- Nancy HUSTON, *Professeurs de désespoir* (Profesorii disperării), Arles, Actes Sud /Montréal, Léméac, 2004 (Wittgenstein, Schopenhauer, Beckett, Cioran, Améry, T. Bernhardt, printre alii).
- Gérard BOCHOLIER, *Les Ombres fabuleux* (Umbrele fabuloase), Bordeaux/Chauvigny, L'escampette, 2003
- ANNABA, *Bienheureux les stériles* (Ferici și cei sterili), Toulon, Presses du Midi, 2002.
- Guido CERONETTI, *Le Silence du corps* (Tăcerea corpurilor), trad. André Mauge, postfață: *Lettre à l'éditeur, CIORAN* (Scrisoare editorului, CIORAN), Paris, Albin Michel, 1984
- Didier NORDON (dir.), *L'ennui. Féconde mélancolie* (Plictisul. Fecunda melancolie), Paris, Autrement, 1998.
- Norbert DODILLE, Gabriel LIICEANU (eds.), *Lectures de Cioran* (Lecturi din Cioran), (Centre culturel français de Iasi) (Centrul cultural francez din Iași), Paris, L'Harmattan, 1997
- COLL., *Le Vide: expérience spirituelle en Orient et en Occident* (Vidul: experiență spirituală în Orient și în Occident), Paris, Hermès, 1969
- Rupert Guth, *Die Philosophie der einmaligen Augenblicke: Überlegungen zu E. M. Cioran*. Königshausen & Naumann, Würzburg 1990.
- Cornelius Hell, *Skepsis, Mystik und Dualismus. Eine Einführung in das Werk E. M. Ciorans*. Bouvier, Bonn 1985.
- Till Kinzel, "Autorenporträt Emil Cioran", în: Sezession 16 (Februar 2007), 6-10.
- Thomas Knöfel; Klaus Sander (ed.), *Cafard: Originaltonaufnahmen 1974-1990*. (CD) supposé, Köln 1998.
- Richard Reschika, *E. M. Cioran zur Einführung*, Junius, Hamburg, 1995.
- Fernando Savater, *Versuch über Cioran* Raben-Verlag, München, 1985.
- Peter Sloterdijk, *Der selbstlose Revanchist*. In: *Nicht gerettet: Versuche nach Heidegger*, Suhrkamp, Frankfurt, 2001.

- Thomas Stölzel, *Ein Säulenheiliger ohne Säule: Begegnung mit E. M. Cioran*, Droschl, Wien, 1998.
- Friedgard Thoma, *Um nichts in der Welt: Eine Liebe von Cioran*, Weidle, Bonn, 2001.
- William Totok, *Die Generation von Mircea Eliade im Bann des rumänischen Faschismus*, în: Halbjahresschrift für südosteuropäische Geschichte, Literatur und Politik, Anul 7, Nr. 1/1995, pp. 42-55; (versiune scurt în: Die Neue Gesellschaft/Frankfurter Hefte, Anul 42, Nr. 10/1995, pp. 921-928. Versiune în limba maghiară : *Mircea Eliade generáció a román fasizmus b vörében*, în: Magyar Filozófiai Szemle, Nr. 1-2-3/1996, pp. 274-291.)
- Bernd Mattheus, "Sein Leben verunstalten. Émile Cioran, die Eiserne Garde und die Versuchung des Faschismus", în: Lettre internationale (Berlin) Nr. 63/2003.
- Patrice Bollon, *Cioran, der Ketzer*, Suhrkamp, Frankfurt, 2006.
- Franz Winter, *Emil Cioran und die Religionen. Eine interkulturelle Perspektive.*, Bautz (Interkulturelle Bibliothek), Nordhausen, 2007.
- Emile M. Cioran, Ein Gespräch: geführt von Gerd Bergfleth, Konkursbuchverlag, Tübingen, 1985.
- E.M. Cioran; Ein Gespräch mit Sylvie Jaudeau, Erker Verlag, St Gallen, 1992.
- Nicolae Turcan, "Cioran i religia. Partea ingerului", *Tribuna*, nr. 128, 1-15 ian 2008.
- Nicolae Turcan, "Dumnezeul plagiat", *Tribuna*, nr. 135, 16-30 apr. 2008.
- Giovanni Rotiroti, *Il demone della lucidità. Il «caso Cioran» tra psicanalisi e filosofia*, Rubbettino, 2005.
- Cosmin Pascu, Dumnezeu: teroristul inocentei umane? - <http://www.bisericata.com/ro1/?p=7384>

EMIL CIORAN DESPRE MUNCĂ

Oamenii muncesc, în general, prea mult, pentru a mai putea fi ei înșiși. Munca este un blestem.

Iar omul a făcut din acest blestem o voluptate. A munci din toate forțele numai pentru muncă, a găsi o bucurie într-un efort care nu duce decât la realizări irelevante, a concepe că te poți realiza numai printr-o muncă obiectiv înăncetat, iată ceea ce este revoltă torală și îninteligibil. **Munca sus înut și înăncetat tâmpe te, trivializează și impersonalizează.**

Ea deplasează centrul de preocupare și interes din zona subiectiv într-o zonă obiectivă a lucrurilor, într-un plan fad de obiectivitate. Omul nu se interesează atunci de destinul său personal, de educația lui, de intensitatea unor fosforescențe interne și de realizarea unei prezențe iradiante, ci de fapte, de lucruri. Munca adevărată, care ar fi o activitate de continuă transfigurare, a devenit o activitate de exteriorizare, de ieșire din centrul ființei. Este caracteristică în lumea modernă munca indică o activitate exclusiv exterioară.

De aceea, prin ea omul nu se realizează, ci realizează.

Faptul că fiecare om trebuie să aibă o carieră, să intre într-o formă de viață care aproape niciodată nu-i convine, este expresia acestei tendințe de imbecilizare prin muncă.

Să muncești pentru că sărăciea te ține, iată o fatalitate care la om este mai dureroasă decât la animal. Căci această activitatea este atât de organică, încât el nu o separă de existența sa proprie, pe când omul își dă seama de plusul considerabil pe care-l adaugă ființei sale complexului de forme al muncii. În frenezia muncii, la om se manifestă una din tendințele lui de a iubi răul, când acesta este fatal și frecvent. Și în muncă, omul a uitat de el însuși.

Dar n-a uitat ajungând la naivitatea simplă și dulce, ci la o exteriorizare vecină cu imbecilitatea.

Prin muncă a devenit, din subiect - obiect, adică un animal, cu defectul de a fi mai puțin sensibil.

În loc ca omul să tindă la o prezență strălucitoare în lume, la o existență solară și scilipitoare, în loc să trăiască pentru el însuși - nu în sens de egoism, ci de creație interioară - a ajuns un robot și impotent al realității din afară.

Ideea din spatele citatului este că munca în exces diminuează personalitatea umană, cu cât muncești mai mult, cu atât te transformi mai mult într-un automat, robot. Și se diminuează sau chiar dispare timpul și -

pui întrebări, să gândești, timpul destinat contemplației, artei, amicilor, persoanei iubite, adică exact ceea ce ne definește ca oameni.

Viața își se petrece într-o rutină obositoare (de la a da cu sapa, până la a aduna cifrele într-un cabinet de contabilitate chiar până la a preda aceeași materie, ani de-a rândul, elevilor de aceeași vârstă), pe care, când o termini, nu mai poți face altceva decât să dormi, pentru a o putea lua de la cap, a doua zi..

Munca în exces dezumanizează, de aceea, e imperativ să vedem munca cel mult ca pe un lucru necesar, ce trebuie evitat sau scurtat ori de câte ori avem ocazia, dacă vrem să ne păstrăm integritatea fizică și sănătatea mintală.

În consecință, repet celor care umblă după plăceri scumpe, chiar dacă au, uneori, un mic plus de satisfacție dintr-o mâncare luată la un restaurant de lux, față de cea luată la cantină, sunt, per total, în pierdere, dacă au făcut nesăbuit să muncească pentru a avea banii pentru respectiva distracție.

LEGIONARISMUL LUI CIORAN

Despre legăturile lui Cioran cu Mișcarea Legionară s-a vorbit mult, în multe feluri și pe mai multe registre. Fervorile sale de tinerețe au fost privite, fie ca niște regretabile accidente juvenile - de care a încercat să se dezică - sau cum se disociază femeile uitate de trecutul lor deocheat, fie ca o povară a conștiinței de care a încercat să se elibereze prin uitare, prin refularea ei în structurile umbroase ale inconștientului. Marta Petreu și Alexandra Laignel - Lavastine deschid seriile celor două linii de abordare.

Mai sunt, desigur, și alte linii de încadrare a legionarismului lui Cioran. Oricum, ar fi stupid să provocator să ignorem încercările scepticului cu mișcarea politică cea mai bine creditată de Cioran și de generația lui. N-are sens, de vreme ce și-a recunoscut-o chiar el, ca pe o regretabilă derivă, de care se va desolidariza mai apoi public și cu toată recuzita de regrete.

Că și-a regretat această rătăcire de tinerețe e sigur. Și în scrisorile și în notițele sale de jurnal a revenit adesea asupra acestei perioade vulnerabile din viața sa, când s-a lăsat dus de val și-a creditat ideologia Căpitanului. Este sincer? E singura problemă serioasă, ce se pune în cazul său și mulți i-au pus la îndoială sinceritatea rămasă.

Cum nu există un dubler special care să măsoare sinceritatea unei declarații date pe cont propriu ar trebui, cred, să privim problema cu mai mult detașare. Am mai spus și cu alt prilej, ascensiunea fenomenului legionar, masiva aderență a tineretului la ideologia și programul lui se explică printr-o concurență de cauze, din care niciuna nu trebuie subestimată sau prohibită. Mișcarea legionară de la noi trebuie proiectată pe ecranul panoramic al eflorescenței naționalismelor în Europa și a bol evismului în Rusia. După neputin ele arătate de regimurile burghezo-capitaliste, nașii se interesau tot mai mult de propria lor specificitate și căutau să-și asume vâduri de afirmare, de drenare în universal și de glisare pe firul propriului lor destin. În felul său, Pamfil eicară avea dreptate să considere că "mișcarea legionară a reprezentat o atitudine critică față de dezmașul regimului partidelor care subordonau interesul național interesului de partid, adică destrămau energia creatoare a nașii" (Pamfil eicară, **Cazul Noica în vol. Scrieri**, vol. 1, Editura Victor Frunz, București, 2001, p. 136).

Lumea era în prefacere, i-ntr-o mistică schimbare, iar regimurile autoritare se instaurau imitativ în multe din națiunile lumii. Peste o parte a globului pluteau nori grei de plumb, dar puini anticipau toate consecințele. Prototipul era dat de națiunea germană, dar nici Italia, Ungaria, Franța, Estonia nu ieșeau din cadrele acestei stări de spirit generale.

Destinul a hotărât că tânărul român beneficiază de o bursă de studii Humboldt în Germania exact în perioada acestor înverșuri, când se prefigurau primeniri radicale în evoluția spiritului german. Scrisorile expediate pe adresa publică a lui "Vremea" relatează despre noile realități germane, dar trădau și câte ceva din starea de spirit încercată de corespondent. Peste toate dezamăgirile din afară, Cioran află un entuziasm exploziv și năvalnic extras mai mult din observarea realității vitrinieră decât a convulsiilor din adânc.

România - o navă care plutea în derivă. De mult vreme, de la Marea Unire, devenise evident că România este administrată defectuos și că nu și-a găsit un ritm de evoluție pe măsura așteptărilor. În mare parte, partidele politice de la noi aveau mai mult înfrângere în area unor cluburi închise în care se intra greu, iar accesarea tinerilor în demnități publice se realiza greu, după ani buni de ucenicie politică. Mai ales fașă de tineretul intelectual, fașă de junii trecuți prin universitate și prin toate frisoanele dorinței de afirmare se arăta o anumită rezervă cu care puteau să complice competiția internă de partid. Cu cât erau mai valoroși și mai dispuși să se înroleze în exercitiul puterii, cu atât deveneau mai susceptibili. Nici liberalii, nici conservatorii nu se arătau prea dispuși să încurajeze procesul de întinerire a partidelor. Amândouă partidele istorice erau marcate de o anumită gerontocrație uitată în topuri și în funcții publice - insensibilă la asaltul tinerilor care încercau să se facă utili și se indignau de toate blufurile politicianilor decrepiți. Erau nerbdători să intră în vâltoare și să-și dovedească priceperea. Mobilitatea lor excesivă îi ținea departe de structurile politice statonice și le îngreuna *ata area durabilă de un coninut sau de o formă, eliminând în scurt timp o concepție pentru a o înlocui cu alta de durată tot atât de efemeră* (**Încotro merg tinerii în culegerea "Singurătate și destin"**, p. 130). Poate și din cauza acestei mobilități excesive, politica trecea în ochii multora ca o mizerie cu blazon - singura care putea garanta anumite perspective.

Era vremea exaltărilor politice și mulți din generația lui Cioran încercau să se rostuiască în cadrele doctrinelor politice existente la acea vreme. Nu era ușor. Reticența partidelor istorice în lărgirea competiției politice din interior cu noile detașamente de intelectuali temerari și zgomotoși, nerbdători să-și pună priceperea și ardoarea în slujba interesului național, i-a basculat în brațele formațiunii legionare care avea uile larg deschise: Înfăptuisem întregirea teritorială, dar unitatea deplină, comunitatea de simțire, de speranță și idealurile statonice în cristelnița toposului românesc se împlinea greu, amatoric, elitist, fără a cuprindere masivă a societății românești. Degeaba titrase Eminescu că o cale regală a evoluției românești nu poate fi concepută decât în condiții de creație culturală prestigioasă, că lărgirea și adâncul firii noastre rodea același virus al complexului de inferioritate care ne ținea în defensivă, în resemnare, în scepticism. Cine să-și optimizeze ansele de evoluție? Clasa politică de la noi își arăta tase de mult vreme

obedien a i neputin a, iar cei tineri erau inu i în anticamer , într-o a teptare prelungit i nerodnic . Societatea româneasc era scindat în falii ideecompozabile.

Singura mi care politic ce inea u ile larg deschise tinerilor era cea legionar , care nu punea problema convingerilor pentru c avea propriul s u cod de formare i de fanatizare a noilor veni i. În timp ce alte partide se ineau într-o rezerv suspect fa de dorin a de înrolare politic a tinerilor, mi carea legionar îi îmbia prin fluturarea unor idealuri i promisi uni optimale.

Nu era numai propagand ; legionarismul era în ascensiune, iar C pitanul Corneliu Zelea Codreanu impunea noilor intra i un jur mânt prin care se obligau s serveasc necondi ionat " *cauza neamului românesc i a crucii*". În staful C pitanului figurau nume cu autoritate din intelighen ia româneasc , precum i toat pleiada ce de întemeiase în jurul " **Criterionului**". Eminen ele cenu ii erau Nichifor Crainic i, ulterior, Nae Ionescu, dar i tinerii Mihai Polihroniade, fra ii Acterian, Marieta Sadova , Petre u ea, Dan Botta, Vintil Horia, Radu Gyr, P.P. Panaitescu, C. Noica, Traian Herseni i înc multe alte nume de valoare din epoc . Mul i dintre ei veneau direct din seminariile lui Nae Ionescu, unde se cultiva ira ionalismul, mistica na ionalist-cre tin i, bineîn eles, antidemocratismul. Se supralicita profetismul românesc, ideea de destin i de cur ire a fiin ei române ti de "parazitismul" inferior, de defectele originare i genetice i se proiecta profilul unui om nou, care aglutina înv turil e ortodoxiei cre tine cu cerin ele afirm rii etniei române ti. Cum ar fi putut un program a a de ambi ios s nu atrag juna intelectualitate româneasc , dornic s - i arate zelul i priceperea în administrarea problemelor rii?

Calea german a c derii lui Cioran în legionarism. Tân rul r în rean s-a l sat i el ademenit de această mi care nevrotic i zgomotoas cu care împ rt ea destule puncte comune. Cocheta i el, ca mul i al ii din genera ia lui, cu ira ionalismul, cu antidemocratismul, dar le agre ea mai mult ca idei filosofice decât ca principii ale ideologiilor de partid. Nu era o problem s treac din registrul filosofic în cel politic, iar aspectul în sine este important i pentru c ne indic traseul evolu iei lui Cioran.

În timp ce mul i tineri au plonjat în fenomenologiile intui ioniste i-n politicile dictatoriale direct din platforma unor interese mascate, Cioran chiar era preg tit teoretic s primeasc botezul *sfintei tinere e legionare*. *Nu cred c-a f cut-o în 1933, cum consider Marta Petreu, ci un an mai târziu*, sub influen a freneziei germane la care asist din condi ia de student etranjer, beneficiar al unei burse de studii Humboldt. Mult vreme, pân la contactul cu realitatea german , echivala politicul cu o mare nes buin i cu un monstru devorator de destine culturale. *Oamenii politici*, spunea într-un articol din 1933, *sunt ni te nuli i, ni te incon tien i, lipsi i complet de un spirit problematic, incapabili s dep easc ideea vulgar de eficien . Ideea de politic este strâns legat de cea de afectivitate. Realizarea exterioar i vizibil , faptul imediat, plat i insignifiant sunt singurele care conteaz ; restul apar ine sferei inutilului. Politicul apar ine domeniului exteriorit ii. Din acest motiv, valorile politice sunt la periferia valorilor spirituale, iar a vorbi de primatul politicului echivaleaz cu un elogiu al platitudinii, nuli i i exteriorit ii" (Între spiritual i politic*", în vol. "Singur tate i destin", p. 153). În 1933 a eza politica i cultura într-un raport de eliminare i regreta dup orice tân r care a ales s se implice în politic . " *Te comp timesc*, îi scria lui

Bucurîncu în iulie 1934, *ca ai luat contact direct cu politica atât de repede, cu această imens porcărie pe care o cunosc numai ca spectator. Sunt un om atât de orgolios și cu simțul eternității atât de dezvoltat încât mi-ar fi absolut imposibil să fac politic. Nu este numai democrația proastă, ci toate sistemele politice și sociale sunt egal de proaste. (12 scrisori de pe culmile disperării", p. 62).*

Când Cioran scria toate acestea lui Bucur Tincu era vară și scepticul se afla la Sibiu. Câteva luni mai târziu, la sfârșitul lunii octombrie 1934 a plecat, împreună cu sociologul Anton Golopenția, la Berlin. Evenimentul a fost în prealabil stabilit la restaurantul Enescu unde Petru Comarnescu a organizat o mică festivitate de despărțire. În jurnalul său (a lui Petru Comarnescu) găsim și nota în care se fixează momentul respectiv: *"Anton Golopenția (ad.n.) trebuie să plece mâine, după ce, seara, a lucrat ca un nebun la un proiect gen Spiru Haret, pestru Gusti. Mă simt din ce în ce mai legat de el, precum și recunoscător. Cine tie ce va deveni la Berlin. Cred mult în el. Luni seara, 23 octombrie, i-am dat la Enescu o masă la care am mai invitat și pe celălalt stabilit și gata de plecare pentru studii tot la Berlin, Emil Cioran, precum și pe Vulcănescu, Coste, Picki, Octavian Neamtu, Dinu Noica, Alfons Adania, Petre Boldur, noii mei colaboratori de la **Rampa**, la care s-a mai adăugat neinvitat sumbrul și închiudatul Constantin Fântânaru, pentru că, la gară, s-ne întâlnim și cu Aravir și Blaga (Petru Comarnescu, **Pagini de jurnal**, vol. 1, Editura Noul Orfeu, 2003, p. 90 - 91).*

De la Berlin, tânărul student român reantrimite corespondențe entuziaste despre realitățile germane la care privea cu înverșinate omul consternat de lupturile evoluției românești și -ncerca să izvoadească alte căi de drenaj pentru spiritul românesc. Articolele sale publicate în **"Vremea"** fraților Donescu, dar și corespondența sa particulară cu congenerii din afară dau o anumită exaltare față de politica ubuiască impusă poporului german de caporalul - cancelar. În acești ani Cioran a trăit *apogeul negativ* al vieții sale, cum se va exprima într-o notă ie târzie consemnată în **Caiete** (vol. II, p. 149 - 150). *"Adevărul este, îi scria lui Petru Comarnescu la 27 decembrie 1933, că sunt anumite realități aici care-mi plac și sunt convins că lichelișmul autohton ar putea fi în buclă, dacă nu distrus printr-un regim de dictatură" (Manuscriptum nr. 1.2 / 1998, p. 232). Ceva asemănător îi scria și lui N. Tatu la 1 decembrie 1933: "Din parte-mi numai un regim de dictatură mă mai poate încălzi. Oamenii nu merită libertatea. Mă gândesc cu melancolie că oamenii ca tine și ca alții se cheltuiesc inutil în apologia unei democrații care în România nu vâd la ce ar mai putea duce. (Scrisori către cei de-acasă, Editura Humanitas, București, 1996, p. 313).*

Putem conchide că prin sistemul său de convingeri era dispus să împartă modelul de guvernare autoritar, care avea o anumită compatibilitate cu mișcarea lui C.Z. Codreanu, dar nu devenise automat și discipolul Căpitanului.

Să nu pierdem din vedere că anul 1933 a fost unul dintre cei mai prolifici din activitate publicistică a lui Cioran. Până la 23 octombrie, (data plecării la studii în Germania) scrisese cel puțin câte două articole pe lună, publicate cel mai adesea în **Vremea**, dar și în **Calendarul, Rampa, Discobolul**. Era interesat, cu precizie, de problemele trăirii subiective, de *efervescență lăuntrică* și de energia individuală care ânețe din magma frământărilor interioare, considerând că obiectivitatea *este numai un rezervor de alimentare personală*. Era temerar. Propunea *lichidarea sentimentului francez al existenței*, și denunța *stilul francez*

de via , a a literaturii i filosofiei franceze, pentru p catul c nu dezv luie nici o cale în spre mister". Devenise german înainte de a cunoa te direct realitatea german . Lumea i datul obiectiv nu prezint importan decât în m sura în care resoarbe înfiorarea, tumultul i toat fenomenologia subiectiv . În compara ie cu bog ia i cu încordarea l untric , existen a clarit ii - expresie a spiritului formalist i rafinat este un semn de deficien . Dup ce atât vreme lumea s -a compl cut într-un spirit formalist i estetizant i a accentuat asupra imperativului clarit ii ra ionale, a sosit timpul s se fac loc *infinitei l untrice i adâncimilor din noi*. Credita cu mult curaj *afirmarea vulcanic a vieii i explozia nest pânit a elementelor fiin ei noastre. A spune lucrurile pe fa este a le priva de mister*, cum se i întâmpl într-o cultur democratizat , insensibil la intensit ile din tr ire i la vraile gândului subiectiv.

tim c în această perioad (1933) Cioran frecventa cu asiduitate biblioteca german din Sibiu unde întârzia în discu ii metafizice prelungite cu Erwin Reisner, un *filosof autentic*, cum va nota mai târziu în "**Caietele**" sale. F cea exerci ii la sol i se antrena pentru zborul lung pe sub cerul alemanic. Frecventa cercul intelectual Thesis din Sibiu, a a cum la Bucure ti, frecventa gruparea de la " **Criterion**", era al turi de Noica, Eliade, Dan Bota, fra ii Acterian, Eliade i al i tineri dornici de afirmare i de a - i servi cu pricepere i cu credin neamul. Mai ales dup criza anilor '30, dreapta româneasc trecea printr-o frenezie molipsitoare i se bucura de creditul unor importante personalit i ale vieii spirituale de la noi. La o privire mai atent se putea observa c regimurile burghezo-capitaliste de dup Marea Unire se dovedise incapabile s gestioneze profilactic devenirea româneasc . Imitase cu toptanul sistematica vieii politice din Apus, dar le adaptase mecanic, defectuos i nevolnic, f r o prealabil preg tire a "*fundamentului dinl untru*".

România înc mai c r u ea probleme istorice nerezolvate, de care Occidentul se eliberase de mult vreme. Sub aspectul mentalit ii, românii erau înc tributari recuzitei medievale, cu imaginea despotului luminat în prim plan i cu imaginea unui popor supus, r bd t or, sceptic, împotmolit în propriile sale bete uguri cronice, nepreg tit pentru exersarea democratic a puterii. Lungile decenii de vot cenzitar n - au preg tit cet eanul român asupra trecerii la votul universal, egal, direct i secret. *Fundamentul dinl untru* avea atât de sl biciuni ancestrale, tribale, balcanice c era greu de transferat în cadrul principiilor vieii moderne.

Cioran era tumultuos, n valnic, radical i, mai ales dup apari ia "**Schimb rii la fa a României**", î i atr sese multe reac ii potrivnice din partea intelectualilor de stânga. Impresia general era c ponderea celor ce-l dezvau era superioar celei ce-l împ rt ea i-i lua ap rarea. Contribuia la această impresie i faptul c intelectuali cu greutate, precum Crainic, bun oar , se distan au i ei de ideile lui Cioran.

Drama României, va declara într-o discu ie târzie cu Sanda Stolojan, a constat în faptul "c a fost de dreapta la o epoc când ar fi trebuit s fie de stânga, c n-a avut un partid comunist, nici marxisti evolua i". (Sanda Stolojan, **Nori peste balcoane**, p. 263). Era adev rat, dar ce se mai putea face când istoria în ansamblul ei se închircea sub povara tiraniilor de dreapta sau de stânga i nu - i g sea cadena normalit ii?

Un partid de stânga puternic și deschis tuturor categoriilor sociale ar fi echilibrat într-un fel balanța politică, în plus, ar fi clarificat și aspectele doctrinare, cele ale luptei politice și ale himerei comuniste înscrise pe drapelul său. De-ar fi fost penetrat de cadre solid instruite și bine aezate în principii morale, ar fi fost mai bine pregătit pentru preluarea puterii, pentru eliminarea arbitrarului în aplicarea reformelor heuristice. Nu mai spun că un partid de stânga puternic ar fi avut cetezană și renunțarea la regimurile din partid și la toate oportunitățile care au simțit de unde bate vântul și de unde ar putea să capte o sinecură mai bine retribuită. Mulți s-au repleat în cadrele lui, nu din convingeri, ci din interese mrunte, oportuniste și numai după s-au convins că nu mai este nici un pericol de revenire în rosturile inițiale. De-ar fi avut lideri coliziți și bine aezați în principiile luptei politice, s-ar fi evitat noianul de anomalii, care au desfigurat omul și principiile vieții slobode, neinfectate de ideologiile de împrumut. Competiția internă de partid ar fi facilitat o selecție a cadrelor de conducere și o luptă de idei cu poziționări și puncte de vedere chiar în sânul partidului, care ar fi limitat vreațiimpus, mai ales în primii ani de la instalarea la putere. Partidul comuniților români număra, la luarea puterii, în 1944, 1152 de membri, și-a mărțurisit Eugen Cristescu lui Gabriel Bălănescu în vremea când împreună amândoi aceeași celulă a Gulagului românesc. Dintre acestea, a mai spus fostul șef al Serviciului de Siguranță românesc, "jumătate erau agenți ai Siguranței, adică plătiți de el, Eugen Cristescu" (Dumitru Banea, **"Acuzat, martor, apărător în procesul vieții mele"**, Editura Puncte Cardinale, Sibiu, 1995, p. 172).

Cum să acopere toate funcțiile de putere cu 750 de oameni, dintre care mulți analfabeți, care nu aveau nici măcar semnneze, și la fel de mulți erau străini de etnia românească? Cioran a intuit bine, comunismul românesc a fost cel mai puțin pregătit pentru guvernare, dintre toate partidele comuniste din Estul Europei. România nu se putea compara, nici pe departe, cu Germania, sau Ungaria care trecuse printr-o efemeră experiență sovietelor, după principiul leninist al preluării puterii.

Cioran sub asediul reproșurilor de la dreapta la stânga. Se știe că Cioran a căruț mult vreme, suspensiă de fascism, până la moarte, ba chiar și după, dacă avem în vedere cartea dănei Alexandra Laignel Lavastine, **"L'oubli du fascisme"** apărut în 2002 la Presses Universitaires de France, **deci la apte ani de la** strmutarea scepticului în lumea celor drepți. Iar dacă a refuzat mai multe premii ce i-au fost decernate (Saint-Beuve, Combat, Nimier - unele însoțite de sume considerabile), faptul se explică prin aceea că se ferea de prea mult zarvă în jurul numelui său pentru a nu determina contrareacții înverunate, cu scotociri reptilane prin culele biografiei sale unde, firește, ar fi dat și peste rătăcirile sale politice de tinerețe. Tratamentul furibund aplicat lui Vintilă Horia în 1960, atunci când a fost și se confere prēmii Goncourt, noianul acuzațiilor îndurate de congenerul său român îl înspimântă și n-ar fi vrut să îndure un calvar asemănător. N-ar fi rezistat la mizeriile prin care a fost trecut confratele său.

Asta nu înseamnă că-a scăpat de acuzații - venite mai ales din partea foștilor și camarazi răciți prin riele Europei. În numărul din noiembrie 1973, sub titlul **"Cioran și reneag trecutul"**, revista **Carpații** se arăta extrem de necruțătoare față de retractările scepticului în privința trecutului său politic.

"Tonul necrutor i fraza tiat cu barda aminte te, într-adevăr, de intransigența spiritului legionar" (I. Necula, "Căderea după Cioran", Ed. Ideea Europeană, București, 2005, p. 193).

N-a reușit, nici el, cum n-au reușit nici alii congeneri, să înțeleagă vigilența legionarilor din Franța, și din alte țări europene ba chiar de dincolo de ocean. "Sunt săcâit, îi scria fratelui său la 25 februarie 1969, de du-mă mai vechi care-mi reproșează și acum convingeri din tinerețe. Același lucru mi se întâmplă, din păcate, și dincolo de ocean! Ce tâmpenie! Nu pot să scap de trecut, mai ales de un anumit trecut" (Cioran, *Scrisori...*, p. 70).

În special, foștii legionari români răspândiți prin Occidentul înfeudat serios ideologiilor de stânga activate de corifeii influenți precum Jean Paul Sartre, Simone de Beauvoir sau de popularele publicații financiare, după toate presupunerile de la Kremlin, precum "**Les Lettres francaises**", ar putea oarecând fi idiosincrazie față de această tendință de stânga. Ar fi dorit să evite o confruntare directă cu stânga franceză și nu se poate spune că n-a reușit, dar nu și atacurile ce veneau din partea conaționalilor săi din exil, a foștilor legionari care-i reproșau mai ales decizia lui de ideile politice din tinerețe.

Pretextul care a declanșat cele mai virulente atacuri din partea emigrației legionare din Occident l-a constituit interviul acordat publicistului François Bondy, apărut la München în 1972 în care Cioran se arăta extrem de sever cu Mișcarea Legionară din România. Apărut sub titlul "**Cel mai inactiv om din Paris**", interviul conținea și accente deosebit de virulente la adresa legionarismului și a conducătorului acestuia, Corneliu Codreanu. "Garda de Fier, creia, de altfel, nu i-a aparținut, a fost, mărturisirea Cioran, un fenomen foarte curios. Conducătorul ei, Codreanu era, de fapt, slav, mai mult tipul unui hatman ucrainian. Gardienii morții erau în majoritate macedonenii de rând cinași; în general, în această mișcare ieșea la suprafață mai ales periferia României. Așa cum se spune despre cancer că nu e o boală, ci un complex de boli, așa și Garda de Fier era un complex de mișcări; mai mult decât atât o sectă smintită și un partid. Se vorbea acolo mai puțin de o rețea de teptare națională și mai mult de mărșălașii morții. Românii sunt în general sceptici, ei așteaptă puțin de la soartă. Garda era în general disprețuită de intelectuali, psihologic însuși lucrurile stăteau altfel. Iar intelectualii despre care vorbeam, care se plectiseau și lăncezeau cu diplomele lor la arșă, se duceau bineînțeles cu plăcere la ei" (**Convorbiri cu Cioran**, Editura Humanitas, București, 1993, p. 10 - 11).

O publicație care a luat atitudine față de declarațiile lui Cioran a fost **Standardul** din München care a publicat în numărul 1243, ediția specială din iulie 1973 unde sub semnătura lui Eugen Lovinșanu se publica o replică destul de tăioasă la adresa lui Cioran, deși nici publicația, nici semnatarul filipicii nu erau de factură legionară. Sub titlul "**Pe culmile disperării**", cunoscutul lingvist, istoric literar și poet Eugen Lovinșanu (ulterior visiting professor la Harvard University, Cambridge și Massachusetts) se arăta destul de interesat de declarațiile compatriotului său: "Îți urez lui Emil Cioran, care pentru mine a trecut în rândul neoamenilor, să fie citat cu toate onorurile în "**Scânteia**" și la viitorul congres mondial al iudaismului. De altfel, justiția Kashner e pe drum. Dovădă stău această prezentare a troicului Bondy (amicul d-lui Ierunca, moștenitorul filosemitului Lovinescu) și lansarea pe piața USA sub semnătura garantă a unei Susann Sontag. Și la urma urmei pentru ce, pentru a înăunța o convertire zgometoasă. Nu vreau de ce Emil

*Cioran nu s-ar tîia împrejur într-o sinagogă din Paris. Bucîrica aceea defînitorie se plîteşte cu aur. În plus, cum e obsedat de accidente... medicale s-ar pune la ad post igienic de astfel de neazuri, pe care marele stilist le socoteşte literare, demne de metafore şi de numele său" (a se consulta articolul **Adversarii lui Iisus** de Mihai Pelin din **Adevărul literar şi artistic** din 6 august 2002).*

Eugen Lozovan terminase Facultatea de Filologie din cadrul Universităţii bucureştene, o vreme, a fost activist UTM. În 1950 a ajuns la Viena ca interpret, însoţitor al unei delegaţii studenţeşti, prilej cu care a cerut azil politic. Trecea drept un polemist intransigent şi frîmenajamente. L-a combătut pe I.L. Caragiale şi a polemizat cu mulţi cîrturari români din afară, precum Sadoveanu (**Nelegiuirile Sadoveanului**) sau din exil, precum Vintilă Horia, Pavel Miron, Mircea Eliade sau Eugen Ionescu şi a pus sub semnul îndoielii dizidenţa lui Paul Goma. A murit la Copenhaga în decembrie 1997.

O reacţie şi mai drastică la adresa lui Cioran va arăta revista "**Carpaţii**" din Madrid care, în numărul din noiembrie 1973, va interveni în dezbatere cu un titlu claxonant **Cioran îşi reneagă trecutul**. *A-şi renege însă acest trecut, se spune în articol, numai din teamă, interes sau bucuria de a se vedea într-o ipostază unică, e tot ce poate fi mai la, infamă şi de dispreţuit. E gestul omului mic la suflet, oricît de mare ar fi în inteligenţă şi talent; e gestul disperat, prins în fiarele neputinţei de depăşire".*

Apoi, articolul (semnat **Carpaţii**) nu se mulţumeşte cu o simplă muştrare ci trece la ameninţări şi e; *"Nu-î în caracterul legionar să izbîim în cel ce-î întoarnă sufletul de la percepţele noastre. Fiecare e liber să se cîlzească cum vrea în viaţă. Noi ţinem să iertăm şi să uităm. Dar nu putem nici tolera ca această înelegere să fie considerată o slăbiciune şi să devină un mijloc uşor de batjocură la adresa Mişcării Legionare. Cazul scriitorului Emil Cioran ne permite să atragem atenţia tuturor celor ce s-ar lăsa tentaţi să procedeze cu aceeaşi dezinvoltură şi demenţă, mişcarea legionară e capabilă, cînd trebuie, să nu uite şi să nu ierte. Iar pentru că domnul Emil Cioran să nu creadă că memoria foştilor camarazi a suferit aceeaşi scleroză ca a domniei sale, îi vom reaminti numai cîteva aspecte concrete din trecutul Garnizoanei Paris, în timpul războiului, cînd domnia sa era unul din elementele de valoare şi de viitor ale naţionalismului românesc". (Ibidem, p. 7).*

În continuarea articolului autorul detaliază fapte şi întâmplări din viaţa coloniei legionare din Paris, punctînd trei aspecte (numerotate) pe care le rezumăm şi noi, pentru că nu le-am mai găsit în altă parte.

1. În cazul Garnizoanei din Paris, care reunea "vreo 50 de legionari, studenţi şi muncitori, Cioran *"devenise un fel de guru respectat pe care puţin aveau curajul să-l înfrunte pe probleme legionare. E adevărat că au trecut de atunci 30 de ani".*

2. Îşi mai aminteşte scepticului de momentul cînd vestea cîderii Regelui Carol al doilea i-a găsit pe toţi în cantina bisericii. *"S-a produs un entuziasm de nedescris! Urale, cîntece, discursuri improvizate. Mişcarea Legionară intra într-o nouă fază pe care nimeni n-o putea bănuî atât de scurt".*

În mijlocul acesteia adunări supraexcitate, cineva a strigat să se smulgă tabloul cu chipul Regelui Carol II din salonul unde erau aliniate mesele cantinei. Odată smuls din cui, acel Emil Cioran l-a dus afară şi i-a dat foc el însuşi, vociferînd împotriva înjdovitului rege, cîlul Gîrzii de Fier, asasinul

Căpitanului etc. Irascibilul filosof găsește un mijloc să-și verse focul într-o scrisoare și simțirisească vîile sentimente ce nutrește fața de Mi carea Legionar triumfătoare. Cât de sincer o fi fost în acea clipă?... E adevărat însuși că au trecut de atunci 30 de ani!... (Ibidem, p. 7).

Scena, așa cum o relatează revista muncheneză este, într-adevăr, mi se pare că toată o imagine mai puțin cunoscută despre tânărul Cioran (avea la vremea aceea 29 de ani), dar verosimil. Cioran se înflăcăra repede și nu-și reprimă totdeauna pornirile firești. Nu degeaba trecea drept un tririst și un discipol al profesorului său Nae Ionescu.

Cea de-a treia întâmplare, tot necunoscută din alte surse, se referă la cartea despre Garda de Fier scrisă în franceză de Paul Guiraud, "**Codreanu et la Garde de Fer**", a cărei prefăcă fost scrisă de Cioran - *"una dintre cele mai dense și mai nezdruincinate apologii a luptei și sacrificiilor legionare. E drept că n-a semnat-o, dar a făcut-o în numele Grupului Legionar din Paris* (Ibidem, p. 7).

E sigur că Emil Cioran a fost extrem de afectat de toate aceste filipice la adresa lui. "*În plus, am avut și alte plictiseli de tot felul cu compatrioții de-ai noștri, îi scris fratelui său la 6 octombrie 1973. Nu pot să intru în amănunte. Ni te interpretăm răsăruitoare ale unor declarații cu ani în urmă și care au fost falsificate* /sublin.aut.) *de un ziarist*". Va reveni asupra subiectului și în scrisoarea din 31 octombrie 1973 către fratele său din Arad, precizând că n-a citit personal atacurile *mi s-a citit la telefon. Ce demență! Am redactat un mic text în franceză, ca să clarific lucrurile* (**Scrisori către cei de-acasă**, p. 113 - 114).

În sfârșit, în scrisoarea din 2 noiembrie 1973, adresată tot lui Relu Cioran, face și precizările așteptate. *Pentru mine, epoca în care scriam Schimbarea mi se pare incredibil de îndepărtată. Când te-ai ajung să mă întreb dacă am scris chiar eu acele divagații, care se tot citesc... Entuziasmul este o formă de delir. Noi am suferit de boala asta și nimeni nu vrea să creadă că ne-am vindecat* (Ibidem, p. 113).

Ceea ce surprinde în această scrisoare adresată fratelui său este folosirea pluralului în acest proces de vindecare politică, de unde putem trage concluzia că îl includea în această acțiune terapeutică și pe Relu Cioran, deși nu cred că i se da tocmai bine însinguratului din Sibiu. Din interviurile sale publicate în revista "**Euphorion**" sau în Suplimentul "**Cotidianului**" (Literatură, Artă și Idei) rezultă că Relu Cioran nu s-a dezis niciodată de idealurile sale juvenile. Când în 1995 a apărut cartea lui Dumitru Banea consacrată fratelui său, cunoscutului fruntaș legionar al Ardealului, dr. Ion Banea, ucis în lagărul de concentrare de la Râmnicu Sărat în 1939, Relu Cioran a consimțit să scrie postfața și să recunoască în drama celui omagiat, *drama unei întregi generații*. Tot în aceste rânduri postfațorii compară fenomenul legionar cu mișcarea jansenismului de la Port-Royal, zdrobită cum se știe, *de forțele lui* (Dumitru Banea, "**Acuzat, martor, apărător în procesul vieții mele**", Editura Puncte Cardinale, Sibiu, 1995, p. 182).

Problema atacurilor la care era supus din partea foștilor săi camarazi politici revine și în alte epistole, adresate altor prieteni din Arad. "*Căci tine, îi scria lui Aravir Acterian la 10 septembrie 1974, mi-am revenit definitiv și de multă vreme din febrele tinereții. În privința asta am avut unele neplăceri destul de serioase din partea unor prieteni* /sublin.aut.) *de alt dat - în fine, în elegii. Când mă gândesc că rătăcesc! Ne prostise un vânt de nebunie. Trebuie să-și spun că am avut mult de suferit (moralmente, se-n elegie) de pe urma entuziasmului de atunci. Mi se reproșează pretutindeni și de nenumărate ori. Pe de*

alt parte, sunt de p rerea ta, c nu s-ar cuveni în nici un fel s m prefac deta at i s-o fac pe r spopitul. Toate acestea sunt lucruri apuse; atât de apuse, parc vin din preistorie" ("Scrisori c tre cei de -acas ", p. 216).

De asta zic i insist: Deta area lui Cioran de febra care i -a marcat tinere a a fost real , sincer i f r rest. Prea era m rturisit unor oameni fa de care n -avea nici un sens s joace teatru, s fac figura ie, s-o fac pe ipocritul. i n -avea nici un motiv s credem c un presupus versatilism era o caracteristic a scepticului din R inari.

Nu a fost, dup câte ne d m seama, o decizie u oar , senin i dezinvolt . Dac sub aspectul proces rii ra ionale a deciziei de ruptur , lucrurile p reau clare i nu întâmp inau nici o dificultate, în plan afectiv existau, probabil, unele rezerve, reticen e ...Nu predominau în actul lu rii deciziei, dar îngreunau i tensionau asumarea noilor convingeri democratice.

Când, în 1979, Simion Ghinea Vrancea a ajuns în mansarda scep ticului de pe rue de l'Odeon i i -a povestit groz viile regimului de peniten prin care a trecut din cauza convingerilor legionare, ochii lui Cioran l crimau. I-a povestit, bun oar cum el (Simion Ghinea Vrancea) i Petre u ea au fost chema i de directorul închisorii, colonelul Gheorghe Cr ciun, pentru a le propune s scrie împotriva "ereticului Cioran", dup modelul lansat de D.D. Ro ca. De i nu r spunde direct tematicii din titlul acestui articol, reproducem r spunsurile celor doi de inu i doar a a, pen tru frumuse ea lor moral i intelectual . "Dac un cretin (aluzie la D.D. Ro ca) spune o prostie, nimeni, nici Dumnezeu, nu m poate obliga s -l iau ca model. Prefer s r mân aici în închisoare, pân la adânci b trâne e, pentru c eu nu am comis infamii, nici m car când a fost vorba de du manii mei, cu atât mai pu în acum, când mi se cere s profanez sfânta prietenie care m leag de Cioran". Caracter mare, Petre u ea nu s -a dezmin it nici în acele condi ii cumplite i -a refuzat tic lo irea de dragul unor minime facilit i.

La fel de ferm a fost i r spunsul lui Simion Ghinea Vrancea: "***Am fost condamnat la temni grea pe via . Pedepsa a fost comutat i acum am de isp it 25 de ani. O s mai pot executa sau nu, e greu de tiut. În aceast situa ie, a deveni ridicol dac m-a erija în jedec torul cuiva. Ar râde i curcile de mine. Vre i s -l pune i pe rug pe Cioran ca pe Savonerola? Nu v împiedic nimeni; de ine i puterea absolut i nu mai ave i nevoie de ajutorul nostru***" (Simion Ghinea Vrancea, "**Mircea Eliade i Emil Cioran în tinere e**", Editura Elisaveros, 1998, p. 161).

Cum a reac ionat Cioran la auzul acestor gesturi nea teptate de solidarizare din partea cona ionalilor s i, afla i deja într-o situa ie disperat ? "***Cioran m-a ascultat tot timpul cu fruntea plecat . Din când în când cl tina din cap. M a teptam s izbucneasc în râs, s se amuze de prostia omeneasc . Dar când am terminat i i -a ridicat privirea, ochii îi erau umezi***" (Ibidem, p. 161). Mi carea Legionar a fost, desigur, o problem de con tiin i de op iune individual , dar avea i o component emo ional , afectiv . Era i el om i, parafrazând un dicton bine cunoscut, nimic din ceea ce este omenesc nu putea s -i fie str in.

Va mai trece printr-o situa ie asem n toare atunci când a fos t vizitat la Paris de Ion Halmaghi, care i -a repro at, în cuvinte destul de c tr nite, declara iile sup r toare la adresa Mi c rii Legionare din

România i a conduc torului ei. "Domnule Cioran, i -a spus, v spun drept c eu n-am dorit s v deranjez aici, îns am inut c este obliga ie moral i n-am acceptat invita ia lui Cu când ma - chemat, am avut o rezisten fiindc eu socoteam c datoria mea moral este s v comunic ceva despre fratele dumneavoastr , care-i Aurel Cioran, cu care eu am fost prieten foarte bun. Am suferit aceea i perioad de închisoare i în care am tr it i am vrut s v explic comportamentul lui în închisoare. Cât de vertical a fost, cât a suferit de mult i nu i-a p r sit credin a lui, niciodat . A intrat într -un fel, a intrat a a cum a gândit el politic, cum s-a comportat tot timpul: cu rectitudine, cu moralitate fa de toat lumea. i a r mas un exemplu pentru noi to i. Când ne-am întâlnit la Sibiu, odat , a fost mare bucurie. i am vrut s vin s v transmit despre fratele dumneavoastr ! - i noi îl aveam tot ca frate îns de alt linie; s v transmite i atitudinea lui din închisoare, unde a fost Aurel pentru toat lumea i noi ne -am bucurat c ne putem ine i noi de aceea i linie pe care s-au inut mul i al ii. i noi n-am capitulat acolo sub nici un fel, în nici un chip i tr darea la noi nu s-a f cut, a r mas aceea i imagine a României, pe care am avut -o totdeauna. Cu toate promisiunile care s-au f cut, c vom intra i apte metri sub p mânt.Am spus: - "Intr m, dar noi nu ced m decât dup plecarea noastr !" i el a fost unul dintre cei care au condus aceast linie, în zona în care se g sea el. i asta am vrut s v spun, c -i fratele dumneavoastr . i nu-mi era ru ine ci, dimpotriv , am venit s v spun c a a cum ne-am l udat i noi cu dumneavoastr , cu scrisul dumneavoastr , c eram tineri pe vremea aia; poate acum n-am mai face-o, dar atunci am f cut-o, c eram entuziasma i de idealurile noastre" ("Cioran în con tiin a contemporanilor s i din exil - crestoma ie, Ion Halmagi, el a avut dreptate", Editura Criterion publishing, Bucure ti, 2007, p. 45).

A reac ionat în vreun fel Cioran la aceast lung i patetic m rturisiree preopinentului s u, cu incursiuni generoase despre comport rile frtelui r mas în ar ? N -a reac ionat, dar nelini tea pe care i-a strecurat-o în suflet nu i-a dat pace mult vreme. A insistat pe lâng Ioan Cu a s -l readuc negre it în mansarda sa, pentru c are s -i comunice ceva important. Revederea a fost posibil dup un an de zile, când Cioran l-a primit total diferit, într-o alt dispozi ie i cu alt deschidere colocvial . Nu mai avea chipul marcat de crispare i p rea mult mai relaxat. L-a i recunoscut aceast schimbare de ton i de dispozi ie psihic . "Nu tiu dac ai observat c eu am fost foarte încruntat (la întâlnirea anterioar ad.n.) i tremuram în mine de tot, i... Acum te-am chemat s -i spun i s te eliberez de orice presiune i avut, s -i spun tare i sus: El a avut dreptate. ("Emil Cioran în con tiin a contemporanilor s i din exil", p. 46).

Se referea, desigur, la fratele c fratele s u r m sese statornicit în vechile principii, dar tr da i o fr mântare interioar de care, în sfâr it, se eliberase prin aceast m rturisire întârziat . De unde se vede c scepticul, ca to i oamenii, vibra i el emo ional, afectiv, temperamental i nu se sfia s -i recunoasc propriile sale sfâ ieri care-l chinuia în adânc.

Nu tim cât de mult au contat aceste vibra ii fiin iale în ansamblul convingerilor sale politice i cât de mult putem credita m rturia singular a lui Ion Halmaghi în ceea ce prive te presupusa repliere a scepticului în matca principiilor sale de tinere e. M rturia ar trebui coroborat , pentru a fi credibil , cu alte dovezi care, deocamdat , lipsesc. Poate aparen ele unei senin t i bal samice se sim ea clocotul surdinizat al izvoarelor din str funduri.

Emil Cioran sub furia criticilor de la stânga la dreapta. Cum am mai spus, Cioran n-a fost muștrănat numai de la dreapta la stânga dar și de la stânga la dreapta, de pe pozițiile marxismului și în ofensivă. De unde condamnarea de la dreapta și recolta exponenților, cu precizie, din rândurile emigrației românești din Occident, cea de la stânga era lăsată în seama ideologilor din afară, care voiau să-și dovedească atașamentul față de rigorile filosofiei marxiste (devenit oficial prin înalte hotărâri de partid), îndreptându-și atacurile împotriva celor aflați deja în disgracia atotputernicului partid comunist. În ochii regimului din România acelor ani, toți cei care-au ales libertatea și-au emigrat prin Occidentul "muribund și în putrefacție" erau din capul locului dușmani declarai ai poporului, trădători și împotriva lor trebuia îndreptat întreaga furie ideologică.

Era și un pilej pentru mulți intelectuali aflați într-o relativă disgracie a regimului de a-și arăta credința și devoțiunea, de a-și lăsa buniile în privința loialității lor. Într-o vreme când suspiciunea era generală și pericolul epurării (din învățământ, din Uniunile de creație, din Academie) plana amenințator peste destinul elitei românești, mulți încercau să intre în grațiile regimului prin acte de bravură, prin atitudini ferme și lipsite de echivoc. Au intrat în această capcană, chiar personalități bine aezate în topul percepției publice în speranța că vor fi considerate ca dreapta de nedejde ale noului regim și vor scăpa astfel de amenințări, de persecuții, de tot felul de icoane. D.D. Roșca, Blaga au recurs și ei la acest mod de a evita neplacerile cu noua stăpânire, iar Pavel Apostol îi va consacra chiar o carte "**Iluzia evadării**", apărută la Editura tiințifică în 1958. La fel de sever s-a arătat Henri Wald, care a publicat în "**Via a Românească**" nr. 5/1957 un cuprinzător articol despre "filosofia spaimei și interjecțiile lui Emil Cioran în care nu face nici un fel de economie în folosirea verbelor acide, acrite și abrazive.

Integrat în cadrele filosofiei existențialiste, Cioran prelua, chipurile, toată recuzita acestui mod de gândire, din care nu lipseau Neantul, Absurdul, Moartea, Spaima și le așeza într-o partitură stilistică personală spre deliciul cititorilor. Măcar stilul inconfundabil activat de Cioran era recunoscut ca o calitate a scepticului român? Nicidecum, "**grija pentru o vorbire frumoasă este apanajul celor care nu pot să se infunde într-o credință**". În lipsa unui spirit solid, ei (existențialiști, ad.n.) se agăță de cuvinte - aceste surrogate de realitate, notează Cioran".

Critica făcută de Henri Wald de pe pozițiile materialismului filosofic marxist din imaginea propriu-zisă a proletcultismului românesc, instalat nefericit cu ajutorul tancurilor sovietice pentru a deturna evoluția normală a țării. Era imediat după ce scepticul și-a publicat "**La Tentation d'exister**" (Gallimard, 1956) în care se găsesc și câteva referințe la adresa țării noastre și, partidul clasei muncitoare era tare indispus de temeritatea pribeagului Cioran la adresa semnării noastre cronice. Au fost mobilizate atunci mai multe creioane fidele partidului pentru a da o replică usturătoare celui care a preferat să scrie pe malurile Senei în loc să putrezească în lagărele de exterminare din afară. Cu acest prilej a scris Blaga teribilă sa filipică "Farsa originalității" pe care n-o luăm în considerație deoarece a apărut după moartea lui și fără consimțământul său.

Nu  tim ce urm rea Henri Wald prin aceste  prindere  n hora detractorilor lui Cioran, dar articolul dovede te c  era bine a ezat  n dogmele partidului pe care  l servea zgomotos  i obedient. "Spaima burgheziei  n fa a sf r itului ei, mai spunea eseistul de la "Via a Rom neasc ", abs urdit  le provocate de cramponarea burgheziei de istorie  i nimicirea burgheziei de c tre noile for e sociale au  nceput s  fie prezentate drept spaima *"Omului  n fa a absurdit ilor vie  ii  i a neantului dinl untrul  i din afara lui"*. Cel pu  n finalul articolului este deplin l muritor  n ceea ce prive te gradul de obedien  al autorului  i servilismul fa  de malefica ideologie comunist . *"Nu mai e mult p n c nd nici un Cioan nu va mai avea pe cine s trag pe sfoar .  i atunci ce vor mai face cioranien  ii? (...) Nu cred c este departe ziua  n care,  naint nd spre comunism, vom auzi din urm ni te sunete sinistre... Nu vor fi altceva dec t interjec  ile nestilizate, sub forma brut , ale ultimilor ciorani"*.

Ulterior,  tim c  Henri Wald va aborda total diferit conceptele filosofiei existen  ialiste. Paginile sale despre Neant sau despre Nega  ie confirm   n bun m sur avertismentele lui Cioran. *"Cea mai str lucit filosofie a negativit ii, dup "Eclesiastul" - spune Henri Wald  ntr-un articol publicat  n nr. 433 din 1 septembrie 1998 al suplimentului "Adev rul literar  i artistic" - poate fi culeas din m ile de aforisme r sp ndite de Cioran  n numeroasele sale c r i.  n concep  ia lui, dincolo de orice logic i ontologie, lumea aceasta este exclusiv negativ , nu e flancat nici de Paradis, nici de neant, iar dac ar exista un Dumnezeu, El ar fi Diavolul. Via a noastr nu este dec t un capriciu nefericit al existen  ei, ea nu este nonexistent , ci existen  negativ , care nu neag dec t n zuin ele noastre impo sibile  i de care ne ajut s ne d m seama"*. (...) Trebuie p strat , mai spunea fostul ideolog al comunismului rom nesc,  n  ncheierea articolului, aceea  i distan   fa  de optimismul necritic al lui Leibniz  i fa  de pesimismul hipercritic al lui Cioran. Este adev rat c efemeritatea nu ne  ng duie s facem orice, dar ne permite s facem din ce  n ce mai mult: nu totul, dar nici nimic. Menirea omului este s creeze necontenit  i s dea astfel un sens, fie  i vremelnic, lumii noastre lipsite de sens. Lumea aceasta nu e f cut pe m sura omului, dar,  ncetul cu  ncetul, omul o poate face pe m sura lui. Cu condi  ia c st p nirea naturii s r m n permanent sub controlul critic al st p nirii de sine (Henri Wald, articolul *"Rostul  i iluziile nega  iei"*  n Suplimentul *"Adev rul literar  i artistic"* nr. 433 din 1 septembrie 1998).

Se vede bine c atunci c nd nu mai r spundea unei comenzi de partid, Henri Wald putea acorda  i o alt  n elegere a aforismelor lui Cioran. Nu spun c ideile scepticului reclam o pozi  ionare exclusiv partizanal , spun doar c ele trebuiesc tratate cu mijloace filosofice  i nu prin dispozi  ie de partid, care n are nimic  n comun cu mirarea filosofic sau cu fascinanta lume platonice a ideilor pure.

Nici critica literar n-a r mas indiferent la apelpisirile lui Cioran. Revendicat deopotriv de filosofie  i literatur , Cioran se afla  n egal m sur adjudecat de lumea g nditorilor  i a criticii literare . fiecare explor ndu-l dintr-o perspectiv proprie pentru a ajunge la concluzii asem n toare - cele stabilite de partid.  i unii  i al  ii  l considerau un exponent al capitalismului  n tombaj; dominat de misticism  i tendin  e ira  ionaliste. Cel mai adesea era  ncadrat  n diagrama existen  ialismului - fapt subliniat ap sat de mul  i cercet  tori ai operei sale. Poate cuv ntul "cercet  tor" nu cade tocmai bine aici. Cele mai multe pozi  ion  ri nu se decontau dintr-o studiere onest i lipsit de prejudec i a operei lui Cioran, ci mai mult

dintr-o sarcină de partid ce nu putea fi refuzat sau tratat oscilant, fără conștiință partinică și fără fermitate ideologică. Dacă în regimurile libere fiecare personalitate mai accentuată creează cu sine însăși propria sa afirmație spirituală, în cele de dictatură fiecare cetățean poartă povara unei culpabilități potențiale, a unor "vini" inventate sau provizate după capriciile partidului discreționar, dornic să umple lagunele de exterminare cu cât mai multă lume "vinovată" doar pentru calitatea lor morală și intelectuală. Era în practica partidului de a vedea în orice intelectual un dezident posibil. Mai marii partidului comunist chiar credeau că liniștea guvernării este direct proporțională cu numărul celor înțemniți în pușcăriile comuniste. Regimul comunist nu avea trebuință de elită intelectuală și politică, provenită din perioada interbelică. Cine nu avea origine muncitorească și nu purta obișnuită apăsătoare prolețară, nu avea nici o șansă de a fi selectat și promovat în structurile noului regim. Scara de valori era răsturnată, cei din urmă devenise cei dintâi, iar cei ce se aflaseră cândva în frunte și lucrase la prestigiul spiritualității românești erau trimiși direct în pântecul nesăosului Gulag comunist.

Cu eticheta de transfug, de "fost legionar", de trădător și de alumn al lui Nae Ionescu, Cioran nu avea nici o perspectivă de a fi recuperat și redat culturii românești din care descindase. Nici România, e drept, nu mai era cea din perioada interbelică, ci una marxizată, lumpenizată, activată de culturinici noi, devota și noilor realități politice. După ce Lucrețiu Pătrășcanu a înghețat cercetarea filosofiei românești prin înfrimarea fiecărui gânditor într-un cadru virusat și culpabil, le-a fost greu cercetătorilor să se descotorosească de clișeele adoptate de partid, să le neutralizeze și să caute alte cadre de referință. Evident că până când cercetarea se va elibera de aceste parti-pris-uri impuse de Lucrețiu Pătrășcanu de la înălțimea funcției sale în partidul comunist, filosofia românească, dar și critica literară s-au arătat foarte harnice în denunțarea lui Cioran ca exponent al extremismului de dreapta, ca mistic și iraționalist. Cele mai multe atitudini de acest fel au fost adunate de Marin Diaconu în antologia "Pro și contra Emil Cioran" (Editura Humanitas, București, 1998), dar sunt și poziționări care i-au scăpat reputatului editor. Am în vedere articolul lui M. Petroveanu din "**Gazeta literară**" din 27 august 1957 în care Cioran este tratat cu toată menajeria ideologică a epocii. Ulterior, desigur, în paralel cu creșterea notorietății sale în Occident, și critica literară de la noi i-a mai năunat tonul și accentele sentențioase. Nu se mai trecea cu fierul încins peste culele istoriei.

profesorul și filosoful **Ionel NECULA, Tecuci/ROMÂNIA**

semnale de alarmă ale românilor cu inimă de români

SUGESTII PENTRU SCHIMBAREA CONSTITUIEI

După 1990, emanații loviturii de stat, comandat, susținut și finanțat de serviciile secrete străine, s-au preocupat constant pentru a îndrepta

ara exclusiv în direc ia dorit de diverse cancelarii str ine. Pentru a salva aparen ele i a preveni eventuale reac ii negative din partea poporului român, cei în cauz , s tui i de noii lor st pâni, au declarat c , în realitate, ei ar ac iona exclusiv în interesul poporului, orientând ara spre valorile democra iei i civiliza iei. În realitate, scopul lor a fost unul singur: spolierea avu iei na ionale, distrugerea economiei, agriculturii, s n t ii, înv mântului, cercet rii tiin ifice, a artei i culturii române ti, astfel încât, noii lor st pâni s - i poat implementa obiectivele de transformare a României dintr-o ar suveran , independent i unitar , într-o colonie jalnic , dependent de împrumuturi externe pentru a avea cu ce hr ni un popor s r cit, umilit, disperat etc.

Noile for e antiromâne ti, beneficiind de largul concurs al a a zisei clase politice post decembriste (în realitate o ga c de indivizi f r scrupule, pu i pe c p tuial i înavu ire, pe seama disper rii unui întreg popor), urm reau consecvent i programatic, perpetuarea st rii de blocaj intern, concomitent cu distrugerea oric rei unit i economice profitabile, prin vânzarea, pe nimic, a zeci de mii de fabrici, doar spre a fi închise i a elimina orice concuren intern . În felul acesta ne putem explica de ce, în prezent, în România s-au pierdut milioane de locuri de munc – românii, în general bine preg ti i profesional, fiind nevoi i s emigreze spre a nu muri de foame, îngro ând rândurile, cot la cot cu alte milioane decet eni de prin fosele colonii engleze sau franceze, fugi i din ril lor de teama represaliilor noilor regimuri, dar i alunga i de foamete i de lipsa unui loc de munc .

La mai pu în de dou decenii de la amintta lovitur d stat, produsele române ti au fost practic scoase de pe vechile pie e de desfacere din întreaga lume, iar unit ile care le produceau au disp rut definitiv de pe hrta rii, l sând în urma lor mii i mii de omeri, dar i s r cie i lipsa oric rei speran e.

Dar avem mândria c , de i lihni i de foame i vâna i sistematic, mai r u ca ni te ciuma i prin rile Europei civilizate, românii au „bucuria” de a fi devenit „cet eni europeni”. De mâna a VII -a, dar cet eni europeni. Cel pu în cu numele. C ci de curând, speria i de nesfâ itul xod al fl mânzilor, occidentalii ne -au trântit, pur i simplu, u a în nas, neadmi ându-le, nici m car ca sclavi moderni, în spa iul elitisto -exclusivist Schegen.

Responsabilii politici, ascunzând adev ratul motiv al acestei atitudini (respectiv faptul c se „privatizase”, a se citi „furase” tot ce era important din România, vest euopenii i-au cam dat arama pe fa i vor s scape de rudel lor s race din Est) încearc acum s n conving c , de fapt, noi, românii, suntem singurii vinova i pentru decizia nprimirii ri noastre în spa iul Schengen. i, culmea, au dreptate! C ci, dac în aceast perioad , ara ar fi fost condus cu competen i responsabilitate, luându -se, prompt i imediat, atitudine ferm i m suri de protejare a patrimoniului na ional, cei care au cump rt pe nimic mari unit i economice, doar spre a le închide i a ne obliga s cump r m produse de calitate inferioar , în generl rebuturi, dar la pre uri mult mai mari decât în rile lor de origine, ast zi alta ar fi atitudinea Occidentului fa de România i fa de români. Dar nu a fost s fie a a. C ci, î n astfel de condi ii, grupurile de interes mafiot din ar , sus inute nemijlocit de a a zisele partide politice, indiferent de nume sau coloratur , au putut jefui ara, protejate de Justi ie i Poli ie, sporind zestrea de ... miliardari de carton.

Peacest fond s-au încurajat, prin acel nefast „restitutio in integrum”, pe de o parte recuperarea de minoritari rapace, f r scrupule, inclusiv a unor proprietari pentru care, în baza celebrei „Legi a optan ilor”, Statul român acordase desp gubiri proprietarilor, de origine maghiar care, dup Unirea de la 1 Decembrie 1918, au decis s plece în Ungaria. Cu concursul unor omeni politici care în cu disperare de Putere, dar i aunei Justi ii incompetente i corupte, s-au anulat, în fapt, efectele unor tratate i acord uri interna ionale, iar ara a fost nevoit s pl teasc din nou un tribut uria , inclusiv unor fal i proprietari sau unor organiza ii sau persoane u trecut horthyst i extremist.

De aceea, gra ie unei astfel de politici tr d toare, o mare arte a avu ii Transilvaniei a înc put pe mâna unor grofi sau organiza ii religioase i horthyste, care ac ioneaz f i , sistematic i agresiv înpotriva statului n ional unitar i a intereselor lui.

În plus, printr-o atfel de politic s-a urm rit, mai ales de c re UDMR, la comanda st pânilor lor de la Budapesta, pentru blocarea dezvolt rii economico -sociale a României i, implicit, pentru înr ut irea nivelului de trai al popula iei. Inclusiv prin lipsirea statului de resursele necesare sus inerii s n t ii, înv mântului, cercet ri tiin ifice i a culturii. Se urm re te, îndeosebi prin intermediul mini trilor i demnitarilor UDMR, compromiterea oric rui program de dezvoltare economico -social , astfel încât România s devin o ar s rac , care s descurajeze, prin corupie i instabilitatea social , orice inveti ie tr in de propo ii.

Pe aest fundal, au ap rut i devin pe zi ce trece tot mai obrznice i violente, manifest rile unor grup ri maghiare extremiste, revizioniste i ovine, care organizeaz , nedeajate de autorit ile române, manifest ri sfid toare i jignitoare, de promovare a unor simboluri, principii i valori extremiste i

horthyste, de sfidare a istoriei na ionale române. Cel mai recent i neru inat exemplu, în acest sens, este manifestarea anti româneasc de la Cluj-Napoca⁴, cu concursul ministrului UDMR-ist al culturii, Kelemen Hunor⁵, la care au defilat, cu specific obr znicie, organiza ii fanatice de tip i inspira ie fasciste. Din p cate, neîn elegându- i aribu iile i compete ele, conducerea Poli iei⁶ a neglijat grav îndeplinirea obliga iilor ce îi revin, tolerând proferarea, cu s lb ticie, a nei obr znicii f r seam n i amenin ri directe împotriva României i a poporului român.

Tolerarea la nesfâr it a unor astfel de manifest ri va încuraja i mai mult extremismul unguresc s provoace atacuri împotriva României, care ar putea duce inclusiv la acte sângeroase, c importante pierderi materiale i de vie i omene ti.

i pentru c tot se dore te modificarea Constitu iei, cred c se impune includerea în documentul suprem al rii câteva prevederi menite a readuce siguran a i lini tea i a descuraja astfel de situa ii extrem de periculoase nu doar în ce prive te integritatea statului na ional român unitar, ci i nivelul de trai i lii tea popula iei (s.red.)

Pentru a fi pe placul st pânilor lor occidenali, politicienii români au eliminat pedeapsa cu moartea. Neexistând acest risc major, au sporit, în ultim ul timp, actele de fraudare a economiei i de tr dare a rii. Recentele dezv luiri gen Wikileaks sunt o dovad clar , în acest sens. Nu suntem favorabili reintroducerii acestei pedepse, dar trebui s o înlocuim cu altele, la fel de grave, dar mai pu în sângeroase. Poporul român trebuie s aib câteva pârghii menite a-i proteja interesele. De aceea, **sugerez celor ce lucreaz la modificarea i amendarea textului Constitu iei ca, pentru delict grave i foarte grave, s prevad exilul i surghiunul⁷. Doar în felul acesta vom putea preîntâmpina înmul irea acte lor de jaf i tr dare na ional** (s.red.)

Orice decizii în acest sens r mân valabile doar dac sunt luate de reprezentan ii Justi iei, pe baza probelor administrate. Sunt interzise orice fel de presuni sau ingerin e din partea factorilor politici sau admiistrativi.

Durata exilului i surghiunului vor puteafi stabil ite în raport cu gravitatea faptelor s vâr ite. Pentru subminarea i def imarea statului i a economiei na ionale e de dorit a se aplica pedepse maxime, cu intezicerea revenirii vreodat în ar , pierderea cet eniei române i confiscarea averii. Pent ru delict mai pu în grave vor putea fi aplicate condamn ri pe termene variind între 5 i 25 de ani, precum i pierderea unor drepturi.

În cazul implement rii unei astfel de m suri, am certitudinea c , în termen foarte scurt, se va reduce substan ia corup ia în Romnia, se vr r ri cazurile de jeuire a economiei sau cele de tr dare a

⁴ - Prilejuit de a a zisa inaugurare a statuii lui Matei Corvin de pe al c rei soclu, la presiunea UDMR, administra ia local a acceptat (tolerat) s fie eliminat pl cu a cu citatul marelui istoric Nicolae Iorga. i în fe lul acesta, avem dovada indeniabil c actuala putere este complet str in de interesul na ional, închizând ochii la neru inatele manifest ri antina ionale inspirate sau comandate de partenerul ei de guvernare!

⁵ - Din câte se vehiculeaz prin târg, acesta ar fi nepotul unei extremiste de la Budapesta, fost ministr a Justi iei din Ungaria, care ac ineaz violent i neobosit împotriva României. Simpla sa prezen i totala lips de reac ie critic fa de demersurile i actele grup rilor revizioniste preze nte la Cluj-Napoca sunt dovada cert c UDMR i Kelemen Hunor încurajeaz pe fa politica revizionist i revn ard a Budapestei.

⁶ - Din acest motiv, pentru v dit neglijen în serviciu, tolerarea unor maifest ri de sorginte fascist , dar i pentru încurajarea infractorilor, s-ar cuveni ca întreaga conducere a Poli iei, municipale, jude ene i de la nivel na ional, s - i prezinte demisia i s fie deferit Justi iei. La rândul s u, Parchetul ar trebui s se autosesizeze i s demareze urgent urm rirea penal atât împotriva grupurilor revizionist-fasciste participante, cât i împotriva liderilor UDMR prezen i la acest moment de ru ine na ional . Acelea i demersuri se impun i împotriva reprezentan ilor autorit ilor române care au fost prezen i la aceast ru inoas manifestare în care s-a adus o grav atingere demnit ii noastre n ionale, trecutului poporului român. În plus, conform legisla iei în vigoare, Poli ia Justi ia i administra ia public sunt obliate s ac ioneze prompt împotriva oric ror act i manifest ri promovate de gru ri fasciste, extremiste i ovine.

⁷ - Suger m ca, de regul surghiunul s fie pe o insul pustie, la mii de kilometri distan , în Oceanul Pacific sau Atlantic. Pentru cei exila i i surghiuni i se va proceda, de asemenea, la co nfiscarea integral a averii, iar la revenirea din surghiun, la dec derea din drepturi pentru totdeauna. Cei ajun i în astfel de situa ii, vor trebui trata i ca ni te paria ai societ ii. Doar în felul acesta societatea va descuraja acte i fapte de corup i e, jaf sau tr dare na ional . În cazul în care cei exila i sau surghiuni i nu vor respecta locul în care au fost condamna i s - i isp easc pedeapsa se poate proceda inclusiv la retragerea definitiv a cet eniei române i interzicerea, pentru totdeauna, p entru ei i urma ii lor, a accesului în România. Înc lcarea acestei prevederi va fi sanc ionat cu deten ia pe via .

intereselor na iunii române. De asemenea, aplicarea unei astfel de prevederi va face imposibile manifestări⁸, atitudini sau acțiuni de tipul celor petrecute la Cluj-Napoca sau cele ce apar în acestui mae du man al României – Lászlo Tökes. De asemenea, mulți politicieni roâni vor fi descurajați în viitor să colaboreze cu for e str ine – din Est sau din Vest -, pentru a- i tr da ara⁹ i a- i pomova interesele lor personale¹⁰ sau ale grupului politic din care fac parte.

O asemenea m sur nu într în contradic ie nici cu legisla ia european , nici cu cea a altor state democratice i civilizate. Ea ar reprezenta o m sur s n tos de ap rare a rii, pe plan intern, împotriva detractorilor i du manilor ei. Un alt beneficiu enorm îl constituie faptul c ar duce la reducerea – obiectiv urm rit frecvent i de parteneii no tri din U.E., dar i de alte cancelarii occidentale – corup iei i aplicarea i respectarea legii de c tre to i cet enii acestei rii.

Cer, totodat , legiuitorilor ce vor lucra la modificarea Constitu iei României s prevad interzicerea categoric a desf ur rii, pe teritoriul nostru na ional, în interes extremist i revizionist, a oric rei manifest ri, ini iat de revizioni tii de la Budapesta, de s rb torire a zilei na ionale a vreunui stat str in¹¹ (s.red.) Iar cei surprin i la astfel de ac iuni du m noase i sfid toare s fie, în regim de maxim urgen , re inu i i alunga i peste grani , indiferent de demnit ile ce l -ar de ine, interzicându-li-se revenirea, vreodat , în România. Doar în felul acesta se va da un semnal clar i ferm c România este e un stat suveran i independent i nu o colonie a vreunui stat st in, iar c teritoriul nostru na ional trebuie respectat.

Dac vrem s p str m aceast ar întreag , trebuie s nu mai toler m batjocorirea ei de du manii din afar i de cozile lor de topor din ar (s.red.)

prof. univ. dr. **Dan BRUDA CU**, Cluj-Napoca/**ROMÂNIA**

ROMÂNII DIN UNGARIA - DEZNA IONALIZA I I UMILI I

Dup încheierea primului r zboi mondial i stabilirea, pe baz de acorduri i tratate interna ionale, a noii arhitecturi a statelor din centrul i sud-estul Europei, în Ungaria, stat ce î i recâ tiga pentru prima oar identitatea de stat na ional, independent i nu provincie component i supus vreunui alt imperiu, au r mas, potrivit estim rilor speciali tilor români, în jur de 960.000 de persoane de etnie român . Ei ocupau o pondere variind între 30-40% pân la 100% în unele jude e din vecin tatea României. Datorit miopiei de care au dat dovad unii din conduc torii politici de atunci ai României, în mod deosebit a generalului Alexandru Averescu¹, pe atunci prim ministru, au fost pur i simplu abandonate o serie de teritorii locuite majoritar de români, care ar fi trebuit s între în componen a României. M refer aici i la

⁸ - O atitudine similar , imediat , ferm i hot râ se impune i împotriva ipochimenului ungur ce i -a permis s spânzure p u a ce-l simboliza pe Avram Iancu. Acest individ trebuie surghiunit nu la Câmpeni, ci în Pacific, interzicându-i-se lui i tuturor apar în torilor lui s mai calce vreodat pe p mântul românesc.

⁹ -A se vedea, în acest sens, i recente dezv luiri cu privire a inten i ile grupului Iliescu de a chema for ele armate sovietice pentru a asigura succesul loviturii de stat din decembrie 1989. Oricând, dup acest nefast model, lucrurile se pot repeta, punând în grav pericol ara i interesele poporului român.

¹⁰ - Mihai de Hohenzollern, fostul stipendiat, cu mii de dolari pe lun , al regimului comunist pe toat perioada exilului s u, pentru a nu sprijini grupurile ostile comunismului constituite în rândurile emigra iei române ti, a revenit în ar , dup c derea comunismului. Dar revenirea sa în ar a urm rit nu srijinirea României într -un moment grav al existen ei sale, a a cum, mincinos, au sus inut i partizanii lui, ci recuperarea unei averi uria e i ob inerea altor avantaje nemeritate pentru el i familia sa!

¹¹ - S nu se uite niciodat c atorit ile de stat ungure ti s-au opus pân i închirierii unor spa ii închise unde ar fi urmat s aib loc manifest ri dedicate s rb toririi Zilei Na ionale a României! Asta în vreme ce diver i trep du i politici unguri ne otr vesc, an de an, suflul pentru a omagia diver i odio i criminali unguri are au îndoliat, rin crimele lor, poporul român de-a lungul veacurilor.

situația orașului Gyula (Gyula), cuprins inițial în structura teritorială a României, dar cedat, nejustificat, Ungariei.

În perioada horthyst, imediat după instalarea acestui odios regim, s-a trecut la acțiuni îndreptate împotriva cetănilor de etnie română, inclusiv în zona acestora de aparținere și locurile lor de naștere, de înfrângere a lor înainte de venirea ungarilor în Câmpia Panonică. Între predilecte au fost dascălii, preoții și extrem de pușinii intelectuali de etnie română rămași după 1920 în Ungaria. Prin toate formele, inclusiv prin poliție, de atunci și până în prezent, autoritățile maghiare, indiferent de culoarea politică avută: extremiști horthysti, comuniști sau așezii democrați aflați la putere după 1990, au dus o politică criminală de exterminare a minorității românești din Ungaria. Așa se face că, potrivit datelor oficiale maghiare, la ultimele recensăminte și-au declarat apartenența la etnia română mai puțin de 13.000 de persoane, față de circa 960.000 în anul 1920. Iar procesul de maghiarizare și deznaționalizare continuă cu aceeași violență și în prezent.

De ochii lumii, după 1990, în Ungaria s-au constituit așa zisele autoguvernăminte destinate minorităților etnice din Ungaria. Asta pentru că, în mod oficial, s-a putut menține același control de tip polițienesc împotriva propriilor cetățeni rămași nemaghiarizați. În repetate rânduri, însă, s-a semnalat, chiar de către presa maghiară, că autoritățile intervin grosolan și interzic acestor minorități și să gestioneze singure problemele.

În cazul concret al minorității române, atât în Budapesta, cât și la nivel național, pentru a împiedica elemente valoroase, dar mai puțin obediente, să acescă la funcții de conducere în aceste structuri, au fost aduși din România, fie unguri, fie ighani, căror guvernule budapestane le-au încredințat gestionarea problemelor specifice etniei române.

Chiar dacă, în România, minoritatea maghiară beneficiază de reprezentare parlamentară, iar după 1990, partidul etnic, continuator de neajude al MADOSZ-ului, a participat, aproape neîntrerupt la guvernarea (și, implicit la devastarea economiei naționale și aducerea țării aproape de faliment), autoritățile budapestane, deși se declară democratice, refuză cu obstinație să permită reprezentarea etniei române, dar și a celorlalte minorități, în Parlament. Preferă astfel de simulacrii de democrație, cu oameni care nu simt românesc și nu reprezintă decât interesele poliției politice din Ungaria de destabilizare a comunităților românești și de obligare a cetănilor de etnie română să urmeze orbeste politica deznaționalizantă promovată.

Recent, respectiv pe 8 februarie a.c. situația s-a repetat. Cu intervenția directă și interesată a serviciilor secrete ungarești, s-a blocat alegerea unui prestigios om de cultură de origine română, respectiv jurnalista Eva Iova în funcția de președinte al Autoguvernării pe lângă Românilor din Ungaria, fiind împins în față un anonim, maghiarizat Trajan Kreszta, reales cu voturile unor cetățeni de altă etnie¹.

Dacă mai are minim un deceniu, ministrul român de Externe și Președintele României trebuie să sesizeze organismele europene și internaționale despre această situație incredibilă și să ceară ambasadorului ungar să transmită protestul autorităților române la adresa acestui joc murdar îndreptat împotriva etnicilor români din Ungaria. Nu de alta, dar Traian Băsescu s-a declarat, de atâtea ori, că este președintele tuturor românilor. Dacă ar fi să dăm crezare unor astfel de declarații, ar trebui să înțelegem că el este și președintele etnicilor români din statele vecine, cel puțin în sensul de a nu permite guvernelor și autorităților din acele țări să promoveze politici și acțiuni de deznaționalizare și epurare etnică la care sunt supuși sistematic. În plus, autoritățile române trebuie să atragă atenția asupra acestei atitudini, ca și asupra felului în care autoritățile maghiare susțin, cu fonduri uriașe, acțiuni de destabilizare și de înfrângere etnică la care se dedau etnicii maghiari fanatici, adesea cu concursul direct al ambasadei și consulatelor maghiare de pe teritoriul României. Toate acestea fiind dovada incontestabilă că, în pofida declarațiilor contrare, la guvernarea de la Budapesta, ideea revizionistă revărsată de refacerea Ungariei Mari persistă, chiar dacă aceasta înseamnă, în realitate, nerecunoașterea principiilor ce stau la baza Uniunii Europene, prin negarea tratatelor și acordurilor internaționale ce au stabilit arhitectura și structura teritoriale a statelor europene membre.

Unei asemenea țări nu numai că este o gravă greșală și se repartizează președinția semestrială, dar chiar menținerea ei în structurile Uniunii Europene este o amenințare directă la adresa siguranței și existenței acestui organism, o negare a principiilor ce-i stau la bază datorită promovării revanșismului și revizionismului teritorial împotriva vecinilor, inclusiv a României. Ca să nu mai amintim și acțiunile și actele legislative de tip fascist promovate împotriva unora dintre cetățenii acestei țări.

Se aude, domnule José Emanuel Cardoso?

prof. univ. dr. **Dan BRUDA** CU, Cluj-Napoca/**ROMÂNIA**

ROMÂNIA A AJUNS CODRUL VL SIEI

APEL C TRE CLUJENI I JUSTI IA ROMÂN

Dup câte se tie, dup 1990, având în vedere vidul legislativ, creat dup lovitura de stat din decembrie 1989, dar i semnele tot mai evidente ale lipsei de fermitate a unor func ionari publici, poli i ti, judec tori, procurori etc., în impunerea respect rii legii i ap r rii avu iei na ionale în România, asist m la un proces, absolut singular în Europa, vizând distrugerea sistematic a economiei na ionale i sust ragerea bunurilor acesteia¹, pe diverse c i, fie de „b ie ii de tep i”, fie de diverse grupuri¹ sau a a-zise personaje istorice. Doar în România, între toate rile est-europene foste comuniste, pe baza principiilor enun ate de un falimentar partid politic, s-a crezut de cuviin s se respecte principiul propriet ii prin jefuirea avu iei na ionale. În acest proces de a a-zis recuperare de propriet i s-au înscris între al ii Mihai I de Hohenzollern¹ i al i membri ai familiei regale, dar mai ales biserici i organiza ii, dar mai ales unele cu activit i extremiste sau fasciste ce apar în sau au apar inut minorit ilor etnice.

Sesizând c este o oportunitate deosebit de a ob ine cu relativ u urin inclusiv pe baz de declara ii mincinoase sau prin dove zi trucate, falsificate, diverse imobile sau mari propriet i de terenuri, în toat ara s-a trecut, adesea cu sprijinul tacit al autorit ilor publice sau al celor jude ene, la realizarea unui jaf autentic. Din p cate, municipiul Cluj-Napoca nu a sc pat aten iei celor cu pofte de înavu ire.

Nu avem în vedere aici doar raptul odios la care s-au dedat i înc se mai dedau reprezentan ii cultelor, minorit ilor etnice sau ai unor organiza ii fasciste cu sediul în afara rii, ci i activit ile la fel de condamnabile ale unor a a-zi i “b ie i de tep i” de pe plan local. N-au sc pat pe dinafar nici chiar imobile în care i-au desf urat activitatea institu ii de utilitate public , coli, gr dini e, spitale, institu ii de autoritate public etc. N-a sc pat aten iei b ie ilor de tep i nici sediul, ocupat, de câteva decenii, de c tre Casa de cultur a municipiului Cluj-Napoca, institu ie cultural de interes comunitar. Prin fabricarea de false dovezi sau pretinzând c sunt continuatorii unei institu ii ce a func ionat înainte de Primul R zboi mondial în acest spa iu, solicitan ii spa iului respectiv au ajuns s profereze chiar i în fa a instan ei de judecat minciuni i neadev ruri, în speran a c , astfel, vor reu i s între în posesia imobilului în care ne desf ur m activitatea.

Între altele, reprezentan ii firmei care se pretinde justificat , legal i moral, s solicite restituirea a ceva ce nu i-a apar inut niciodat de drept, a afirmat, recent, stârbind, deplin jstificat, inclusiv afirma ia pre edintei completului de judecat , cum c în imobilul revendicat de ei nu ar exista o sal de spectacole i aici nu s-ar desf ura activit i culturale. Afirma ia, reprezentând o grosolan mistificare a adev rului, a determinat-o pe pre edinta completului de judecat s intervin i s atrag aten ia individului în cauz c dânsa, personal, a asistat de nenum rate ori, înc din copil rie, la manifest rile cultural – artistice, inclusiv spectacole, desf urate pe scena Casei de cultur a municipiului Cluj-Napoca.

În condi ii de normalitate, având dovada cert a lipsei de onestitate a reprezentantului firmei în cauz , instan a de judecat ar fi trebuit s demareze, din oficiu, un proces pe baza declara iilor mincinoase f cute de acel individ, pentru m rturie mincinoas i s perjur, având în vedere faptul c declara ia era f cut dup prestarea de jur mânt.

Facem precizarea c nici subsemnatul, nici restul colectivului Casei de cultur a municipiului nu suntem împotriva restituirii c tre proprietarii de drept a bunurilor ce l e-au apar inut solicitan ilor sau înainta ilor acestora. Dacă ace tia exist cu adev rat, nu apar , peste noapte, prin inginerii oneroase. Nu putem i nici nu vom r mâne, îns , indiferen i i impasibili în fa a unor tentative de însu ire, prin recurgere la fals i uz de fals, a unui imobil în care se desf oar de mai multe decenii activit i culturale de care beneficiaz to i locuitorii municipiului Cluj-Napoca, indiferent de apartenen a cultural , profesional , etnic religioas sau de nivel de preg tire.

Având în vedere gravitatea acestei situa ii, fac un apel la to i locuitorii municipiului Cluj-Napoca s nu r mân indiferen i în fa a acestui abuz nepermis i s intervin , prin mijloace legale, sprijinindu -ne pentru a nu deveni i noi, cei care slujim interesele culturale ale acestui municipiu, victime ale rapacit ii unor „b ie i de tep i”, preocupa i s mai distrug o institu ie public , ca eventual s poat deschide ulterior

vreo nou cârcium în centrul municipiului, sacrificând, îns , cu indiferen i cinism, ansele clujenilor de a beneficia de un act cultural înscris în categoria educa iei permanente sau a loisir -ului.

Mai fac precizarea c , în cazul în care s -ar ajunge, totu i, ca acest demers oneros s aib câ tig de cauz , voi sesiza instan ele europene, inclusiv forurile Consiliului i Parlamentului European cu privire la modul în care se în elege i se aplic principiile de drept i legea în ara noastr .

Solicit m sprijinul tuturor celor care ni -l pot oferi pentru a aduce noi dovezi cu privire la totala lips de justificare din partea celor care formuleaz astfel de preten ii fals revendicative privind spa iul în care ne desf ur m activitatea, în interesul i în slujba locuitorilor municipiului Cluj -Napoca, al culturii române.

prof. univ. dr. **Dan BRUDA** CU, Cluj-Napoca/**ROMÂNIA**

Garda maghiaro-secuiasc din Ardeal: „DREP I!”... AC IUNI PENTRU RE-MAGHIARIZAREA ARDEALULUI

Am mai avut ocazia s ar t c , urmând orbe te poruncile st pânilor lor din Budapesta, extremi tii unguri ac ioneaz , cu agresivitate, pentru re -maghiarizarea Ardealului. La încheierea acestui demers ordinar, vor demara, probabil, o alt ac iune, la nivel european i interna ional, pentru a solicita restituirea acestei provincii r omâne ti în vederea refacerii Ungariei Mari.

La Cluj-Napoca, de exemplu, profitând de obedien a arhicunoscut a celor afla i la putere, au reu it, cu prilejul a a zisei reinaugur ri a statuii lui Matei Corvin, s organizeze o nesim it ac iune de etalare, de c tre for e extremiste declarate, ura i dispre ul fa de România. De i exist legi clare, care combat orice ac iune de tip extremist fascist, nici autorit ile locale, nici organele de poli ie i jandarmerie, prezente la fa a locului, n-au ac ionat în nici un fel, favorizând infractorii i tolerând jignirea demnit ii poporului român i a istoriei noastre na ionale. În orice ar civilizat , dup astfel de manifest ri i -ar fi dat automat, în cel mult 48 de ore, demisia to i factorii responsabili. Dar în România, probabil, c nu se tie nimic despre demnitate, responsabilitate, mândrie na ional sau despre ... demisie! Tot la Cluj -Napoca, pentru a „îndrepta” afirmarea adev rului istoric în leg tur cu diverse obiective sau evenimente istoric, un factor local de decizie î i popune s înlocuiasc pl cile puse, cu altele, din care s dispar acele informa ii care rostesc adev rul i nu permit falsificarea istoriei.

De ani de zile, mai ales dup 1990, autorit ile de la Budapesta, aloc sume uria e pentru organizarea de manifest ri pretins culturale, desf urate pe teritoriul Ardealului, dar i în alte foste provincii ale defunctului imperiu dualist austro -ungar. Pofitând i de pozi iile de decizie de inute la diverse nivele, inclusiv la conducerea Ministerului Culturii, de reprezentan i ai UDMR, importante sume de bani sunt alocate exclusiv pentru promovarea unor valori cultural -artistice¹² (unele discutabile sub aspect valoric i estetic) ungure ti, în detrimentul culturii popula iei majoritare. Un exemplu g r itor, în acest sens, sunt fondurile, mai mult decât generoase alocate, în anul 2010, Operei Maghiare¹³ din Cluj-Napoca, în compara ie cu sumele jenant de mici alocate Operei Române din acela i ora . Unde mai pui c , în acela i an, institu ia ungureasc a beneficiat i de mari sume de bani de la Budapesta, plus invita iie individuale, bine stipendiate, pentru colabor ri cu institu ii de profil din Ungaria. Exemplele sunt, îns , foarte multe i

¹² -Inclusiv pentru editarea i publicarea propriilor “opera” literare.

¹³ - De remarcat c directorul acestei institui i a reu it, în timp, s alunge aproape to i angaja ii de origine român . Datorit unei politici v dit obediente, sunt promovate exclusiv programe de promovare a operelor muzicale ungure ti. De altfel, în adresa de mail a institui iei apare clar: opera hungar ia! Totu i, ea este finan at de la bugetul de stat al României, pentru a cultiva valori care nu au nimic de a face cu cultura i arta muzical ale acestei ri.

ar necesita ample dezbateri publice i în mass media ¹⁴, având în vedere caracterul nociv i periculos al acestei practici.

S-a ajuns, astfel, ca, în vreme ce nu sunt bani pentru proiecte culturale române ti, ca i entru conservarea patrimoniului cultural na ional, bugetul na ional al României s ie surs de finan are a u nor manifest ri i activit i v dit anti române ti! Ar fi de prisos s între vreun factor responsabil al actualei puteri de ce tolerez astfel de situa ii, când, se tie, în Ungaria nu a fost posibil, nici contra cost, s se desf oare manifest ri dedicate Zilei Na ionale României?

E posibil ca unii s invoce faptul c , în calitate de ar a Uniunii Europene, România trebuie s aib alt abordare i s nu încurajeze atitudini na ionaliste. Perfect de acord. Dar oare Ungaria nu are, la rândul ei, acela i obliga ii? În plus, ca ar a Uniunii, are Ungaria voie s promoveze ac iuni ce vizeaz integritatea teritorial a unui stat vecin ¹⁵.

Autorit ile ungure ti urm resc s ini ieze un tip de ac iuni, aparent nevinovate, j ustificate chiar, dar care s scoat în eviden meritele regimului dualist austro-ungar. Recent, s-a luat m sura, la Carei ¹⁶, în jude ul Satu Mare, ca pe cl direa g rii s se monteze o pl cu de omagiere a arhitectului evreu Pfaff Francisc ¹⁷, autorul proiectului acestei g ri, ca i al altora de pe vechiul teritoriu austro-ungar. Evident c autorit ile din Carei au s rit rapid în întâmpinarea aceste ini iative i ac ioneaz , din foduri publice, pentru materializarea acestei dorin e a Budapestei. Se dore te mai pu în omagierea lui Pfaff Francisc, c ât eviden ierea dualismului austro-ungar la introducerea transportului feroviar pe teritoriul jude ului Satu Mare. E de a teptat ca, la dezvelirea pl cii respective , s participe demnitari de la Budapesta, iar for ele extremiste ungure ti s fac , din nou parad , de atitudini i manifest ri anti-române ti. Iar cele române ti, s - i dovedeasc , înc o dat , lipsa total de r spundere i de sim patriotic.

prof. univ. dr. **Dan BRUDA** CU, Cluj-Napoca/**ROMÂNIA**

anun important

Ca r spus la extremismul maghiar , a luat fiin GRUPUL DE AC IUNE PENTRU DEMNITATEA NA IONAL , sub patronajul IPS IOAN SELEJEAN

Adunarea general a Forumului Civic al Românilor din Covasna, Harghita i Mure (FCRCHM) a f cut, sâmb t , la Miercurea Ciuc, un apel pentru ap rarea demnit ii na ionale i a solicitat crearea unui curent în Parlamentul României care s împiedice votarea unor legi care duc la pierderea autorit ii statale, transmite Agerp res. Adunarea general a forumului, la care au luat parte i parlamentari, s -a desf urat sub înaltul patronaj al Arhiepiscopului Covasnei i Harghitei, Ioan, pre edinte de onoare al FCRCHM.

Arhiepiscopul Ioan a f cut apel c tre parlamentari i societatea civil pentru ini ierea unei ac iuni care s apere demnitatea na ional i echilibrul na ional. To i cei prezen i au fost de acord c apelul trebuie îndreptat i c tre reprezentan ii UDMR, în condi iile în care drepturile acordate de România minorit ilor

¹⁴ -Din p cate , mare parte din mass media acestei ri, fie datorit înregiment rii politice a conducerilor i redac iilor publica iilor respective, fie datorit unor interese material -financiare, a încetat de mult s reac ioneze fa de proleme sau situa ii ce privesc România i interesele poporului român!

¹⁵ - Propun institu iilor constituite la nivelul societ ii civile din România s demareze o ac iune de monitorizare a ac iunilor antiromâne ti, ini iate i finan ate de guvernan ii de la Budapesta, inclusiv prin participarea unor oficiali, din Ungaria, la aceste ac iuni. Datele astfel ob inute, trebuie înaintate forurilor europene spre a le informa aspra caracterului nociv, antieuropean al politicii ungure ti i a solicita, pe baza lor, excluderea Ungariei din Uniunea European i pentru motivul c aceasta încalc principiile i poltica acestui organism. Numai în felul acesta exist o mic ans de a ne proteja de politica de învr j bire finan at , comandat i dirijat de factorii politici din Ungaria. O ar care nu recunoa te tratatele interna ionale, grani ele de stat ale rilor vecine i promoveaz o politic extremist revan ard nu are ce c uta în structurile europene!

¹⁶ -Încercând aflu mai multe detalii despre acest subiect de la prim ria ora ului Carei, mi -a fost imposibil. Aici se vorbe te numai ungure te sau într-o româneasc stricat , neinteligibil !

¹⁷ -Se dore te, desigur, uilizarea variantei maghiarizate a numelui acestui arhitect, de origine evreiasc , respectiv Ferencz, aflat în serviciul C ilor Ferate Maghiare din cea mai cumplit perioad a guvern rii dualiste.

respect cele mai înalte standarde europene.

“Astăzi am considerat de bine că, în cadrul Forumului Civic al Românilor din Harghita, Covasna și Mureș, sîni iem o acțiune pentru apărarea demnității naționale și a unui echilibru național. Pentru că, în ultimă vreme, în această parte de țară s-au desfășurat unele acțiuni care au adus o anumită atingere atât poporului român, cât și demnității naționale”, a afirmat înaltul ierarh.

În cadrul adunării s-a decis constituirea unui grup de acțiune pentru demnitatea națională, la care sunt chemați să adere oameni politici, parlamentari, reprezentanți ai autorităților locale și ai societății civile, care să militeze pentru stoparea degradării identității naționale și pentru realizarea unui echilibru în spațiul public.

Cu această ocazie s-a exprimat îngrijorarea față de efectele unor acțiuni organizate cu prilejul Zilei maghiarilor de pretutindeni, dar și față de consecințele pe care le-ar avea adoptarea unor proiecte de legi în forma propusă de UDMR, precum proiectul legii statutului minorităților naționale.

Președintele executiv al FCRHCM, Ioan Lăcătuș, a susținut că proiectele de legi ale statutului minorităților naționale și regionalizării, după adoptarea Legii Educației, ar duce de facto la instituirea autonomiei pe criterii etnice.

“Drepturile colective, principiul teritorialității, crearea unor organisme paralele cu cele ale statului nu fac parte din practica și legislația europeană și a adopta asemenea lucruri reprezintă greșeli de neiertat, cu consecințe incalculabile pe termen lung care trec peste interesele partidelor. (...) Normalitate înseamnă conviețuire multietnică și pluriconfesională și nu enclavă etnică în inima României. Dacă înima României este bolnavă va fi bolnavă și România”, a declarat Lăcătuș citat de Agerpres și Ziaristi Online.

Asociația Civic Media și-a anunțat azi aderarea la Grupul de Acțiune pentru Demnitatea Națională.

Organizațiile societății civile care doresc să se implice concret în acțiunile Grupului se pot adresa

Forumului Civic al Românilor.

COMUNICAT

Sub înaltul patronaj al IPS Ioan Arhiepiscop al Covasnei și Harghitei și Președintele de Onoare al Forumului Civic al Românilor din Covasna, Harghita și Mureș, în data de 2 aprilie 2011, la Miercurea-Ciuc a avut locedin a Consiliului Director al FCRCHM, la care au fost invitați și parlamentari din tot spectrul politic românesc.

Cu această ocazie s-a exprimat îngrijorarea față de efectele unor acțiuni organizate cu prilejul Zilei maghiarilor de pretutindeni, precum și consecințele pe care le-ar avea adoptarea unor proiecte de legi în forma propusă de UDMR, în principal Proiectul legii statutului minorităților naționale și cel al regionalizării României.

Totodată, s-a manifestat neliniștea față de escaladarea unor acțiuni care aduc atingere comunităților românești din zonă, identității naționale și implicit statului român.

La întrunire s-a hotărât constituirea unui **Grup de Acțiune pentru Demnitatea Națională**, la care sunt chemați să adere oameni politici, parlamentari, reprezentanți ai autorităților locale și ai societății civile, care să militeze pentru stoparea degradării identității naționale și pentru realizarea unui echilibru în spațiul public.

Forumul Civic al Românilor din Covasna, Harghita și Mureș

gândurile lui ioan de australia

CARTEA ÎN VALOAREA EI

Motto: „Arta, ca și spânditoare a bunului gust, nu se poate

*coborî în noroi, ci are sîrîdice la sine pe toţi cei vin sub
steagurile sale. Ridicarea aceasta se face prin propagarea eternului frumos, a cărui temelie este
adevărul*".

IOSIF VULCAN

Trebuie să recunosc aici un anumit adevăr, adică, inițial aveam în minte a numi acest eseu „Cartea și valorile acesteia”, dar mi s-a părut prea largirea spațiului de investigație. Mai ales că în ideea mea urmăream o ancorare în acea valoare a cărții în sine, ca mijloc de expresie și comunicare! Ca apoi, de aici să se desprindă acea universală valoare a cărții în lunga și zbuciumată evoluție a ființei umane! Când omul a fost apt să-și gândească simbolurile în litere și a început să scrie, se născuse Cartea. Desigur, din dorința de expresie și comunicare, cartea devenea pentru om o a doua ființă! Fie chiar prin acele tîmblite de lut ars sau papirus, se dorea o notare a istoriei acelor vremi, a activităților de tot felul, adică a lăsa urme despre timpul și spațiul existenței lor! Trecutul, prezentul și viitorul în carte putea fi oglindit. Azi, aceasta a devenit atât de importantă, de necesară, încât ar fi imposibil să se desprindă din viața de zi cu zi a societăților omenești! Și nu numai atât, dar, practic, omul s-a sălbatit din nou, luându-și cartea. Odată cu genialele realizări în știință și tehnologiile moderne, cartea a devenit un bun indispensabil, izvor de informație universală, de educație, de deservire a tot ceea ce se cheamă realizare umană. Cartea este la îndemîna fiecăruia spre a fi citită, spre a asigura pregătirea profesională și intelectuală generațiilor în ir. Lectura este plăcută și necostisitoare, iar odată ce avem cartea într-o bibliotecă, pe fila acesteia stă pentru multe secole acumulată experiența fiecăruia din domeniu al artelor, fără pierderea ce bun oare ar surveni la un „internet”, printr-o simplă lipsă de sursă electrică. Cartea și omul stau într-o interdependență, încât scriitorul o definește deseori metaforic foarte sugestiv: „*Cartea este viața unui om, iar omul este o carte în scriere*”. La drept vorbind, cartea și-a cântărit multe definiții, încât s-ar putea scrie încă o carte numai dacă cineva s-ar apuca să adune definițiile făcute acestea de către gânditori, scriitori și poeți, pedagogi și învățători, popor și folclor. A. m. d. Vom vedea că și cum fiecare Neam creat de Dumnezeu își are o identitate a sa, la fel și Cartea își are o identitate a ei, cu care se înregistrează, un certificat de naștere cu locul și data, pentru a avea și ea o recunoaștere! Să fiu direct, nu vreau să se creadă că scriu ficțiune, dimpotrivă, doresc să arăt ceva foarte real și folositor, atunci când se ia o carte în mână. Mai ales în acest „univers al cărților”, când bibliotecile lumii sunt încărcate de cărți, încât am ajuns și la „biblioteci auzate în ceruri (virtuale)” și de unde să identificăm o carte e nevoie, deci, de un anumit cod, de un digital, în care să se regăsească.

Este vorba despre cele patru litere majuscule ISBN, urmate de 10 numere (digitale), aranjate în patru grupe separate de cratime (liniuțe), ori o simplă distanță între grupe. ISBN (International Standard Book Number), urmat de cele patru grupe digitale, formează, așadar, identitatea cărții. Interesant de știut că fiecare grup digital din cod are însemnătatea sa specifică și care nu este un secret, ci, dimpotrivă, recunoașterea unei cărți apăsate în circuitul său universal. Un exemplu ar fi concludent: ISBN 0-9588413-0-6. Primul grup reprezintă țara unde s-a editat cartea, al doilea grup prefixul editurii care a publicat cartea, al treilea grup reprezintă numărul de titlu, ultimul grup digital este unul de control general. Pe altele cîntăm și ISSN, adică (International Standard Serial Number). La bibliotecile mari se găsesc dicționare întregi, în care se găsesc chiar în ordine alfabetică titlurile din toată lumea cu digitalul lor specific și unic.

Din exemplul dat mai sus, primul grup digital 0 este pentru cărțile publicate în Australia și UK. Franța are numărul 2, Italia 88, Germania 3, Spania 84, Portugalia 972, România 973 etc. Unele dicționare, cum este *Publisher International Directory with ISBN Index*, K. G. Saur, publică și editurile din țările respective. Cu modestie, vertical înșurubate, pot spune, că acel prim ISBN dat ca exemplu mai sus este cuprins în acest Dicționar și este certificatul de identitate al cărții mele *The Romanian Life*, un fel de antologie literară publicată în Limba Română. Deci, oarecum eram interesat să am acest dicționar în două volume la biblioteca mea, „Mihai Eminescu”, privată, dar de interes public!

Apoi, tim bine, și cum se găsesc la oameni fapte bune și fapte mai puțin bune, la fel și cărțile pot fi bune sau mai puțin bune! Lecturarea unei cărți bune, într-un domeniu al educației etice bun oare, aduce înobilarea caracterului și deci a personalității cititorului. La fel al unei cărți de istorie și filosofie, de artă și literatură, de știință, de scrieri confesionale. A. m. d. Pentru a înțelege valoarea

unei cărți, cât și binefacerile lecturii acesteea, aduc aci sfatul Hristosului nostru, Mihai Eminescu, sau „Aminul”, cum îl numește vrednicul bucovinean Adrian Botez, sfat ajuns azi proverbial: „Cite-te! Citind mereu, creierul tău va deveni un laborator de idei și imagini, din care vei întocmi înțeleșul și filozofia vieții” (Coloana Infinitului – din gândirea română modernă, vol. II, Ed. „Cuget Românesc, 2009, pag.287).

P. Ispirescu, povestitorul nostru, care a adus mare folos folclorului românesc, afirma Vasile Alecsandri, și ne-a lăsat, a adăru, acea poveste minunată, *Fătfrumos născut cu cartea în mână*, ne-a mai lăsat și acest proverb: „Cine n-are plăcere a citi, n-are semne de a se face mai bun”.

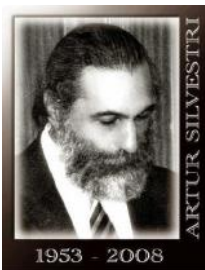
Și acum un revers al monedei, zăgrăvit de Liviu Rebreanu: „Nu există pedeapsă mai grea ca obligația de a citi cărți moarte”(Ibidem).

Mai mult, I. Vineanu într-un aforism spunea că „Sunt cărți care nu merit să fi fost scrise”, în acest caz va trebui luat aminte la vorbele lui N. Iorga, care spunea: „Cetitorul știe că la mântuirea cărților tale, nu: am citit o carte, ci am cunoscut un om!” Ca atare, într-o astfel de situație revenim la noțiunea de cultură. Omului, în primul rând, cultura îi trebuie, fiindcă aceasta lefuiește și ființa omenească. Rolul colii și al bibliotecilor, al artelor, scriitorilor și preoților tocmai acesta este, a lumina sufletele. Cartea, care este și va fi întotdeauna mijlocul cel mai eficient prin care se desfășoară procesul de educație, trebuie să poartă pecetea adevărului și a iubirii între oameni. Aceasta este cultura cu adevărat vie, care pune în mișcare sentimentul gândirii, intelectul și celula creierului, care să nu lenească! Aici este zona oarecum negativă a internetului în raport cu cartea, și mă refer la tinerii copii intrați noi pe porțile colii. Direct la calculator, învăț tehnologia rece, nesentimentală, bună doar la o simplă înmulțire de numere, repede scoate copilul calculatorul și-ți spun că $5 \times 4 = 20$, dar acel calculator natural al copilului, creierul, nu a făcut nici un efort să înțeleagă de ce e 20, ci nu 25, spre exemplu! El, probabil, nu va prinde și nici nu-l va interesa acel joc logic, cum adunând pe cinci de patru ori, sau pe patru de cinci ori, ne dă acel rezultat al înmulțirii de 20. Asta în cele ale matematicii, dar când, pentru a lectura o carte scrisă pe virtual(aier), cititorul, dacă o avea computer, va fi satisfăcut, cu toate că îl pot întrerupe din lectură, inclusiv permanentă cheltuire de bani, rămâne de văzut! Pe o carte investești o dată și o poți avea în strănepoții cititorului. Valorile cărții sunt inestimabile, formează caractere și nătoase, odihnesc mintea, dau posibilitatea reflecției asupra binelui și răului, asupra științelor și economiilor, asupra istoriei și, într-un fel, cartea a devenit parte a ființei umane, iar lipsa ei ar fi de neînchipuit, o mutilare a însuși fizicului omeneș! Iar acele științe, care strivesc sufletul omeneș, nu trebuiesc proliferate, ci ținute și evaluate desigur în industriile tehnologiilor producătoare de bunuri materiale necesare vieții. Atât. Fără forța biologia și metafizica ființei umane, care aparțin Creației Divine Naturale și nu experimentelor cu care deja am siluit mediul ecologic, să nu ne siluim pe noi înșine. CARTEA ESTE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU, ÎN CARE LIRICA DUHULUI NOSTRU POATE FI PREZENTAT ÎN ÎNTREGIME!

Ioan MICLĂU, Cringilla/AUSTRALIA

ARTUR SILVESTRI, O FLOARE A CULTURII

Când în câmpuri sare o floare a Naturii,
Îmbogățind cu noile-i culori,
E semnul Providenței, puterii creatoare,
Ce ne-nșeninează fruntea, de veșnici trecători!

ARTUR SILVESTRI, o
floare a Culturii,
A-mbogatit oară și
sufletul de Neam,
Gândirea-i era geniu, izvor
de adevăr
Istoriei române - eroi de
“râu”, de “ram”...!!

Când în câmpuri sare o floare a Naturii,

Îmbogățind mireasma ce cu zefirul vine,
Trezește și adună roiuri de ale Hebei -
Culegătoare de nectar, sfintele-albine!

ARTUR SILVESTRI e semn arhetipal,
Iar Duhu-i prăsnu-ne-a în trup,
A fost Românul, a fost Dacul Astral -
A fost zeu, și leu, și Sacru Lup!

Simbol de-n elepciune El ne este,
Lumina tricoloră pe Carpați,
Ca și lumină calea cea creștină,
Calea Unirii între Frați!

Aduce-i gânduri, visuri, flori

Sem nate pe orice suflet tânăr,
înspre Ceahlău s'îndreptă m'privirea,

Iubirea - Cântări fărâșe de numărăl!"

Ioan MICLĂU, Cringilla/AUSTRALIA

Quintus HORATIUS Flaccus Împăratul
AGRIPPA

...HORA IU, AGRIPPA, SFÂNTUL ANDREI I...
"COLLEGIA FABRORUM"!

(epistolă)

Preaiubite PROFESORE, Domnule Dr. ADRIAN BOTEZ,

După Sfintele Scribătorii ale ÎNVIERII MĂNTUITORULUI LUMII, HRISTOS IISUS, doresc să continui
cu a vă povesti despre orașul PORT KEMBLA, care este cam la 2km de casa noastră din Cringilla-
AUSTRALIA, și este una dintre cele mai vechi așezări, pe coastele sud-estice ale Australiei. Dar, și în acest
oraș, avem câteva Biserici Ortodoxe! Anul acesta am fost de ÎNVIEREA DOMNULUI, la Biserica
Ortodoxă Macedoneană, din acest oraș, și ne-am bucurat cu Familia!

...Sydney este la peste 150 km de noi, iar după vorba prietenului drag Ben, din Melbourne, și adevărat este,
întreaga TERRA este o BISERICĂ A LUI HRISTOS MĂNTUITORUL, în lăcașul acestei lumi pe care toase!
Pe care toși sunt și eu, firea te - dar când DUMNEZEU ESTE LÂNGĂ MINE, alerg pe drumul cel mai drept și
scurt spre BRĂDĂLESALE! Deci, celorla care mă fac în fel și chip, ba cine tie de ce sectă să fi eu..., le
răspund cu IUBIREA ÎN CREDINȚA MEA DE CREȘTIN ORTODOX ROMÂN: "SĂ NE IUBIM UNII
PE ALII!" DOAMNE, - AJUT !

...Am reflectat în mintea mea, Domnule Adrian Botez, mult, la acea societate de construcții sacre:
"Collegia Fabrorum" - și, cum sunt eu înflăcărat în "autodidactica" mea, având biblioteca mea -
"Oglinda Luminii" mele, am dat de niște urme care m-au învăluit într-o deosebită plăcere! Auzisem, mai
citisem aia, fugăr, despre denumirea asta a societății "Colegienilor" muncitori, dascăli, arhitecți, dar n-am
prea băgat-o în seamă! Acum cunosc dar, de la obârșie, istoria acestei întreprinderi antice!

- Scănteia ideii a pornit de la HORA IU, care, prin inspirația lui poetică, avertiza despre necesitatea
reconstruirii și îngrijirii vechilor temple ale Romei (abia mai târziu se va simți nevoia de re-construire a
Punilor între Duhurile de Credință!), și peste tot unde Romanii construiau orașe! HORA IU susținea
tradiția străveche romană, care să nu fie uitată, cel puțin în rândurile cinile acesteia. La această idee hora ian să-
sensibilizat Împăratul AGRIPPA, care a și pornit acțiunea. Avea nevoie, desigur, de sprijin, de mâini în
mintea, a și să a format această asociație "Collegia Fabrorum". Dar, aveau nevoie și de materiale, pietre
nobile, arginturi, aur, lemn.

Aceste temple sacrale romane aveau nevoie și de arhitecți, dar și de preoți care să dea acțiunilor și
templor acea sfințire de care să se bucure lumea în anii mulți ce aveau să vină! Un Apostol precum
Sfântul Andrei, care, ulterior Cincizecimii, avea, cu siguranță, valoare maximă de cult, dar și tinde
arhitectură, un iudeu LUMINAT DE ÎNĂLȚĂTURILE LUI HRISTOS IISUS, s-ar fi putut să fie
membru al acelei asociații de construcții.

Chiar în hotărârea Împăratului Constantin cel Mare, când a legalizat creștinismul și și-a mutat capitala
la Bizanț, l-a adus pe un Sf. Andrei ca Patriarh al Constantinopolului, iar localitatea Bizanț trebuia să
impună, prin activitățile comerciale ale vremii. Nu erau nici Împăratul, nici
Patriarhul, străini de bogățiile DACIEI, deci trebuiau strânse legăturile de creștinare și ridicare de Temple
care țineau izolându-se oarecum, însă, vechile credințe Zalmoxiene, ale dacilor-valahi! Fapt că la Buddhism
și Iudaism nu s-a întâmplat... - de aceea au și supraviețuit, în timpurile spațiale. Așa a fost să fie, dar în eleg
eu cum, afacerile și "credința" (!?) merg împreună, numai că adevărata CREDINȚĂ, a și cum o avea Sf.
ANDREI, trebuie să meargă înaintea Afacerilor comerciale!

...Cum zicea și Dumneavoastră, într-o scrisoare electronică despre ... "multe și de toate" -, a și eu,
acum, am dragul să vă mai povestesc, iubite profesore, despre un caz deosebit de plăcut: am dat din nou de
urmele lui IANUS al Romanilor, și mai multe din cărțile istoriei acestui zis Zeu! Măminunez acum de ce
Dio Cassius a fost atât de zgârcit să spună mai multe despre IANUS, când acesta fusese primul împărat al
Italicilor, și că acesta a ridicat zidurile Romei, pe care o fondaseră Romulus și Remus, fiii Zeilor RHEA.
Ianus era fiul lui Apollo și Creuza. El se refugiază pe o colină (deal) în Latium. Aici îl primește de-

osp teaz pe zeul Saturn/Cronos, alungat din Olimp de fiul s u, Jupiter/Zeus. A a c acum mai pot
continua scrierile mele despre " **Uria i, Zei i Horoie i**", din folclorul arhaic românesc!
Cu drag i, mereu, ales respect - **IOAN MICL U**, Cringilla/**AUSTRALIA**

porni luceaf rul...

VALERIAN C LIN, absolvent C.T. „*Gh. Bal*”-
Adjud/**ROMÂNIA**

M ÎNTREB DAC AI PUTEA CONTINUA TU...

...m întreb dac ai putea continua tu..
ceva ce poate nu s-a mai f cut niciodat
o urma lipit de asfalt
din privirea ta desf urat .
M întreb dac ai putea continua tu
zborul fluturilor mele pe retin

TOT LA TR IRILE TALE

Tot la tr irile mele
m întorc, str bunule...

Dintr-un r stimp al veacurilor
Simt toate frunzele cum au ajuns pân la tine

ATOM BIZAR

ard stele
unde nu-i
nici un interes s ne folosim de lumina
ce cade din cer

trasând solsti iul
trezirii

semne
sunt de veacuri

unele r mân
îngenunchiate omului

TERMIN RUGA...

Termin P mânteanule
ruga
pân la cap t
i-n loc de “Amin”
spune “muritor”

ca scoar ele copacilor s ajung
s te cuprind când e lun plin
M întreb dac ai putea înfrunzi
lacrima ta plângând albastr
nu-i a a ca unic ar fi
clipa când ne dezlipim din fereastr ?

fr mântând sângele t u

Iar noi
Adormi i într-o continu contemplare
ne lipim de oglinzi.

ca s arate
m re ia numelui
ce-l poart

Noi
doar rebuturi
semnate sub alt aspect

tras m
o dung invizibil între noi i

falsa responsabilitate.

s nu ui i nici o clip

c urmele tale
se terg

tot ce arunci în risip
în risip
se-ntoarce

chiar dac la i urma ta la fereastr

te rug m Doamne;
Nu rupe pecetea
de-a plânge pân la cap t

i las -ne
Rogu-te, las -ne
Cu sternul deschis spre cer
Ca o cruce Apocalipsei

Ascult ruga rugilor noastre
cu retina despicate pân la vederea
sufletelor
sculptate de vântul t u din R s rit.

Azi am sim it
c nici un zbor de fluturi
nu-mi va traversa privirea

i nici un inorog

NEMAIF CUTELE, NEMAIV ZUTELE

Nu mai reîntr nici nop ile-n pahar
nici gestul pe care-l fac sinuciga ii
totul devine limpede i clar
imagini ondulând din ochii t i alba tri

Nici Zeul nu mai intervine-n mers
Trec lucrurile parc -s fermecate
i cifra din retin ni s-a ters
i stele mor, aproape dezmembrate

CÂT...?

Cât viermele de m tase
s road în juru-i?

cât s mai auzim dansul cocorilor
blestemând prim vara revenirilor

cât s mai aplec m din noi spre
p mânt toate dezn dejdile

când vinzi

iluzii creatorului

de vise

NOI NEADORMI II

Noi
neadormi ii
cu rugurile
aprînse

travestit
Într-o muzic cu înteles diferit
nu va lumina aleea Toamnei

Pe care tu calci
Cu amurgul amintirilor
rupând petalele unui trandafir.

nu tiu ce înger
se ine de aripile mele
transparente
m dojene te mereu trimi ându-mi cate un
trandafir însângerat
ce-l ag de pieptul meu
prin care cad fulgi albi de m tase
dezgolindu-mi pa ii

uneori cred atât de puternic în iluzia din fa a mea
încât bra ele mele de sticl
fac sa cad nisipul invers
f râmi ând dorin a mea de realitate.

*

Cad frunze-n Toamn
Când prim veri de-a rândul desfrunzesc
Din umbrele copacilor sticlo i
Cad rugi albastre
Care m privesc

Doamne!? nu e nici o stavil acolo
în cer pentru prostie
s-o trimi i oamenilor

decât Sodoma si Gomora?

Sunt mun i de sare la noi

pentru to i cei care au privit
i au privit mereu în urm

împietri i,refuza i,

îngr ând privirile cu mineral
venit dintr-o moarte

s rac în gesturi

luând oricum i oricât

f r r gazul ajust rii

ultimelor clipe de flac r

pe to i aceia care s-au îndoit
chiar i o clip

c se întâmpl cu adev rat.

ELENA NICULESCU , clasa a XII-a C, C.T. „Gh. Bal ”- Adjud/ROMÂNIA

CUM POT SA MÂNTUI

Cum pot s mântui
Toate frunzele îmbr i ate de soare

G SE TE- I SUFLETUL

G se te- i sufletul
Neviscolit
În amintirile

PE CÂMPUL DE LUPT

Pe câmpul de lupt po i
S alergi
Numai ca s treci
Cifra mor ilor în vers.
Numai ca s mori de unul singur
Pe du man s -l pierzi din ochi

POET

i eu nu scriu de dragul de a scrie
Doar mânjind poemul pe hârtie
Scriu tr ind, iubind i suferind
*

Un înger printre îngeri

s-a n scut
întâia oar

cu mii de ochi
veghea agale
luna

Trimise parc din gânduri celeste
Ca o binecuvântare...

copilului cu privirea
c tre tocul u ii
mult prea înalt...

Numai ca s observi
Cum calci peste ruinele trecutului
Numai s vezi c te-ai n scut
Sub p mântul
Picioarelor tale...

Printre rânduri - rânduri de corvoad
În memoria clipei
Care va zbura-n neant...
i-n inim un foc sinistru îl ardea
i vântul îngâna-n t cere
pe fruntea plin de sudoare
iar el poet t cea - t cea,
scriind un vers din câte-o stea...

ALEXANDRA NICULESCU, clasa a XI-a C, C. T. „Gh. Bal ”-Adjud/ROMÂNIA

FR MÂNT RI ADAMICE

Ne na tem s
cunoa tem i
s d m
suferin
Dar cine va

cunoa te s pl smuiasc doar
Bunul?
Cu cine se va-ncepe, când se va da dorin
De-a z misli-n durere iubirea, via a, omul – la fel
Precum Str bunul?

Prin v zduh de a pluti
Cu îngerii-a ciripi

A în elege graiul lor
A în elege spre ce - spre Cine zbor.

DEPARTE DE LUME...

Departe de lume a vrea s fiu
S fug - s m-ascund în pustiu,
Arborii s m ocroteasc de vânt
Iar noaptea prin p dure s cânt.

Noaptea vreau s -mi fie mam
S-o aud cum, gale , cheam ...
În inima ei s tr iesc
S uit de griji – aripi s -mi cresc.

CATREN-ÎNGÂNARE

Libertatea, m car acum, s nu-mi fie furat :
Merg pe-o c rare de nimeni c lcat
C tre poarta vr jît - dep rtat

Care, de lumea asta, vreau s m despart .
...Va fi o alt lume, lume de-alinare,
Pe care-o voi ine strâns la piept, spre îngânare...

MIHAELA MU AT, clasa a X-a F, C.T. "Gh. Bal" - Adjud/ROMÂNIA

CUVINTE DE IARN

cuvinte scrise din col ul
inimii mele
îmi intr - pe sub piele – în
voie:

în ochii t i – cu luna – m r sfrâng
...dar chipul i-l întorci spre bra ul stâng
*

parfumul de iarn – umbra de frig
spre florile de ghea strig...
acolo unde cred c e ti
curge viscol ca pe vran
i ning ve ti...
...nu v d în z ri nici urma unei stele
doar viscolul din gândurile mele
...urletul din inim mu c din mine

M-AM R T CIT

m-am r t cit într-o lacrim
i am uitat drumu-napoi...:
diminea a – plâng pe câte-un obraz - i
simt mirosul sufletelor lumii:
sufletul unui copil miroase a înfloriri de
meri... - sufletul unui adult – miroase a

cu toat îndr zneala:
vrea s scoat la suprafa
toate t cerile – toate lacrimile
ascunse – de
lun – ascunse de soare...
...a vrea s mor pu in
atât cât s m-odihnesc o
clip : i-a opti sufletului s - i
ia zborul din colivie
s -nvie – Lui Dumnezeu s -i opteasc
multele - câte cele – i s -i aduc – în poal
i o mân de stele...
*
...to i pomii sunt în s rb tori
cu flori de ghea – numai flori...

animal r nit
...m-am r t cit în privirea fiec rui om - i
am r t cit c rarea-napoi: de atunci
m scald în fiec r s rit i
apus de iubire - ... i tresar – cu
fiecare lacrim – plâns

pe obraji

alternativ

WISE NEÎNFLORITE

visele înc neînflorite îmi spun c
m-am târât cu pa ii sufletului meu – cu
talpa inimii spart
pe bulevardul durerilor lumii

...un nou r s rit sparge oglinda mea:
m b l cesc într-un lac de
suflete calde

DAC

...dac vântul nu mi-ar mai r v i gândurile
ca pe ni te hârtii aruncate spre co – f r s -l i
nimereasc – dac ploaia nu mi-ar mai bea
lacrimile – dac noaptea nu mi-ar fura visele –
precum

copiii – cire e amare – dac
cerul nu i-ar mai sprijini infinitul pe
umerii mei – ca o mantie de zale – a
uita drumul spre mine – i a
mirosi a pustiu...

FELINAR

felinarul înc mai lumineaz acea
strad – ale c rei sentimente au fost pierdute – de
mul i trec tori – odat ...
...un suflet pustiu î i caut rostul – pe o
strad pustie...
un suflet alearg vinovat – i ploaia

cald i deas – nu-l mai
ajunge...: felinarul
r mâne - totu i – cu sprâncenele
mijite - s a tepte
alte goane i rosturi - de
suflete

MAI SCRUI UN ULTIM VERS

mai scriu un ultim vers
de-aceast dat -l scriu din mers
mai e pu in i va fi zi
mi-e team c iar m-oi trezi

...rugina mi se scurge-amar
încerc s zbor – a a- -ntr-o doar
ca s nu toate-n mine moar ...

PRIM VAR PALID

Prim var , ce
palid e ti
Ce repede î i
bate inima,
În trupul t u
usc iv!
În tâmpile o
ghear -nflorit

Î i închid ochii s se ridice
Spre-naltul moale al în l imilor...!
...Bate inima, bate, tot mai sus bate
Zboar spre tâmpile
Iar înmiresmatele-i acorduri
Izbucnesc mii de aripi firave
Ce se reped – bezmetice
Spre s mân a aceea
Aproape uscat
A iubirii...!

Sap adânc, spre inim ...
Acelea i dang te de clopote de-aram
Fredoneaz versuri f r noim
Florile - ce abia se z resc
Printre mugurii de i ai copacilor

ANDREI GRAP , absolvent al C.T. “Gh. Bal ”- Adjud/ROMÂNIA

GROPARUL

Un cântec vesel ,
de-altfel trist
R sun -n gerul

Un cântec mort, lipsit de rim ,
Urc , zâmbind, înspre lumin .

În var nestins

dinspre-abis ,

Sculptat ...un vis ,
Al gliei rea mândrie -
De îngeri neatins!

Întunecatul C l tor ,
Zidar în timp, al tuturor
Simbol eternit ii
În – ve nic - Dansul Mor ii .

REMINISCEN E

Poetul a murit
Floare uscat -n glastr
i sunetul e mut:
Nici p s ri la fereastr .

Pe mas e o foaie
i-o lumânare ars
Iar camera-n gunoaie... -

De cel din pat, cui-i pas ?

În jur totul e stins,
Dar floarea-uscat -n glastr
E-un suflet trist i nins:
Prin Arta-i - S RENASC !

istoria m rturisitoare

SUMARE CONSIDERA IUNI ISTORICO- JURIDICE ASUPRA TRATATULUI DE LA TRIANON (4 IUNIE 1920)

**CLAUZELE TRATATULUI DE LA TRIANON, PRIN
CARE SE RECUNOA TE UNIREA TRANSILVANIEI CU
ROMÂNIA, SE DEMARCHEAZ FRONTIERA DINTRE
ROMÂNIA UNGARIA I SE REGLEMENTEAZ
RAPORTURILE DE VIITOR DINTRE CELE DOU RI – 4**

IUNIE 1920:

„**Art. 45** – Ungaria renun , în ceea ce o prive te, în favoarea României, la toate drepturile i titlurile asupra teritoriilor fostei monarhii austro – ungare situate dincolo de fruntariile Ungariei, astfel cum sunt fixate la articolul 27, Partea II (Frunтариile Ungariei) i recunoscute prin prezentul Tractat sau prin orice alte tractate încheiate în scop de a regula afacerile actuale, ca f când parte din România.

Art. 46 – O comisiune din apte membri, din cari cinci vor fi numi i de principalele Puteri aliate i asociate, unul de România i unul de Ungaria, se va constitui în cursul celor 15 zile de la punerea în vigoare a Tractatului de fa pentru a fixa la fa a locului traseul liniei de frontieră descris la articolul 27 – (3), Partea II (Frunтариile Ungariei).

Art. 47 – România recunoa te i confirm fa de Ungaria angajamentul de a consim i la inser iunea într – un Tractat cu Principalele Puteri Aliate i asociate a unor dispozi iuni pe cari aceste Puteri le vor socoti necesare pentru a ocroti în România interesele locuitorilor ce se deosebesc prin ras , limb sau religiune de majoritatea popula iunii, precum i pentru a ocroti libertatea tranzi tului i a aplica un regim echitabil comer ului celorlalte na iuni.

Propor ia i natura sarcinilor financiare ale Ungariei pe cari România va avea s le ia pe seama sa pentru teritoriul pus sub suveranitatea ei vor fi fixate conform cu articolul 186, Part ea IX (Clauze financiare), a Tractatului de fa .

Conven iuni ulterioare vor regula toate chestiunile cari n – ar fi regulate prin Tractatul de fa i cari ar putea lua na tere din cesiunea zisului teritoriu. “

(extras din **Tractat de pace între Puterile Aliate i Asociate i Ungaria.**

Protocol i declara iuni, Bucure ti, 1920, pp. 13 – 14).

Sunt numeroase evenimente despre care se vorbe te mult i în aproape necuno tin de cauz , în vreme ce imaginea deformat care se formeaz despre ele este rezultat ul cunoa terii

insuficiente. Printre acestea, poate fi inclus și Tratatul de la Trianon. Încă de la semnare, la 4 iunie 1920, în somptuosul palat construit în 1687, în apropierea celui de la Versailles, de către celebrul arhitect Jules Hardouin – Monsart, acest tratat a generat pasiuni politice aprige și contradictorii. Maghiarii îi atribuie rolul unui bisturiu care a disecat fostul mare stat maghiar, reconstituit în cadrul monarhiei habsburgice, între anii 1867 – 1918.

Înainte de orice considerați iuni, Tratatul de la Trianon a fost un act complex, care a reglementat, doar printre altele, problema frontierelor dintre Ungaria și statele vecine.

Evenimentele politice și militare din vara anului 1919 – instaurarea bolșevismului în Ungaria și riposta armatei române – au agravat relațiile României cu statele membre ale Consiliului Suprem și explică amânarea încheierii tratatului de pace cu Ungaria până în iunie 1920.

La 16 ianuarie 1920, Consiliul Suprem a remis delegației ungare Tratatul de Pace. Încercând să impresioneze Conferința printr-un discurs rostit în trei limbi, șeful delegației maghiare, contele Apponyi – un spirit ovin și intolerant – a arătat că Ungaria a fost statul cel mai crunt lovit, „deoarece a pierdut două treimi din teritoriul și populația de dinaintea războiului”. Apponyi susținea că „se transferă hegemonia unor rase cu civilizație inferioară” (!) și că „nu se înțelege seama de voința popoarelor care se transferă dintr-un stat în altul”. Delegația maghiară solicita plebiscit, care să asigure alipirea fostelor teritorii la statul maghiar, iar în cazul în care dezmembrarea se va menține, „o uniune economică a țărilor dezlipite și garanții temeinice pentru ocrotirea minorității lor”.

Aceste observații, ca și multe altele de aceeași factură, au provocat reacția vehementă a delegațiilor română, cehoslovacă și iugoslavă. După ce reaminteau Conferinței de Pace orientarea imperialistă a politicii externe promovate de Austro – Ungaria, cele trei delegații demonstau, pe baza unor izvoare documentare autentice și temeinice, drepturile istorice ale popoarelor asuprite din Imperiul Habsburgic asupra teritoriilor pe care le locuiau de veacuri.

Tratatul a cuprins un preambul și 14 părți, în 364 de articole. El a fost semnat de 36 de plenipotențieri, în numele a 23 de state. Dintre acestea, 11 erau state europene, iar 12 din afara Europei. Din Europa, semnatare au fost, de o parte Ungaria, iar de cealaltă parte fostele state beligerante din tabăra Antantei, printre care România, și cele trei state noi: Polonia, Cehoslovacia și Regatul sârb – croato – sloven (cum s-a numit inițial Iugoslavia). Dintre statele extraeuropene, au semnat tratatul SUA, Canada, Australia, Noua Zeelandă, Uniunea Sud – Africană, India, Japonia, China, Cuba, Nicaragua, Panama și Thailanda (numit în textul tratatului Siam).

Semnat în numele României de dr. I. Cantacuzino și N. Titulescu, Tratatul de la Trianon a reglementat un complex de probleme și de raporturi cu caracter economic, juridic, financiar, comercial, militar, național și teritorial.

Preambulul tratatului cuprindea enumerarea statelor semnatare și a împuterniciilor lor fiecare. Potrivit unei reguli adoptate de actele finale ale Conferinței de Pace de la Paris, Tratatul de la Trianon a reprodus, în prima sa parte, textul Pactului Societății Națiunilor, inclusiv ca o componentă organică a Tratatului de la Versailles, cu Germania. Procedul a fost generalizat spre a semnifica punerea sub autoritatea Societății Națiunilor a marilor acte de politică internațională și a – i obliga pe toți semnătarii tratatelor de pace la o explicită recunoaștere a Pactului.

În partea a doua sunt specificate traseele noilor frontiere ale Ungariei cu Austria, Regatul sârb – croato – sloven, România și Cehoslovacia.

Partea a treia a fost intitulată *Clauze politice europene*. În cadrul acesteia, în art. 45 – 47 este înscrisă recunoașterea de către România a necesității inserării în legislația sa de dispoziții pentru protejarea intereselor locuitorilor de alt rasă, limbă, religie, din teritoriile care cunoscuseră transferul de suveranitate în favoarea statului român.

Această clauză (din art. 47) decurgea dintr-un tratat separat pe care România îl încheiase cu Puterile Aliate la 9 decembrie 1919 prin gen. C. Coandă, președintele din acel moment al Consiliului de Miniștri.

Pe lângă garanțiile de drepturi pentru minorități, tratatul acesta separat mai cuprinsese și a – numii „optanți” (locuitori care, după 1918, se strămutaseră în Ungaria și se pretindea recunoașterea drepturilor lor de proprietate în teritoriile care trecuseră sub suveranitatea altui stat). Peste câțiva ani, ele vor prileji, în fața Societății Națiunilor și a Curții de Justiție de la Haga, o celebră dispută între România și Ungaria, în cursul căreia s-a ilustrat talentul oratoric, diplomatic și juridic al lui N. Titulescu. Disputa a fost complicată de faptul că, între timp, România aplicase legea de reformă agrară din 1921, pe care

optan ii, în baza tratatului de mai sus și a celui de la Trianon, sprijinite fiindu – le interesele de către statul maghiar, au socotit că o pot contesta, în ceea ce – i privea.

În această parte a treia a tratatului este cuprins angajamentul României de a prelua, proporțional cu întinderea teritoriilor intrate sub suveranitatea ei, sarcinile financiare ale fostului stat maghiar, de până la 1918.

Noile frontiere dintre Ungaria și statele vecine fuseser decise și publicate de Conferința de Pace de la Paris încă în 13 iunie 1919. Din cauza frământărilor interne din Ungaria, delegația acestei țări nu s – a prezentat la tratative decât la sfârșitul anului 1919, ceea ce explică și semnarea târzie a Tratatului de la Trianon. El a intrat oficial în vigoare la 26 iulie 1921, după ce fusese ratificat de majoritatea statelor semnatare.

Frontiera româno – maghiară, schițată în art. 27 al tratatului, a fost trasată pe teren de o comisie mixtă.

Tratatul de la Trianon a consfințit existența unui stat maghiar independent, ideal al revoluționarilor maghiari de la 1848 și al oamenilor politici maghiari din perioada de sfârșit a Dublei Monarhii, chiar dacă nu în frontierele imaginare de atunci. În pofida acestui fapt, tratatul a fost și continu să fie perceput în mentalul colectiv maghiar drept o catastrofă istorică. Din această perspectivă, Tratatul de la Trianon reprezintă doar actul care a consfințit sfârșitul Regatului Sfântului Rege Ștefan, regat care *de facto* dispăruse în sec. al XVI – lea, prin înfrângerea ungarilor la Mohács (1526) și divizarea teritoriului său între Imperiul Otoman și Sfântul Imperiu Roman (devenit ulterior Austriacă, și în 1867, Monarhia Dualistă austro – ungară), dar care, formal, a continuat să existe, împreună de la Viena purtând până la sfârșitul titlului de regi apostolici ai Ungariei.

Tratatul a stabilit trecerea către statele succesoare a 71% din teritoriul Transleithaniei (partea maghiară a Dublei Monarhii) și a 63% din populație, aceasta din urmă în majoritatea ei formată din etnici ne – maghiari. Deși istoriografia maghiară și unii oameni politici maghiari au susținut că Dubla Monarhie reprezintă o soluție mai echitabilă pentru minorități și că slovacii, croații, rutenii, românii din Transilvania ar fi fost mai favorizați în cadrul Dublei Monarhii decât în statele succesoare, niciun grup etnic din Dubla Monarhie nu a susținut revenirea la starea de lucruri anterioară primului război mondial.

Moralmente – *de facto* și *de jure* –, Tratatul de la Trianon este o realitate. El nu a fost niciodată denunțat formal și oficial, potrivit practicilor juridice internaționale. Multe dintre prevederile sale s – au stins prin însuși executarea lor sau prin depășirea termenului lor de valabilitate. Cele mai importante clauze – teritoriale și militare – au fost modificate, deci parțial anulate, prin acțiunile guvernelor maghiare din 1939 – 1941, sprijinite de Germania și Italia. Ne referim la invadarea Ucrainei Subcarpatice la 15 martie 1939, la anexarea, în baza celor două Diktate de la Viena (2 noiembrie 1938 și 30 august 1940) a nord – vestului Transilvaniei și la invadarea și anexarea, în aprilie 1941, a regiunii dintre Tisă, Dunăre și Sava, numită de sârbi Voivodina. Precizăm că încălcarea unilaterală a unui tratat, mai ales când s – a sârșit prin dictat, prin forță sau amenințări cu forță, nu înseamnă atragerea nuliții lui de drept. Tratatul de Pace de la Paris, semnat de Ungaria după al doilea război, la 10 februarie 1947, a restabilit clauzele teritoriale ale Tratatului de la Trianon, reconfirmându – se prin consens internațional. Contestarea Tratatului de la Trianon implică și contestarea Tratatului de la Paris din 1947 și, prin aceasta, a ordinii politice și de drept instaurate după război, ceea ce înseamnă introducerea unui principiu periculos de instabilitate în ordinea internațională.

prof. **Cătălin MOCANU**, Colegiul Tehnic “*Gheorghe Bal*” – Adjud/ROMÂNIA

consacrarea tinereții

VALERIAN CĂLIN, absolvent al C. T. “*Gh. Bal*” – Adjud/ROMÂNIA

PHAINOMENON

se desparte lumina
se divide

nemăihrînd trupurile
pe cruce

numele celor mor i înc

lumineaz în întuneric

pronun ate corect
sun din untru
înspre

izb vire

de-am în elege altfel
am spune Amin

Îngerului

am spune „La revedere,,
numelui ce-l poart

zorile în Cina Cea De Tain .
.....

Nu s-a în eles pe deplin
izb virea

prin

Crucea de lemn
înfîpt în trupul Golgotei

Îmi ape i pe rana-mi gâlgâind de îngeri
cu umbre adunate din copaci

melodios m treci dintr-o stare
în alta
izb vindu-mi sonore idei
i m la i

s -mpletesc firul vietii prelung
spre steaua cu mâini amoroase
ce curg ...

urma ta miroase a Îngeri
ce nasc din p mânt trandafirii
cu fluturii curgând prin seva copacilor

toate frunzele sunt îndreptate într-o singur
direc ie
ochiul t u metalic are incandescen a focului
din care curg izvoarele

ce-mi acopera pieptul
umerii, tâmpla

i-mi ascult inima cum bate

E un aer curat
f r fr mânt ri
umplând sângele meu
ce-l respir cuvintele, ca o na tere

Împletindu-se lung
pân în str fundul inimii mele

albastre

putem învinge moartea
doar cur ând din urm
tot jegul

pe care l-au l sat trecerile noastre
prin fiin e

i-n curatul
imaculatul salon

în camera de oaspe i
s-o primim cu bra ele deschise

complet usura i de toate spaimile
ce i-ar deranja
lovitura de gra ie

E o dup -amiaz cu destin
Cu însemne a ezate deoparte
În stânga i-n dreapta e mult prea deplin
De treceri subtile în moarte

Înainte i înapoi e t cere
Încifrat într-un gest clandestin
Pentru secunda fatal din urm
uvoaie de lacrimi din p mânt mai revin.

fulgerul e plin
de jos pân sus
cu orbitoare lumini
ramificate în sângele cel ascul i
mai demult

sosit la na terea ta

sub forma unor chipuri p trunse

de semne
trasând invers

labirintul Minotaurului

prima legend

Zeul
teribil de jignit

în amorul de piatr

întins pân la Marea Moart
tace

lini tit
Înghi ind silabele
câte unui val de umbre
dinspre p mânt

îspre suflarea t cut a m t sii
peste gânduri i sim uri

cu somn

transpus în fiinte

de amorul propriu
al discursurilor f r umbr

neîncercat
neispitit sâmbure de lumin
îngropat în vid

de extaze

ucis

de propria crim

S ne afl m-reg sim
unii pe al ii

ar costa o mie de vie i

deci: cine e începutul
propriei crime

cine e începutul

rena terii?

ap sarea ta îmi u ureaz aerul
îng lbenit al frunzelor

privesc cum te na ti
întâia dat

mirosind p mântul
ploaia

undeale unui crepuscul creștându- i

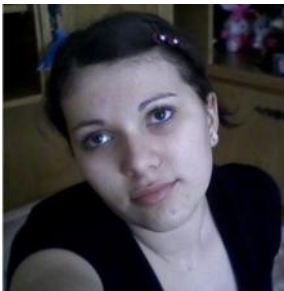
semnul

peste umerii despleti i
ai izvoarelor

mereu sub presiunea îngerului

plângând

mereu sub dilatarea timpului i curgând...

ELENA NICULESCU, clasa a XII-a C, C.T.
« *Gh.Bal* »-Adjud/**ROMÂNIA**

CINEVA

Cineva s ne strâng
în bra e gândurile
Ingreunate parc de
ale noastre suferin e

Amar ne e i vocea
i sufletul nest vilit se zbate printre pietre

Suntem frunze ce curg
In fâlfâitul de p s ri pe zarea de inim
Suntem oameni ce din adâncul somnului tres rim
Curgând în vise...

RUG CIUNE

D -mi Doamne puterea s pot plânge
Peste sufletul împov rat al oamenilor
Prin lacrimile mele s pot cur a p mântul
De negrul p catelor
Ce ne mistuie de mii de ani
Sufletul...

NE VOM ÎNTOARCE

Ne vom întoarce la vechile noastre ziduri
i vom g si amarul strâns
pe o silab a lacrimilor noastre

ne vom întoarce cu privirea peste stranii locuri
i vom g si putreziciunea
omului de rând

NU A A M NASC

Nu a a m nasc
Din crengile arborelui uscat
M turate de un vânt trec tor
De prim var ...

Nu a a m nasc
Auzind glasuri reci

VOI MERGE

Voi merge printre nuferi
In fapt de sear
Iubind f ptura timpului ce tace...
Iubind p mântul
Sorbindu-i vestmântul vie ii - al iubirii i

... i totul e mai frumos
când exist iubire îmblânzind,
pân i cele mai aprige
gânduri negre...

ne vom întoarce dar în zadar
ne va fi uimirea
de ale noastre de ert ciuni

ne vom întoarce i atât
peste t cutele noastre morminte...

Din apusuri r t cite...

Am nevoie de raza de lumin
S -mi lumineze sufletul ve nic
Am nevoie de cor bii - cu
Pânzele-ntinse a zbor - s pot
Ajunge la mal...

Al mor ii...

P esc în urm - doar ca s
Cl desc pe al meu templu - o alt f ptur a
Fiin ei mele...

PATRICIA OANA BOTEZ, Cluj-
Napoca/**ROMÂNIA**

**AM LUAT UN
PUMN DE
SUFLET**
Am luat un pumn

din

M JOC

M joc de-a
Poezia - pe t râmul
sfânt al - Cuvântului. i nu tiu

suflet i l-am împr tiat în
vânt. i
câteodat - când plou - îmi mai
picur - pe obraz - câte o
f răm din el

cât îmi va mai fi
îng duit p catul.
Dar m adâncesc în el i

îi mu c tot mai frenetic din
carne. Iar atunci când va veni
crunt - pedeapsa - i m va

e ca o ap - în care se
sinucid cei ce

CUVINTELE ASTEA

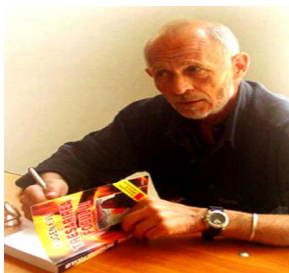
Cuvintele astea sunt
sângele meu - al celei care
mor - cu fiecare dintre ele.
Prin venele buzelor deschise mi se
scurge via a. tiu i

I TOTU I...

... i totu i
nu azi : Azi
mai am un pic de suflet de
cheltuit - un pic de
durere de pip it - un rest de
încercare - de ieri - un col de
vis i-o a de speran ..

SOLDAT ÎN RETRAGERE

P e te via a peste mine - ca un
soldat în retragere pe câmpul de
b t lie - un soldat ce alearg - înnebunit peste
cadavre. i tot ce pot s -i fac e

LUMÂN RI

Cum de
lumina ce
intr printr-o
fereastr
murdar te

Dezn dejdea

sfâ ia - voi ti - în sfâr it - s fac - din
sfâ iere - Vers !

doare ? - de ce raza de soare de dup furtun e
mai mult decât toat lumina unei
lungi zile de var ?
De ce nu te po i
cur a decât - murd rind ?

nu mai tiu s înoate
prin via .

totu i nu tac. Am ales
sinuciderea prin cuvânt, în locul
vie ii în t cere. Nu tiu s folosesc
t cerea - spre a tr i.

A a c nu azi... Azi mai
r mân aici. i-ncerc s mai
cos, din toate peticele mele - înc
un pic de via . i-a a - cârpit
azi încerc s mai tr iesc.
...Mai încearc mâine.

s mai învii - din când în când - doar pentru
a-i pune piedic .

*“voluptos joc cu icoane” – scriitori
consacra i, modele de urmat*

EUGEN EVU, Hunedoara/ROMÂNIA

SEMIOTICA CHAKRELOR

sau UN RECURS LA LUMEA CA TEXT

„Ca s pot muri.../ pe mine, mie însumi red -m !
Mihai Eminescu

Ah, ca norul de grauri cumva gândit
La prad în marele cire verbe oarbe
Când diminea a ipenia daimonului
A uitat vama deschis !
Ce tii tu prin aflare i ce prin reminiscen a
Telepaticeii, divine foame de Un u?
*
Vino, tr deaz -m a nu suferi când c dea-va
Catapeteasma diagnozei onirice.
Impregnat de sângele acelei lumini murdare
Pansamentul nirvanic i delirul psihologilor
s-a întors în cet ile pluralului elohim
contrafacere i diversiune în opera care î i
devor ce spulber -n treime cunoa terea!
Înc ritmic în entropia Azurului.
*
Broderii ale mor ii b trâne
Acolo, pe rmuri, unde capul poetului
Se rostogole te ca amfor în
extazul de fameni al zei elor.
Gânduri descul e,o, cum zburdam prunc odat
Pe paji tile însufle irii primordiei,
i gustam din s rut mu c tura
Sporind ce se pierde. Ca iezii inocen i
În urmele de lup inversând fuga spaimelor
Diafragma ce ucide concret în abstrac ia
Horelor.
*
Fie primit acest delir controlat
În estetica lor, cu durerea - fantom a
Inumanului ascuns în ceea ce ochiul orb vede.
*

Pe rmul memoriei, rostogolindu -se, amfor
Craniul golit de vuit, sublunarul chivot
Al poetului.
*
Nu ceea ce c ut m, ci unde c ut m.
R zle i i în dogme, r zbuna i a tr i moartea
altora?
*
Cel apolinic Gemelarul îl geloze te
Pe cel lalt, asuprit de esen e? S îl poarte
Ca stigm în ego, pe cel astfel iertat?
*
Suficien i sinei lor troglodi ii, puerilii i
vampele.
Doisprezecimea fractalic a revela iei tale ,
Niels Bohr- precum infima spiral
A melcului lacrima sedefie a Constela iei.
Vino, s ui i, a se na te din logos str puns
De sine gravid feminitatea – ciorchine de iri i!
*
Silogisme rebele, prin mandale i avatari.
Sentin e, alegorii ale divinei solitu dini
Cât vreme sacrificiul e legea i reciproc
Energiiile se perind energofage.
Cu moartea pre moarte cântând.
*
R sune înzeirea atot- n sc toare
De clone ! În hibrisul ontic
i-n cele ce râd a-nv a
Cum s moar .
Deo-pruden a orgasmului
Ca epifanie: ca s ne redea nou în ine?

POEME ÎNTR-UN VERS

În urma de urs, diafana brându .
*
Zvâcnet de sfârc erogen - ai orul.
*
Cuib de pene i sânge, sub vultur.
*
Lumin ia sa, Mama Noapte.
*
Stele care cad de nimeni culese.
*
Fructe putrezind, vântul prad .
*
Pe om tul mormintelor, iezii de lapte.

*
Inteligen a n uc a macilor, în insomnia grâului.
*
Aud trosnind electronii sub pielea ta dalb .
*
Clitoris, zei a ascuns , gheara de înger c zut.
*
Diavolul îl iei prin surprindere. Îngera,
prin tandru viol.
*
Orice împreunare e un viol.
*
Textul este noetic i poetic hermafrodit.

*
 Proto- materia a r mas fecioara lumii.
 *
 Eroarea face revela ia ca splendoare.
 *
 Jocul animalelor este ini iere a uciderii.
 *
 Instinctul de vân toare are origine angelic .
 *
 Ajunge un b de chibrit s distrug Eonul.
 *
 Am nins pe impruden a înfloririi tale. Iart -m !
 *
 Sâanii mei inutili, continuând evolu ia?
 *
 Am uitat ca s supor i desp r irea.
 *
 Venirea în lume este deja plecarea.
 *
 Utopia speran ei, iat relig ia milei.
 *
 Mila e sâmbure spart prin iubire.
 *
 Când oracolul tace, e semn de -nviere?
 *
 Cumva moartea pe sine se moare. Cântând?
 *
 Am f cut salturi peste tiparele somnului.
 *
 Am levitat sub vulturi, sub clopote.
 *
 Am min it, ca s ascund adev rul bolnav .
 *
 Am redus la suportabil, triste ea gigantului.
 *
 Am înv at prin dezv are.
 *

(12 Aprilie, diminea a, 2011)

Poeme intr-un vers (II)

*
 Leag n -n somn lumini murdare, moartea.
 *
 Descul prin lanuri seceram din Haendel..
 *
 Bigo i pe-al hidrei spurc, s ltând Incubul.
 *
 Smerite panselu e, paranoia...
 *
 Dulci reg siri de dup orb crepuscul.
 *
 Din basm fantasmul, ciclic, mut orgasm.

Rime dezbr i ate

Mi-am râs plânsul.
 *
 Între Sine i Ego- un r zboi care na te.
 *
 Au c zut acei îngerî, ca s înal e umanul.
 *
 Pe umerii pereche, grota- labirint suspendat.
 *
 Îl lobul temporal, chivotul.
 *
 În aort , Graalul. i între coapse?
 *
 Poemul ratat, ca simulacru ce vindec ?
 *
 Lumea e un poem într-un vers.
 *
 Eseul, anagrama unei mandale.
 *
 Irisul dublu ca un grafem, semn tura zeului.
 *
 Când nu voi mai ti despre mine, nu plânge.
 *
 Când vei auzi c am murit, nu îi crede.
 *
 Las -te de vânt s rutat : ca umbra.
 *
 F r cuvinte, aici, suntem Unul.
 *
 Cea învins , este cea care prime te pruncul.
 *
 De neuitat mormintele de alge pe rm. Ale cui?
 *
 Memoria oceanului refuzând înneca ii...
 *
 R sune în text tiparele divinului, Amin!
 *
 Îngenuncheaz , Îngere, în Om !

Minciuna cea b trân -n false arte.
 ...
 Oarba râdea prin clopotele sparte.
 ...
 Z branic peste dornic rodnic, chakre.
 ...
 Cearc nul lunii roade simulacre.
 *
 Predic ia-i memorie-a cea fost..
 *
 Repetitiv fractal din permafrost.
 *
 Mireasa moart -n busuioc la grinzi

Catapeteasma-i joac pe oglinzi.

O DIVINA IE

lui Adrian Botez

Io nu port una camisa nerra
Nu îmbrac una camisa con flores
Io no, io nu!
Noi niciodat nu.
Da-ul este slavonic
În Transilvania este Ie !
Logostea de Logos str puns ,
Penetrat , dulce lumin lin :
Vis gândit aina daina !
Borangic nirvanic, astral scris
Al iilor de zestre, Mater Dolorosa
Pe unul-Zeu Mo
Zalmoxes stejarnicul
Harnic din har
În mine cu ghinda Lui de stejar:
Al casei mele r muros,
Io niciodat nu!
Viscolit în genom vin
Scris din stele, s devin.
Aici, sub Drago Constellation,

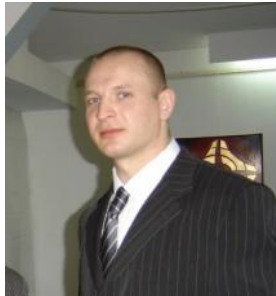
Cu sanctuarul mic pe umeri.
Substituire de entitate este,
Fraud este rug ciunea unui dac
A lui A.E.Baconsky, merde !
Io înv a muri vreodat
Cum ai mei alt dat
Râzând mureau.
Îndep rteaz - te de la noi
Covert perfid de neguri!
Mie însumi m rog
-Nou în ine, Sinele, Sinea
În sfericitatea textului
Red -ne !
Penetrat , dulce lumin lin :
Vis gândit aina daina
Misterul-Taina.

IONU

COLOCATAIRE

înconjurat de libertate
iube ti nespun jungla
omului contemporan
infla ie de sentimente
trupuri abrutizate
colocataire avec Satan

drogurile se legalizeaz
filmele porno se recomand curio ilor
copii l sa i în cre e la mai pu în de un an
sacrificiul de Pa te, un gest inuman
colocataire avec Satan

CARAGEA, Montréal/CANADA

AVEC SATAN

il faut toujours vivre sans avoir des réticences
il faut mélanger le plaisir avec l'abondance
biblia carte sfânt se recicleaz
tr im dup legea zeului ban
colocataire avec Satan

trupurile noastre case de toleran
Dumnezeu scârbit de tot ce se-ntâmpl
închide ochii cer e te la col de strad un ban
dragostea ni se pare corvoad
vinde- i sufletul munca este în van
colocataire avec Satan

ÎNGERI MINCINO I

au murit cuvintele
hoituri stau întinse la marginea drumului
plou sufletul resemnat a teapt finalul
via a î i leap d karma
ca o piele de arpe

s crezi în metamorfoze s crezi adev ruri
spuse de dragul minciunii

s fii cu totul alt om pe jum tate str în
pe jum tate de pe alt planet

s hureire ceva în tine ca o moară stricat
inima s - i achite nota de plat i cine semnează
umbra i-e martor i cine semnează
s vin îngerii de vată de zahăr

ÎNGERI CU MATURIZARE FOR AT

până la urmă
tot la aceleaşi compromisuri ajungem
îngerii cu maturizare for at
r t cînd prin lumi virtuale
în c utarea unui dram de tandre e
fericirea o lacrimă
prohibit de zei

gesturi mecanice
impozit pe cuvinte spuse din inimă
chirie pentru lumea pe care-o ducem în spate
nu mai contează nimic

s vin îngerii de zăpadă
s vin îngerii pur sânge diluat
în agheasmă

doar legea şi ordinea
chiar dacă sufletul nostru venetic
cer e te în haosul cîrni

ne ascundem speriaşi
visăm cu deşteptătorul la tâmplă
jurnal personal cu triste şi angoase

până la urmă ...

CEZARINA ADAMESCU, Gala şi ROMÂNIA

EXIŢII

Patim
între suflet şi trup

invizibil
cratim !

GÂNDUL

E slobodă
şi uneori
miroase a flori

SIMT

Patimire de iubire
adiere

de sulcină .
Alteori miroase
numai a vin .

de sfînire...

ROST

Pe sub stele – duium,
poetul

arhitect şi constructor
de fum.

FERVORI

Blânde fervori
în Prier
scîldate-n miresme
de-azur.
În aerul pur
zvongure de grauri

despic p dureau.

Nimeni nu vede
cum atîrnă deasupra
secură!

RUG DE LINI TE

Ciulin
înflorindu-mi la tâmple.
În toiul vis rii
mâinile,

fruntea
dogorâte de ar i a
harului...

N-A MAI FI MURIT

Captiv fl mândei himere
n-a mai fi murit
de atâtea ori într-o via

dac a fi z mislit
cel pu in o via ...

DOVEZI DE CREDIN

Aproape de mirare
scriu la lumina luceaf rului
i p rul mi se alb stre te

de fantastice intemperii
stelare...

ÎN FA A OGLINZII

Ochi înfrunzi i
stropi de colir,
r suflare de aripi.

Pe cine crezi tu
c min i?

RUG

F Doamne,
fiindc î i e cu priin ,

s nu cer mai mult
decât voi avea nevoie .

PAUL SPIRESCU, Adjud/ROMÂNIA

NETRISTE EA TRISTE II

Adrian Botez

fratelui meu, poetului

nu sunt tri ti,
sunt doar un fel-nefel de-a fi al Firii,
doar un complot al grandioaselor întoarceri
spre elocven a calp -a amintirii

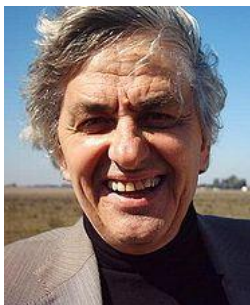
nu, bunule, oamenii

nu sunt pe-aici nici bucurii nici plângeri,
doar un biet Iov, s dindu - i trist gr dina
nu, bunule, nu-i adev r acolo
unde luceferii -ntre ei î i vând lumina

i unde pe itoare colorate

cu ochii bulbuca i i rochii mult prea large
î i tot adun clipele ca anii
întortochea i printre lumini i al ge...

Nu, bunule , oamenii nu sunt tri ti,
sunt numai cantero i i c l tori spre moarte
poate c de aceea chiar i triste ea lor
pare o simpl fil , rupt dintr-o carte.

GEORGE ANCA

George Anca este un scriitor român de cultur enciclopedic , specializat în indianistic , antropologie cultural , literatur universal i comparat abordând genuri literare diverse. Poet, prozator, istoric literar, critic literar, eseist. Oper vast , de combina ii pline de virtuozitate între originismul universal i modernismul arhaizant, tratând i genuri de excep ie cum ar fi teatrul absurdului sau dodiile. Realizeaz prima traducere în limba român a unui curs de jainism.

N scut în anul [1944](#), 12 aprilie în localitatea Bercioiu-Ruda, jude ul Vâlcea.
Studii de filologie [1965](#), doctorat [1974](#) – [Universitatea din Bucure ti](#).
Specializ ri: Universitatea din Roma (1973, limba i literatura italian), Universitatea din Delhi (1981, limba i literatura sanscrit)

ACTIVITATE PROFESIONAL

Radiodifuziunea Român (1967-1969); redactor, „Colocvii” (1969-1971); inspector, Ministerul Înv mântului (1971-1976); lector universitar, Facultatea de Ziaristic , Bucure ti (1976 -1977); lector/professor visiting, Universitatea din Delhi (1977 -1984; 2002-2003); director, Biblioteca Central a Institutului Politehnic Bucure ti (1984-1987); director general, Biblioteca Pedagogica Na ional „I.C. Petrescu” (din 1988); profesor asociat, Universitatea din Oradea; conferen iar, Universitatea „Valahia” din Târgovi te.

MEMBRU

Al Uniunii Scriitorilor din România; pre edinte, A socia ia Cultural Româno-Indian ; pre edinte fondator, Academia Interna ional „Mihai Eminescu”; membru, International Union of Anthropological and Ethnological Sciences i altele asemenea.

CURSURI PREDATE

Limba i literatura român (Universitatea din Del hi .a.), pres i literatur , literaturi indiene, comunicare interpersonal , antropologie cultural , literatur universal i comparat (Bucure ti,Târgovi te, Oradea, Constan a).

SCRISUL ÎN SINE

cuprins

scrisul în sine
generalizarea sfâ ierii
nu te trezise i

rani intimidai
Brâncu i în stran la Mavrogheni
regândirea muzical a poeziei

uciga îi n-au culoare
pe cea a dimine ii
poetul râu
pe vârfuri de ri
Hecuba
genunchii i mâinile
Africa e Tismana

scrisul în sine

scrisul în sine limbi str ine
poliglot handicapat mental
com f r erec ie concep ie
f r semen

ai r mas lamp
cine-a fost condamnat
eu
c-ai ridicat tonul
bemol major
ambitus mic
simulacre
de ert diacritic

rani intimidă i

rani intimidă i de critici
literari la ceain rie
concomiten a turb rii
mai negri i porumbei
ce ad post stejarii
vizibilitate de incompatibilitate
nu veni i dup mine
c nici eu nu tiu unde m duc

ie iri canonice pe iarn

lini tea perfuziilor
osatura cavalerilor
comando în scris
1976
ianuarie 1990
octombrie 1990

wild flowers

undercloud la motoare
alamkara ananda
evenimente cu efecte triste
scrisul e catastrof
prin spa iul vedantin
antihinduism antisemitism
suntem lumina i
mergem la duhovnic
poeta ne bucur
dac nu abuzeaz

hai c o s v transci
conversa ii vitale destin
în noiembrie în de noi
risipitori pica i târg
a lua noti e dup razie
aflând i planurile
s-a întâmpat a a repede
c n-am timp s povestesc

FLORICA GH. CEAPOIU, Bucure ti/ROMÂNIA

N scut la 10 iulie 1948, în Bucure ti, din p rin ii Gheorghe i Vasilica Tudora cu.

Debut în revista de cultur **PARADOX**, ian.-febr. 2003, cu poemul intitulat *Poezia*. Între anii 2004 – 2010, membr a echipei redac ionale a revistei **PARADOX**.

Public poezii în revistele: **LITERATORUL** – Bucure ti, **PARADOX** – Bucure ti, **HARABABURA** – Bucure ti, **ALMANAH REBUS** – Editura Flac ra, **MIORI A NOASTR** – New York, **AGENDA CULTURAL** a Centrului Cultural al M.A.I., **VIA A DE PRETUTINDENI** – Arad, **DOR de DOR** – Cl ra i, **ONGLINDA LITERAR** – Foc ani, **CLIMATE LITERARE** i **IMPACT LITERAR** – Târgovi te, **HAIKU**, **BIBLIOTECA SENTIMENTELOR LITERARE**, **AMURG SENTIMENTAL** i **KOSOVA LITERAR** – Bucure ti, **MOLDOVA LITERAR** – Ia i, **VATRA VECHE** – Târgu -Mure i în publica iile on-line: **NOAPTEA**, **AGERO** – Stuttgart, **NEAMUL ROMÂNESC**, **ANALIZE** i **FAPTE**, **SLOVA CRE TIN**, **GLAS COMUN**, **CHEMAREA CLOPOTULUI** i **PAGINA VERDE**.

Apari ii la TVRM-Educa ional.

Traduce în limba albanez , în trei antologii, i în revista **KOSOVA LITERAR** - i poeme haiku, traduse în englez , în revista **HAIKU**.

Apariții în antologii:

Inevitabilele insomnii – 2003, **Aer necondiționat** – 2004, **Regina nopții** – 2004, **Viața ca un sonet** – 2004, **Gânduri înstelate** – 2004, **Când albatrosul își pierde o pană...** – 2005, **Zenit aniversar** – 2005, **Aurora în amurg** – 2005, **Proprietarii de visuri** – 2006, **Car(ți)e de foc** – 2007, **Dincolo de cuvinte** – 2007, **Mereu Eminescu** – 2008, **Râde și... cu noi!** – 2008, **Miresme de prim vară** – 2009, **Miresmele cuvântului / Nuset e fjalës** – 2009, **Magia cuvintelor / Magjia e fjalëve** – 2009, **Antologia Sonetului Românesc** de Radu Cârnci – 2009, **Katharsis** – 2010, **Poezii române** – 20 de ani de haiku – 2010, **Lăutarii nopții** – antologie de haiku – 2010, **Boema '33**, volumele 3 și 4 – Supliment „Climate literare” – 2010, **Fântâna cuvintelor / Fontana e fjalëve** – 2011, **Bal la palat** – 2011.

Cronici literare, prezentări de carte, prefețe semnate de:

Florentin Popescu, Radu Cârnci, Aureliu Goci, Ion Rotaru, Horia Gârbea, Mihai Antonescu, prof. dr. Tudor Opriș, Victoria Milescu, Nicolae Dragoș, Eugen Cojocaru, Petru Demetru Popescu, Ion C. Ștefan, Victor Sterom, George Șoșov, Geo Călugăru, Marcel Crihan, Augustin Macarie, Dragoș Ciobanu, Ioana Stuparu, Monica Mureșan, Gheorghe Marin și alții.

ORA SCADENȚEI

În noaptea pământului durii, când sevele dorm,
Făcându-se speranța ei se stinge în om,
Doar crivățul suflă smintit și cu ură,
Trăiește declinul întreaga faptură.

Se-ntinde pustiul în negre secunde,
Când pasărea morții sub cer se ascunde:
Bolnav e vâzduhul, bolnav e apa,
Deschis spre lume, ne sperie groapa.

Bolnav e oceanul când urlă tifunul
și greu de mai scapă cu viața vreunul;
Bolnav e pământul, cutremur produce,
În grupe de-o mie spre bezna-l conduce.

E oare sfârșitul, adevărat vin?
Bolnavul e omul sau are vreo vin?
E ora scadenței a zeci de câte?
Ne numărăm Domnul greșelile toate?

CLIPLELE NU IARTĂ

De tăcere pline, clipele nu iartă –
Stoluri lungi de păsări, pleacă-n asfințit;
Timpul se prelinge spre-a mirării poartă
și topește-n sine focul ce-a mocnit.

Fălșuind din aripi, devorează viața
Fără remu care, fără vreun revers;
Nimeni nu cunoaște cum li-i nimbul, fața,
Sensul de-mplinire, pasul lor de mers.

În zadar mai căutăm adevăruri mute
Într-un fluviu straniu, greu prin conștient;
Fără lui strigăte în lămpi tăcute
și-și rotește luntrea spre necunoscut.

CAMELIA CIOBOTARU,

Fotografiat în ROMÂNIA

VIS

În chip de fulgi cu-aromă de gutuie,
aduce îngerul prin așteptare
cantația lui Rudolf, din poveste,
cu versuri nostime spre ceruri suie.

Se-nveselesc steluțe fără de nume
și fără număr îngerii se-ndulcesc

despachetând bomboane din poeme
și din iubiri ce tandru le-nvlesc.

Iar Domnul râde blând în barba-i albă,
de renii înmărmorați la patru ace,
și mai presară lin, ca într-o taină,
într-un strop de tihnă și de pace...

.....
i o c ldur sfânt m -nconjoar ...
Sunt iar copil în cântec i în umblet!
Sunt iar copil?... Tr irea m -nfioar !...

Iar pacea se-asterne-ncet în suflet

ÎNGERI-FLORI

Îngeri flori i îngeri fluturi-
Hai, copile, s îi scuturi!
S transformi în prim var
Râsul lor în miez de sear .

S spulberi cu jocul t u
Tot ce-n lume este r u!
Din seninul cântului
S dai via visului,

Din cristalul râsului
Aripi necuprinsului,
Iar din roua stelelor
S dai ap zorilor!

Îngeri flori i îngeri fluturi-
Hai, copile, s îi scuturi!!!...

IOANA STUPARU, Bucure ti/ROMÂNIA

SFE NIC TÂRZIU

La ceasuri de tain
Lumin rile Tale
Nuferi albi în abis

La marginea grotei
Dulcea mea trud
Sfe nic târziu

ADEV RUL DIN OM

Cânt , poete,
Cât bobul în spic nu e împlinit!
i pune în cântec
Noian de comori –
Izvor românesc
Din milenii venit.
Mai pune un strop de azur,
Întru cinstire...
Cânt iubirea –
F cut e ti din Sfânt Iubire
i ia-ne cu tine,
Nu te du singur

Spre nemurire.

Pe spicele înc necoapte,
Presar -ne Domnul, Lumina;
Când lanul copt fi -va,
Din blând seceri
Dospi -va o pâine,
i -al turi de tine,
La Masa Cea Sfânt
Afla -vom hodina.

DORA ALINA ROMANESCU/SAVETA BACHI - GEORGESCU, Mangalia/ROMÂNIA

Saveta Bachi a văzut lumina zilei în comuna Rebra din jude ul Bistri a Nasăud, la 1 noiembrie 1949, într-o familie modestă dar înzestrată cu deosebite calită i morale.

Primele clase primare le-a absolvit în Rebra iar apoi, din cauza unei boli necruțătoare i-a continuat studiile la Școala Sanatorială din Mangalia, până la terminarea clasei a IX a.

Intorcându-se în înutul natal urmează Liceul George Coșbuc din Năsăud iar apoi Institutul Pedagogic de Educatoare din Bistrița.

Aici descoperă că iubește foarte mult copiii, iar profesia de educatoare i se potrivește precum o mână în mână. Ca proaspătă absolventă profesează patru ani în comuna natală, apoi se transferă la o grădiniță tocmai în Mangalia, la celălalt capăt de țară, într-un alt înut mirific, binecuvântat de Dumnezeu.

Se căsătorește cu maestru militar din Marina Romană, Georgescu Nicolae, este mama a doi băieți, Doru și Alin, care pentru ea sunt bucuria cu care Dumnezeu a binecuvântat-o și i-a dat rostul, puterea, dorința, împlinirea, dragostea de a trăi.

În perioada 1989- 2009 este director la Grădinița P.N. nr.2 Mangalia, iar între anii 2000-2004 a fost consilier în Consiliul Local Mangalia.

- Membru al Uniunii Scriitorilor din România
- Membra a Clubului de Cultură și Artă SOLTERIS
- Membru al Societății Scriitorilor Bistrițeni
- Membru al Societății Scriitorilor din Bistrița-Năsăud
- Membra a Societății Scriitorilor Bistrițeni „Conexiuni”.
- Membra a Ligii Scriitorilor din România;

C r i publicate:

- Dealul comorii, Ed. Todor 2002, reeditat ed. ExPonto 2008
- Distanțe, Ed. Cartea Românească 2004
- Elmira Mahmudi - o lacrimă pentru eternitate, Ed. ExPonto 2006
- Gara Centrală, Ed. ExPonto 2006
- Blestem, Ed. ExPonto 2008
- Fuego - Mărturii de iubire, Ed. ExPonto 2008

Fragment „ELMIRA MAHMUDI - O LACRIMA PENTRU ETERNITATE”

Îngerul a venit după sufletul Elmirei. A văzut-o cu lacrimi pe obraz.

- De ce plângi?
- De bucurie...
- E timpul să plec... te-ai chinat destul...
- Mă doare strigătul mamei...
- E firesc, toate despririle dor...
- A vrea să-ți linițesc...

- Nu mai poți... dar, ca să nu o mai auzi înapoi, înainte de a zbura spre cer îi pot îndeplini o dorință... aici, pe pământ.

- Poți?

- Aproape orice...

- Vreau să văd oceanul!

- Dă-mi mâna!

- E departe?

- Vom zbura până acolo...

- Glumești... eu nu pot să zbor.

- Ba da! Din clipa aceasta poți să zbori!

- Hai, întinde-mi mâna.

Elmira s-a simțit ușor ca un fulg. De mână cu Îngerul a zburat până la Ocean.

- Ce multă apă... o întindere fără sfârșit... Aici e sfârșitul lumii?

- Nu, nici vorbă.

- Mie aș mi se pare.

- Hai să zburăm deasupra acestei „întinderi fără sfârșit”.

- Nici nu mă gândesc. Mi-e frică.

- Mă încântă și mă amuză naivitatea ta.

- De ce spui că sunt naiv?

- Din momentul acesta nu trebuie să-ți mai fie teamă, nu ți se mai poate întâmpla nimic. Închide ochii! Acum deschide-i!

- O, Doamne, zburăm deasupra Oceanului. Să nu-mi dai drumul mâinii.

- Tocmai am făcut-o...

- Zbor singur?

- După cum vezi!

- Vreau să ne întoarcem!

- Așa repede te-ai plictisit de Ocean?

- Du-mă înapoi la spital... vreau să fi împreună cu Selma și pe tată!

- E prea târziu...

- Nu-mi poți îndeplini această dorință?

- Mă tem că nu! Iar îmi izvorăsc lacrimi din ochi. Îmi pare nespus de rău. Totuși se mai poate face ceva...

- Chiar mai am o şansă să-i întâlnesc, să-i împreună?

- Îi dai, îi nu...

- Explică-mi, te rog!

- Rămânem aici până sosesc ei, îi vezi și apoi ne luăm zborul...

- Nu-i pot împreuna?

- Numai păstrându-i se pot împreuna.

- Eu nu mai sunt?

- Nu mai ești!

- E bine că ai așa. Mulțumesc. Te iubesc mult.

- Iubirea este tot numai pentru păstrându-i.

- În cer nu e iubire?

- Ba da. Este iubirea absolută, total diferită de cea de pe pământ. Am ajuns din nou la spital.

- Mă duc în salon, vreau să văd ce face mama... Să liniștit. Ce mulți oameni sunt în salonul meu... Ce fac? De ce se învârt?

- Se roagă pentru tine!

- Ce multe lumânări aprinse...

- Tot pentru tine.

- Dar nu este întuneric.

- Îmi iau rămas bun de la tine, se roagă să ajungi cu bine înaintea lui Dumnezeu. Apropie-te de mama ta și îmbrățișează-o.

- Mi-a simțit îmbrățișarea. Îi-a dus mâna la obraz.

- O mamă simte până dincolo de moarte.
 - Vreau să o mângâi și pe Selma și pe tati.
 - Prive-te-i!
 - Unde sunt?
 - În avion. Mângâie-i!
 - Pot?
 - Desigur, numai când o faci cu sufletul.
 - Selma zâmbește și tati nu mai este încruntat.
 - Mulțumit ???
 - Foarte mulțumit !
 - Acum ne pregătim de drum!
 O lumină puternică i-a înfăuriat în mantia sa, mii de stele aurii i-au înconjurat și urmat de acest alai ceresc sufletul Elmirei s-a înălțat încet spre împărăția cerului în locuri de lumină verde, în locul unde ederea și odihna sunt foarte nice.

- Ai fost iubit ...
 - Ti-ai, dar și eu am iubit...
 - Bine zici, ai iubit... Acum i-e bine... Nici nu a teptam un răspuns...
 - Mi-e greu să privesc de sus...
 - Pentru că nu am ajuns încă unde trebuie!
 - Cum e acolo?
 - Ai să vezi tu singur. Drumul este foarte întoarcere și foarte sfârșit. De ce i-ai dorit să vezi Oceanul?
 - În toate gândurile mele mi-am spus că dacă voi ajunge la ocean, voi învinge boala, voi trăi... dar n-a fost așa...
 - Ești trist ?
 - N-ai spus tu că aici nu există nici înfrustrare, nici suspin, ci viață foarte sfârșită?
 - Așa este.
 -
 - De ce taci?
 - Prive-te-i! Au pornit toți în coloană spre locul unde îi vor depune trupul.
 - Nu mai vreau să văd nimic.
 - Ba da. Prive-te!

Mașinile străbateau drumul în coloană, în același ritm, pe străzile distanțate regulamentar una de alta. Soarele strălucea, dând zilei o aur blând și cald. Deodată un nor, ivit din senin a acoperit soarele, iar din cer au început să se rostogolească pe mașinile din convoi fulgi mari, pufoși care în câteva minute le-au acoperit cu un strat subțire.

Ninge. Ninge în plină zi de primăvară, însoțit și cald ! Ninge din senin!
 Convoiul s-a oprit. Toți ocupanții mașinilor au alergat spre mașina mortuară cu chipurile împietrite, înspăimântate, sau cu lacrimi curgându-le pe obraji. În tăcere, atrași de forță nevăzută, de comenzi nerostite și neuzite au făcut un cerc în jurul mașinii, unde se odihnea Elmira, au rostit în cor o rugăciune, apoi i-au aplecat frunțile în semn de reculegere pentru puritatea acestui suflet ales de Dumnezeu de a porni pe drumul eternității. Fulgii de zăpadă, care au căzut neîncetat în tot acest timp, s-au oprit încetul cu încetul, iar când pârâia Elmirei, sora ei Selma, Nermin -alergătoare de curs lung, femeia care a mobilizat întreaga America pentru a-i veni în ajutor Elmirei, doctorul Yanik, prietenii care au înconjurat-o cu atenție și dragoste dezinteresată, când toată lumea a deschis ochii și s-au lăsat de mâini, soarele a ieșit din norul care l-a acoperit și a trimis fulgii mari peste prietenii fetei.

- E un miracol! strigau toți pe rând, privind în sus.
 - Este incredibil...
 - Dumnezeu ne-a trimis un semn.
 - Plânge și cerul cu fulgi de zăpadă după acest suflet pur.

 - Ce ai făcut?
 - Mi-am scuturat aripa și le-am trimis câțiva fulgi de zăpadă.

- I-ai speriat...

- Nicidecum. Ai vrut să-ți ieși rămas bun de la ei într-un mod mai special. Toți au în eles acest lucru. Au fost ultimele tale lacrimi de fecioară înainte de a ajunge la destinație.

- Le vor fi de folos lacrimile mele reci?

- Unora da, altora nu...

- Explic -mi!

- Cei ce vor face fapte bune, vor fi puri ca zăpada și vor veni pe același drum, în același loc cu tine, iar ceilalți vor merge pe drumul ales de ei...

- Mai vreau să-mi explici!

- Nu-ți mai explic nimic. Pornim la drum iar la destinație vei primi răspunsuri la toate întrebările tale ascunse și neștiute de omenirea de pe pământ. Hai, nu mă privi îmbufnat! Da' vorbă rea și curioasă e ție soror!... și ce mă mir... sunt uimit că ai rămas neschimbat: vesel, curios, zburdalnic pe pământ și tot așa... și în cer. Pornim! Ne așteaptă drumul spre eternitate!

„Elmira Mahmudi
O lacrimă pentru eternitate”
Dora Alina Romanescu
2006

calea, adevărul și viața - eseuri

LA CLUJ, DIN PĂCĂTE, MĂSURILE LUATE DE PENTRU ELE HORTHISTE SÎNTE MAI PUTERNICE DECÂT ADEVĂRUL ISTORIC!

De mai multe săptămâni, elita culturală și științifică a Clujului este puternic stârnită, și pe bună dreptate, de faptul că, după încheierea lucrărilor de reparare a monumentului istoric din plin centrul municipiului, cunoscut în afară de hotarele sub denumirea de grupul statuar Matei Corvin, opera sculptorului slovac Fadrusz, amplasat aici în anul 1902, într-un moment de maximă afirmare a politicii de maghiarizare, cu orice preț și prin orice mijloace a românilor și a tuturor minorităților etnice și lingvistice din fostul imperiu dualist austro-ungar, se refuză sistematic repunerea pe loc cu ei cu textul scris al marelui istoric și savant Nicolae Iorga, prin care se reamintea că regele Matei a fost „Biruitoare în războaie, învins numai la Baia de propriul său neam, când încerca să învingă Moldova nebiruit”.

Cei mai importanți istorici și oameni de cultură clujeni de azi consideră decizia nereamplasării acestei plăci drept o sfidare samavolnică a adevărului istoric, încă un afront adus istoriei noastre naționale, prin intervenții publice pertinente, solid argumentate științific, cer să nu se admită această încălcare nepermisă a legii.

Fapt surprinzător, reprezentanții unor instituții cu atribuții clare în privința protejării și conservării monumentelor și siturilor istorice, încălcare a de propriile frustrări sau poate din ignoranță, sunt de cu totul altpere¹⁸.

Reamintesc, inclusiv pentru știința celor viși și mai sus, că în primii ani după Unirea de la 1 Decembrie 1918, au fost o serie de oameni politici români care au vizitat în monumentul dedicat lui Matei Corvin altceva, respectiv un mijloc de glorificare a trufiei ungurești și au sugerat demontarea și eventual mutarea lui în altă parte, date fiind sensibilitățile deosebite ale relațiilor româno-ungare în orașul Cluj. Între noile locații sugerate atunci s-a numărat zona

¹⁸ Datorită unui comportament cu totul nejustificat, prin neimplicarea, datorită poate altor interese sau totalei lor incompetențe, după 1990 au dispărut sau au fost mutilate o serie de monumente de patrimoniu deosebit de valoroase, fără ca reprezentanții respectivei comisii să fi manifestat un minim interes. Ei preferă să se lamenteze pe la așezările colocvii științifice, dând, cu laitate, vina pe cu totul alte persoane, în general pe edilii orașului sau pe reprezentanții forțelor politice. Dovedind o comoditate vecinică și incompetență sau chiar laitatea unii din aceștia așezări și specialiști uită că, atunci când a fost cazul, nu numai că nu s-au implicat, nu au propus variante alternative sau soluții mai potrivite, dar au preferat să tac chitic sau să se angajeze în dispute orgolioase, de pe poziții și răspundând unor comenzi sau interese partinice, nicidecum cu argumente de strictă specialitate și juridice. Să ne mai mirăm atunci de kitschurile nenumărate, apărute după 1990, care slujesc și aduc atingere prestigiului cultural al acestui important oraș sud-est european.

din apropierea Castelului Huniazilor de la Hunedoara, considerat mai potrivit pentru evocarea întregii familii nobiliare cu o contribuție majoră la salvarea și dezvoltarea regatului maghiar. S-a susținut atunci că acolo, la Hunedoara, s-ar evita transformarea monumentului într-un mijloc de perpetuare a agresivității absurde dar constante a propagandei revizioniste hungariste și s-ar putea atenua tensiunile interetnice existente în zona Clujului. În plus, au observat contestatarii liberali ai monumentului, acesta nu promovează întru totul adevărul istoric, încercând să sugereze că steagurile moldave ar fi fost cele aplecate în fața regelui maghiar, în realitate învins și umilit de bravișii țeni moldavi.

Liberalii, dacă nu mă înălțăm în memoria, au intenționat, a adă, demontarea întregului monument.

În această dispută destul de puternică a intervenit decisiv și marele istoric și savant Nicolae Iorga. În opinia sa, ar fi fost o înșelăciune demontarea lui, un afront adus acestui important și luminat rege maghiar, născut din părinți români, nu în Ungaria, ci în mijlocul propriului popor, la Cluj. Dar ca istoric, Nicolae Iorga a trebuit să recunoască falsul grosolan pe care urmașii l-au perpetuat, prin acest monument, în onoarea lui, nimeni alții decât cercurile anti-românești de la Budapesta. De aceea, la recomandarea sa, s-a amplasat, pe soclul monumentului, placă cu textul propus de istoricul și savantul român.

Fiind adversare de moarte ale adevărului, autoritățile horthyste de ocupație au decis, în 1940, îndepărtarea plăcii cu ei respective, neputând tolera perpetuarea adevărului istoric, la Baia, oastea maghiară, condusă de regele Matei Corvin, a fost înfrântă de bravișii moldoveni, iar regele, în mod umilitor, a fost nevoit să fugă de la locul confruntării militare.

Din păcate, având în vedere ponderea copleșitoare a elementului maghiar în rândurile structurilor politice comuniste, care au preluat puterea după 6 martie 1945, dar care, beneficiind de implicarea și sprijinul forțelor sovietice de ocupație, au continuat, cu freneză, multe dintre orientările extremiste ale forțelor de ocupație horthyste, nici un istoric sau oficial român nu a îndrăznit să ceară repararea necesară și reamplasarea acestei plăci. Această situație s-a perpetuat pe toată durata regimului comunist, date fiind pozițiile de conducere importante de înaltă, la nivel central și local, de elementele comuniste ungarești, în parte, din miliciile, dar și în structurile Securității.

Abia în 1992, la sugestia și insistențele unor istorici și cercetători clujeni, primul edil ales, nu numit, după lovitură de stat din decembrie 1989, a decis reamplasarea acelei plăci. Acest lucru s-a făcut cu mult tam-tam și cu inutile valuri, având în vedere faptul că, din păcate, cozile de topor nu au dispărut din rândurile românilor, iar pentru mulți afirmarea istoriei naționale și a demnității propriului popor este un fapt condamnat, de neiertat.

În pofida eforturilor¹⁹ disperate ale unor forțe revizioniste revanșarde, plăcuța a rămas până în momentul demarării lucrărilor de reparare a monumentului. La încheierea acestor lucrări, însă, executanții au uitat să reamplaseze plăcuța. În schimb, la comanda finanțatorului, au mutilat monumentul original, prin amplasarea unei cununi aurite de lauri în jurul frunzei regelui. Deci, de două ori s-a încălcat legea. După părerea mea, nicăieri în lume, la repararea unui soclu nu se umblă la structura propriu-zisă a unei lucrări artistice. Acest kitsch ordinar și de prost gust, dictat de forțele revizioniste de la Budapesta, i-a lăsat, însă, indiferenți pe „specialiștii” clujeni în materie de protejare a monumentelor istorice. Mai mult chiar, pentru ei, se pare, legale sunt doar măsurile dispuse de autoritățile horthyste de ocupație care, cu samavolnicie, au îndepărtat plăcuța cu textul istoricului Nicolae Iorga²⁰. Prin urmare, din ignoranță și rea credință, ei susțin că acest text înșelător al grupului statuar, potrivit forțelor horthyste și ale susținătorilor lor de azi, nu este binevenit și nu mai trebuie reamplasat.

În atare condiții, dacă se va permite, conjunctural, ca acest monument să slujească doar promovării unor interese de tip revizionist și revanșard, grupul statuar Matei Corvin din plin centrul municipiului Cluj-Napoca nu va glorifica faptele mărețe ale acestui strălucit și luminat rege, ci va contribui la perpetuarea disprețului față de istorie și adevărul de către forțele care nu au încetat să viseze la refacerea Ungariei Mari. Iar până atunci, la menținerea tensiunilor și neîncrederii reciproce dintre români și unguri în spațiul transilvan.

Iată de ce adresez factorilor de decizie de la nivelul local și central să dispună îndepărtarea aceluia kitsch ordinar, de un uluitor prost gust, simbolizat de coroana aurie pusă, neinspirat, pe capul regelui, dar și reamplasarea neîntârziată a plăcii cu textul istoricului Nicolae Iorga.

Tocmai pentru respectarea istoriei noastre naționale și a adevărului!

În caz contrar, s-ar putea ca, peste ani, asemenea liberalilor în anii 20 ai secolului trecut, să se mai găsească, cândva, alte forțe, care să pledeze fie pentru demolarea completă a acestui grup statuar²¹ fie pentru mutarea lui

¹⁹ Mă refer, în acest sens, atât la numeroasele procese, intervenții la organele centrale, dar și la o rușinoasă campanie de presă, desigur, cu concursul unor „ziariști” atrași de mirajul câștigului ieftin, și inclusiv a unor eventuale burse Soros. Fără pic de cultură, fanatizați de diverse interese politice, manipulați grosolan de cercuri interesate, care, nu o dată, îi și finanțau pe măsură sau le ofereau diverse avantaje, materiale, financiare sau de altă natură – inclusiv promovarea în funcții bine retribuite, acești ziariști au preferat să facă jocul unora sacrificând minimul respect față de istoria noastră națională și adevărurile ei.

²⁰ Deși, din punct de vedere politic, Nicolae Iorga ilustrează orientarea politică naționalistă în România interbelică, textul lui nu are nici o conotație politică, urmărind exclusiv slujirea și afirmarea adevărului istoric. Prin urmare, repunerea acestei plăci nu aduce servicii vreunei forțe sau orientări politice, dar este necesar pentru a reafirma respectul față de istoria și demnitatea acestui popor.

²¹ Așa cum s-a întâmplat, la Brașov, după al II-lea război mondial, cu un alt grup statuar aflat în slujba propagandei agresive ungarești.

definitiv într-un loc în care s'aduc mai puține beneficii irepentismului revizionist și revanard²² și nu mai încurajeze manifestările ce aduc atingere demnității acestei țări.

Dr. **Dan BRUDA** CU, Cluj-Napoca/**ROMÂNIA**

VOCAIA PRIETENIEI

De când sunt artiști pe lume, cu deosebire în timpurile moderne, au existat, ca în orice alt domeniu de activitate, prietenii durabile, alianțe vremelnice, solidarizări, uneori, desolidarizări, dar – cu mai multă abnegație – bârfe savuroase, acre, acide, veninoase, contestări viguroase, asigurând astfel, cu eforturi unite, oarece farmec vieții culturale, în pas cu mondenitatea noastră tabloid, din păcate! Ba în ultimele decenii – după cum se vede – a crescut sensibil apetitul pentru „*să pareă*” aproapei, pentru erodarea imaginii sale publice, prin toate mijloacele aflate la îndemână! În unele cazuri, acuzațiile aduse pot fi adevărate, dar exploatate public, cu o voluptate abia mascată, aduc atingere gravă nu numai omului aflat în culpă, dar și operei sale, în situația în care nu putem pune la îndoială valoarea acesteia! Circul mediatic nu are cum să nu afecteze grav imaginea artistului pe un termen greu de definit și ne menține într-o prielnică anormalitate pentru veleitari, grafomani, impostori...

Prieteniile literare au existat și, desigur, ele nu au dispărut cu totul. Aproape la întâmplare: la Dragosloveni, pe piatra de hotar dintre două veacuri, se întâlneau, într-o frumoasă comuniune spirituală, Al. Vlahu, B. t. Delavrancea și I.L. Caragiale; mai aproape de noi, Constant Tonegaru îngrijea cu devoțiune volumul de debut al bunului său prieten, Mircea Popovici, « *Izobare* » (1946), în absența acestuia, plecat la Iași. La « *Echinox* », îmi imaginez, trebuie să fi existat o asemenea fericită întâlnire de spirite, tot așa cum în principalele cene studențești (antedecembriste) clujene, ieșene și bucureștene a funcționat un viu sentiment al solidarității, în condițiile în care se simțeau mai puternici în climatul socio-politic de atunci, ei, cu toții, botezându-se la porțile consacrate. După ce aceasta a venit, au apărut animozitățile, disensiunile, nu neapărat beligerante, dar creatoare de relații reci și necooperante (invidia, suferința atroce pentru succesele celui alt).

Într-un oraș cu tradiție culturală, apar cel puțin două-trei reviste de cultură, coexistă încă câteva zeci de scriitori aflați într-o situație de naturală rivalitate, flancați îndeaproape de alte zeci de condeieri, aspiranți și mitomani, ce își adaptează registrul după interese: lingvistic, mioros, encomiastic, ori deferent, rezervat, cu o demnitate simulată, mai adesea, aluziv, cârtitor, bârfitor, calomniator, demolator. În schimb, într-un oraș cu o tradiție mai fragilă, lucrurile sunt și mai complicate: simpatiile și antipatiile se fac/desfac când și cum nu te aștepti, prietenii pot deveni lesne adversități bine întreținute la foc mititel, iar adversitățile se pot stinge minte la « *una mică* » sau mai multe! Revistele, câte or fi, înseamnă mai multe grupări/grupule ce se sfidează și se disprețuiesc, se studiază reciproc și se provoacă spre folosul nimănui!! Vor fi, între altele, și oameni onești, autori cu respect pentru valoare, ce se ajută unii pe alții, într-o solidaritate bazată, mai degrabă, pe interese de grup, decât pe sentimentul nobil al prieteniei, cuvânt prea adesea vidat de conținut, deviat de la înțelegerile genuine.

Să recunoaștem, vocaia prieteniei este o floare rară în ziua de azi, pentru că asta presupune afecțiune, în alegere, prețuire, dar, în primul rând, dăruire fără umbra unei răsplăți imediate sau viitoare, complementaritate a gândurilor, sentimentelor, dezlegate de egoismul nostru structural, fruct depreciaț al unei lumi bolnave, obosite și dezorientate moral. Scurtele fulgerări ale gândului curat, dorința sinceră de a alunga singurătatea celui bătrân și singur, de a ajuta pe cel aflat la nevoie ne mai umanizează, dar – îndrăznesc să spun – o asemenea atitudine o datorăm mai mult cărților, cei mai devotați prieteni ai noștri, mai puțin oamenilor, fie ei și scriitori. Cât despre acestea, chiar foarte talentați, îi îngroapă partea cea mai

²²Personal, găsesc complet neinspirată invitația la Cluj-Napoca, pentru reînălțarea monumentului, a actualului prim ministru maghiar, Viktor Orbán, unul dintre cei mai neîmpăcați dușmani ai poporului român, promotor al nerecunoașterii Tratatului de la Trianon, dar și al refacerii Ungariei Mari!

bun a fiin ei lor în paginile scrise, nemair mânându-le prea mult de oferit celor din preajm . S fie oare singur tatea singurul mod de a vie ui onest într -o realitate atât de bulversat ?

prof. **Mircea DINUTZ**, Foc ani/ROMÂNIA

OASELE LUI BRÂNCU I ... SAU „ OSSIDI SEPIA ” ?

...Mi-a scris venerabila doamn Lucia (Pu a), so ia lui Dan Constantinescu Nicora, mort în exil în Germania, ceva ce m -a fulgerat rece : „ Tu faci s str luceasc chiar i str lucirea ” ! Numai c adev rul celui plâns de ea este unul: nu reu e te de ani de zile, s îi repatrieze osemintele ...La ast a m-am ferit, la paradoxalul gest meetingist al lui Laurian St nchescu, primit recent la Deva, poetul amic al dlui vice Varujan Vosganian i al „ rebelilor ” nucleului dur al USR Bucure ti, ...anume de a se

repatria scheletul lui Brâncu i din Fran a....La ce oa re ? Cum am scris, oasele lui sunt risipite prin lumea „ bun ”, oasele lui Brâncu i sunt sculpturile lui din piatr i metale,a a c ne r mân a fi repatriate în ingrata patrie dec zut politic, deci economic, prin efecte i spiritual, iubitoarea -ne Matrie (!) scrierile sau cum splendid le definea poetul italian : „ oase de sepie ” (*Ossi din sepie*) ..).

*

Câinele d din coad , dac nu i -a fost t iat , spre a -l înr i. Câinele este pentru om subcon tientul ne - orb al s u. Am scris un poem cu ideea asta, pentru prietenul grafician genial, Radu Ro ian. Câinele, ramificat prin milenii i îmblânzit , provine i ne înso e te mai fidel ca semenii, din actul uciderii p rin ilor lui i înfiere, de c tre omul - vân tor... În stindardul dacilor avem un balaur - dragon (suntem sub Constela ia Dragon !) al c rui cap este lycantropic ! Capul de Lup, adamul câinilor ! Omul î i iube te subcon tientul, numai c în România, st pâinii ne iubitori, era s zic elohimici (!) i -au abandonat....Hingherii fac ordine ici- acolo, prin euthanasiere sau injec ii de sterilizare !

Va trebui s medit m asupra câinelui, ca s ne re -în elegem de unde venim, din care p duri, din care poiieni, din care pe teri...Va trebui s ne re - gândim, s ne r s- gândim !

i s nu uit m canibalismul i motiva i a : exploratorii polari i -au mâncat câinii tr g tori de sânii, f r a mai avea t ria îi plâng ...Al ii s -au mâncat între ei .

*

ANUL EMIL CIORAN ÎN ROMÂNIA

„Cunoa terea înseamn demascare, r scolire a temeliilor, înseamn s înaintezi triumfal pe o cale ame itoare, i tocmai aici e singurul ingredient pozitiv pe care -l comport activitatea acesteia.”

Am cunoscut i poe i criminali, numele sunt odioase, vai lor. Cei mai numero i s -au autodistrus, fie disimulând pasiunea dec zut în manie (grafomanii), scriind c r i mincinoase, c r i ce – uneori genialoid ! , - le erau un fel de drog, dedubla i tragic...Unii au ajuns chiar în ...manualele colare ! – i m felicit c m -am desp r it de ei la timp...Specia asta tipic - atipic , de fapt psiho- patologic - complex , - m-a oripilat: prin ruptura dintre ce fel de oameni erau în realitate, i scrisul lor, cât i gesticula ia în cetate, în mul ime, foamea lor de „ spectacol ”, de urale, de adula ie, idolatrismul lor rapace. Nu s -au limitat la c r ile lor, ci au ie it în lume s le declame, s le strige, s violeze colectiv con tiin ele massificate...Posesivi, tiranici, debordând în osanale pentru tovar i, auto - elogiindu-se astfel pe ei.

...

Am cunoscut, vai mie, i poe i care au ucis, au violat, dar i poe i care au deven it moa te purtate de adoratorii mancrtiza i, pe scuturile de lut ale gloriei efemere, unii au pretins înc antum statui i busturi, nume de str zi i alte cele. Am cunoscut poe i criminali mai slabi, mai la i, înc umani, care s -au sinucis, ca s rmanul Iuda.

*

Până la Cioran, pe care ne-a oferit în 1987, cel mai formidabil studiu al său, veritabil testament al geniului ne-mioritic și nemanoliceci, ci sapiențial (de la Cimitirul vesel din S. până la, n) ..., prin eseul său „Terifiant și rizibil” (*Le terifiant et le risible*, revista pariziană *Egoiste*,) se abate de la de la sentințele sale care nu permit minirea de sine a omului celor „apte frici” definite de un Popper (...), adică de golemul pseudo-religios, idolul mascat în sfânt „b. trândăzile”, dacă nu de arhanghel reîmpielit at ..., omul morfiticat, mumia care predică, stihia de la marginea gropii comune a ...metafizicii (!)atunci când în elege că poporul român este cel mai nefericit din lume (istoric) –anume scriind că „vom ajunge să citim numai poezie și rugăciune”, considerate esențiale. A fost profet Cioran, doar că el nu a văzut (deja manifest în pragul mileniului 3, resurect violent apocaliptic...,rostul criminal al violențelor: de imagine, de limbaje, de muzici și chiar, teribile et rizibile, chiar sub umbrelele oferite de cupolele grandomaniei catedralice...

Căci în anul 1000 (*vezi Henri Focillon*) – în ajunul anului 2000 și în continuare!, recalculându-se calendarele de parcă anume se vor reglate după spaimile escatologice din subliminalul colectiv!, (*„nostalgia sfârșitului, simptom de fapt reminiscent - teogonic, „eu mor, deci desigur va muri și lumea”) fenomenul exploziv al citoriiilor de biserici schismatice*, cât și ale sutelor de culte și secte și tronuri (...) - au ceva ab initio patetic, apoi deviant în maniacal - obsesiv..., o a teptare morbidă, a Morții generale într-o înviere „în ceruri”... și astfel, ura de sine colectivă, ura neconsolării finitudinii, devastează încă din tenebra sa istorică, Viaa...Desigur, nu suntem necum în elegtorii ai lui Nietzsche, și ne-mensh-ului său, doar că el în elese ceea ce Emil Cioran avea să reînceleagă, special românesc, în exilul asumat al său, în mandsardele pariziene ale Insomniei...Ființei sceptice, zalmoxene dar și diogenice (Căinele Înstelat, voila!), ancestrale.

Cioran scrie aproape blagian, poetizează minunat chiar și iluminarea sa, a condiției tragice a umanului: una auto-indusă și apoi propovăduită lumii!

*

Violența de limbaje este un simptom criminal, dacă nu al sinuciderii, unul al morții fizice, al schizofreniei și autismului de tip ascetic, fie prin scrisul „radiografic”, sau „stenogramic”, cum bun oară cel al auzitorilor scriitori sau poeziei blestemată, printre care și-am în eles pe Dostojevski, ...Rimbaud, Blake, Poe, Silvia Plath, ori recent tradusul de fratele meu Ioan Evu, „Thomas Bernhard (terifiant cum zice Cioran) o nesfârșită cohortă...iar pe la noi sau în exil, (ciclicul exod, voila!) – Bacovia,...Nina Cassian, (cu a ei porno ars poetică „a gâtlejului în funcție de clitoris”, vezi revista Tribuna... a.) ... și e uând lamentabil în pornoliriticii numiți de D. Pricop „letopizide”, „b. g. i”, ca Ioana Bieică, Al. Mușina și Liota, în b. c. lie, desigur, elogiile de Marin Mincu și toleranța savuros - perfidă, de Nicolae Manolescu, dar mulțumesc (nota bene!) de dl Alex. Tefnescu, mda.

Eugen EVU, Hunedoara/ROMÂNIA

arte plastice

ÎNTRE A EXPLICA ȘI A EXPRESSA

Motto: “Din ceas, dedus adâncul
acestei calme creste./Intrat prin oglindă în mântuit azur./Tind pe înecarea cirezilor
agreste./În grupurile apei, un joc secund, mai pur./Nadir latent! Poetul ridică însuma rea/De
harfe resfirate ce-în sbor invers le pierzi/și cântec istovite: ascuns, cum numai
marea/Meduzele când plimbă sub clopotele verzi “
(Ion Barbu – **Joc secund**)

Se pleacă de la un joc din copilărie, cum probabil mulți am avut, un joc în care fiecare formă și fiecare culoare avea povestea ei. Nu se ținea finalul, se descoperă pe parcurs, în funcție de implicarea în joc. La început, tot ceea ce contează este să existe curajul de a transpune acele povești. Apoi, important devine atenția, răbdarea de a stabili o conexiune cu planul care este în lucru.

Anii care trec înseamnă colorizare, la nivel academic, dar și la nivel personal.

Ironia sorții face ca piesa esențială să fie înaintea, pe parcurs și în timpul << jocului >> de fiecare dată curajul.

Este vorba, desigur, de un joc serios, un joc al demersului artistic, al dezvoltării picturii. Întâi joc al instinctului, apoi studiu, transformat ulterior de artist într-o analiză ludică, pentru că în final să fie un joc studiat, simbolic, metaforic.

Așa rezuma traseul artistei Zamfira Barbu Galan. Îl vedea un univers ludic, bine studiat, luminos, cald, mereu plin și niciodată sobru, sumbru sau greu.

Zamfira Barbu Galan a fost și va rămâne profesoara de desen și pictură a multor generații, în Giurgiu și ulterior în București, la Școala de Muzică și Arte Numeral 5. O persoană calmă și un prieten al elevilor și, un artist de la care eu, ca și mulți alți copii, am învățat principii de compoziție, contraste, acorduri cromatice și tehnici de lucru și, mult mai important, am învățat să am curaj în artă, să exprim ceea ce simt, așa cum simt.

Pe artista Zamfira Galan am cunoscut-o treptat, fragmentar. Întâi i-am urmărit icoanele.

Abia acum, de curând, organizând expoziția *Sentimente colorate*, între 11 - 19 martie 2011 în cadrul Muzeului Național al Literaturii Române, am cunoscut toate fațetele, toate stilurile și tehnicile abordate de-a lungul timpului de dânsa.

În expoziție, au putut fi observate interpretări ale unor momente din istoria artei - în special (re)interpretări ale unor lucrări de Klimt. Au putut fi văzute serii de peisaje, dovadă a unei sensibilități aparte de înelegere și redare a naturii, dar și compoziții decorative și altele geometrice și abstracte. Nu au lipsit nici seriile de portrete și nici compozițiile florale. Așa spune că expoziția a prezentat publicului în linii mari direcțiile pe care s-a structurat de-a lungul timpului demersul artistei Zamfira Barbu Galan.

Nu întâmplător am ales ca punct de plecare poezia lui Ion Barbu, *Joc secund*, nu întâmplător am ales titlul "Între a explica și a exprima".

Am structurat astfel pentru că, așa cum spunea în deschiderea expoziției doamna Ioana Pârvulescu, critic literar, scriitoare și conferențiar în cadrul Universității București, dar cum sublinia și actrița Doina Ghișcu, lucrările doamnei Zamfira Galan sunt într-adevăr un studiu ludic sau un joc studiat.

Mă gândesc la seriile Cele Patru elemente primordiale, dar și la seria Anotimpurilor.

Am denumit tot acest parcurs între a explica și a exprima, tocmai pentru că doamna Zamfira Galan a avut acest (dublu!) rol, acela al profesorului care ajută, îndrumă elevii, explicându-le principii de desen, perspectivă și istoria artei, dar și acela al artistului care își înnoiește continuu mesajul, ancorându-se în contemporan.

Închei cu un poem al doamnei Doina Ghișcu, care a constituit invitația de a ne bucura de expoziție: "Fata mea cu păr de ceai,/ vino iar la mine, stai,/ să te apropii,/ să mă mir,/ să te depărtezi cu fir.".

Pentru momente de liniște, picturi în culori solare, cu o tematică variată, care includ numeroase note simbolice și ludice, vom reveni să privim lucrările profesoarei și artistei Zamfira Barbu Galan.

Laura Lucia MIHALCA, București/ROMÂNIA

curatorul expoziției *Sentimente colorate*, student în anul II la Facultatea de Istorie și Teoria Artei, în cadrul Universității Naționale de Arte din București

poesurile noului corvin

LABIRINTH SAU MANDALE

Reprezentarea ca labirint a Psihicului uman este cea mai exactă, mai mereu actuală „mandala”. Este un Cod arhetipal. Alice este nu în ara Minunilor, ci a Realului în eternă devenire, redevenire. Restul este percepție și interpretare - oglindire și redescoperire.

SCRIERE ORHIDEIC ...

„Când eram tânăr și la trup curat” (Cezar dixit) – am deviat uneori... Eram cântăreț de local și textier, poet carevas zice... Când beam excesiv, am cunoscut ceva foarte ticălos la comesean: îmi scutura scrumul igerii lui în paharul cu vin... Securistul I. Hai cu, anchetatorul meu hunedorean, mi-a scuturat, vegheat de maestrul lui lt. Col L. V. ceanu, scopalamina în votcă... Ca să devin logoreic și să „mărturisesc” că am scris memoriul către Ceaușescu... și totuși, am negat. Dar au expertizat cei de la București și au dovedit grafologic, ceea ce eu am negat. Au scris că am „o scriere orhideică”! Ceea ce e frumos, nu-i așa?

MEDITA II AGITATE

Încă din origini imemorabile, omul a considerat, ori și s-a spus și s-a supus, fenomenul inevitabil al Morții, ca pe o posibilă înviere. Era unica eventualitate consolatoare, care și nu-l făcea sinuciga și nu-l barbarizeze, a nu se rezolba în taci. Siturile arheologice din primitivismul abia emancipat pe atunci, îl dezvăluie împietrit în poziția de FOETUS, adică embrion, analogic cu sămburele sau sâmbăna din regnul vegetal.

Ideea ce transpare ca prim gest „religios” este aceea a perpetuării prin reîncarnare, idee ce venea din mitul esențial al Arborelui Vieții. Poziția de fœtus - sămbure era una omphalică, adică ghemuit cu genunchii sub burtă, în jurul buricului opturat, uscat, din care viața s-a stins. Dar și al creierului - sămbure, care recade la nivelul de jos, al genunchilor, adică în lutul primordial, în răna din care a fost ridicat ca un altoi.

Reîngropat astfel, corpul desigur, cândva într-o „primăvară” înnoitoare, îl va înălța pe mort pe verticală spre lumină a Vieții... Cultul a durat milenii. Apoi omul a trecut la o altă viziune religioasă (Religio - refacerea legăturii, din latin)... și-a îngropat morții dragi – „ramurile” - neamurile – cu fața în sus, în poziția verticalei aezate ca nadir latent, sub Cerurile învietoare. Cu brațele pe piept, cioturi de foste aripi ale îngerului căzute? Civilizatorului? Geneticianului?

Eugen EVU

didactica

MI CĂREA LEGIONAR, ÎN PRIMELE MANUALE DE ISTORIE „ALTERNATIVE” PENTRU LICEU, SAU DESPRE PERSISTENȚA CLIEELOR, ÎN ABORDAREA UNUI ASPECT AL NAȚIONALISMULUI ROMÂNESC

Motto: „(...) Piatra unghiulară de la care pornește Legiunea este **omul** nu programul politic. Reforma omului, nu reforma programelor politice. «Legiunea Arhanghelului Mihail» va fi, prin urmare, mai mult **o coală** și **o oaste**, decât un partid politic.

Poporul Român, în aceste zile ale lui, nu are nevoie de **un mare om politic**, ci de **un mare educator și conducător**, care să biruiască puterile răului și să zdrobească tagma celor răi. Pentru aceasta însă, el va trebui să biruiască mai întâi răul din el și din ai lui”.

(CORNELIU ZELEA CODREANU, *Pentru legionari*, I, 1936)

Învățământul istoric românesc postdecembrist nu a putut, din păcate, să renunțe în totalitate la numeroasele clișee de tip rollerist, care au invadat istoriografia românească, după 1945 - și în care toate evenimentele erau tratate, invariabil, după schema maniheistă „bine”/„rău”. O necesară purificare la nivelul terminologiei, precum și abandonarea abloanelor și a ideilor preconcepute rămân, în continuare, deziderate majore și în cazul manualelor „alternative” de Istorie.

Prezentă expunere se dorește a fi o discuție, credem, utilă pe marginea modului în care Mi-cărea Legionară - ca aspect fundamental al naționalismului românesc - este reflectată în manualele „alternative”

de Istorie. În realizarea acestui obiectiv, semnatarul acestei intervenții face și câteva precizări suplimentare și absolut necesare:

1. Nu sunt membru al vreunei formațiuni politice de extremă dreaptă și nici nu am intenționat realizarea unor clarificări definitive de natură istorică

2. Nu am dorit realizarea unei expuneri de apologetică legionară, ci o analiză obiectivă, repet, modulului de prezentare a Mișcării Legionare în manualele „alternative” de Istorie

3. Demersul nostru **nu** reprezintă o polemică cu distinși autori de manuale, ci convingerea autorului că, mai presus de orice analize și interpretări, mai mult sau mai puțin nuanțate, stă adevărul istoric, pe care toți trebuie să-l slujim cu credință, „sine ira et studio”.

Conform vol. V de **Programe școlare – aria curriculară „Om și societate”** (seria „Liceu”), editat de Ministerul Educației și Cercetării – Consiliul Național pentru Curriculum, București, 2001, la clasa a XI-a, la tema nr. 8 – **Regimurile totalitare în perioada interbelică**, era prevăzut studiul de caz **Mișcarea legionară**, destinat claselor în care istoria se studiază două ore săptămânal. La clasa a XII-a, unde se studiază Istoria Românilor, elevii intrau în contact cu informații despre Mișcarea Legionară – în contextul vieții politice românești interbelice – la tema nr. 8 – **Stat, societate și cultură**, în cadrul a două conținuturi:

1. Noua clasă politică și democratizarea societății românești. Regimul politic între 1918 - 1938

2. Sfârșitul regimului parlamentar. Pierderile teritoriale din 1940.

Aadar, oferta programei era satisfăcătoare pentru mulți tineri care, după absolvirea studiilor liceale, nu vor mai citi, probabil, o carte de istorie.

Problemele insurmontabile intervin însă în cazul manualelor, care au menirea de a completa activitatea de la catedră a profesorului. Elaborate după o nouă paradigmă educațională (cel puțin pentru coala Românească postbelică), aceste manuale au stârnit aprinse discuții imediat după lansarea lor. Departe de noi intenția de a critica aceste lucrări, atât timp cât îmi vor fi justificată utilitatea. Mai mult chiar, trebuie subliniat faptul că aceste manuale „alternative” reflectă programarea școlară, care prevede ceea ce este comun pentru toți elevii. Tradiționalele lecții, numite în program „conținuturi”, sunt elaborate după „termenii istorici-cheie, conceptele și problemele de atins” prevăzute de programarea școlară. În consecință, rolul primordial îi revine tot profesorului, singurul capabil de a remedia deficiențele manualului, și aceasta pe măsura priceperii sale.

În continuare, vom analiza câteva deficiențe (din punct de vedere, majore) prezente în manualele menționate, conform obiectivului propus de noi, de abordarea Mișcării Legionare. Înainte de toate, trebuie subliniat că în niciunul dintre manuale nu se surprinde esența Mișcării Legionare. Acest fapt trebuie remediat de către profesor care, dacă nu este un cunosător al fenomenului, ori măcar al epocii, riscă să reitereze celebrele și triste, totodată, etichetări promovate în istoriografia comunistă, cât și în cea de după 1990. Or, împărțirea adevărului necesită, în acest caz, explicații care trebuie să decurg din analiza documentelor și acțiunilor, nicidecum din preluarea *tale – quale* și din raportarea la o istoriografie care i-a scăpat, de cele mai multe ori, tocmai *spiritul* acestei mișcări. Și dat fiind faptul că o asemenea temă de discuție generează sensibil și maladive, riți și cazuri sub incidența *Ordonanței de urgență nr. 31/2002, privind interzicerea organizării și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii*. **Pentru că iubim adevărul...**

Toate manualele sunt la unison, în a prezenta Mișcarea Legionară ca fiind o organizație/formațiune (politică) antisemită, antidemocratică și, lipsind, în unele manuale, **anticomunistă**: „**Bătăind monedă pe anticomunism și antisemitism, pe credință, Legiunea a căutată adepti în rândul diverselor categorii sociale**” (Ed. ALL Educational, cls. a XI-a, 2000, p. 78) „**Spre deosebire de alte curente de extremă-dreaptă (fascism, nazism), legionarismul avea un caracter de mesianism creștin-ortodox și un program politic, economic și social incoerent. Caracterul antisemit al mișcării era de asemenea evident**” (Ed. Teora, cls. a XI-a, 2000, p. 95) „**Au existat în cadrul legionarismului și unele componente doctrinare, aparținând arsenalului clasic al extremei drepte: antisemitismul, anticomunismul, xenofobia, antidemocrația etc.**” (Ed. Corint, cls. a XI-a, 2000, p. 114) „**Soluțiile propuse pentru îndepărtarea «răului» au fost naționalismul extrem, ovinismul, antisemitismul și absolutizarea ortodoxismului**” (Ed. Prognosis, cls. a XI-a, 2000, p. 138) „**Antisemitismul a fost ideologia mișcării de dreapta (...). Dar originile și ascensiunea legionarismului se explică, în primul rând, prin cauze interne. Ostilitatea tradițională față de cosmopolitism, raționalism și industrializare i-a găsit o expresie primitivă**

în ideologia legionarilor“ (Ed. Humanitas Educational, cls. a XII-a, 2000, p. 155) „**Membrii s i au ac ionat împotriva regimului democratic, în care vedeau cauza tuturor fenomenelor negative din societate, pentru instaurarea unei dictaturi i a unei politici antisemite**“ (Ed. Carminis, cls. a XII-a, 2000, p. 133) „**Adep i ai regimului totalitar, ei propuneau solu ii radicale: tergerea datorilor f cute la b nci i c m tari, stârpirea ho iei, ameliorarea situa iei materiale a popula iei**“ (Ed. Petron, cls. a XII-a, 2000, p. 179) „**Din (...) frust ri se va dezvolta discursul na ionalist (evident antisemit), ortodox i autoritar al mi c rii legionare (...)**“ (Ed. ALL Educational, cls. a XII-a, 1999, p. 104).

Acestea sunt, în linii generale, epitetele folosite în manuale. Dincolo de termenii în care Mi carea Legionar este prezentat, ce poate în elege elevul? Ce manevre subtile de manipulare a con tiin elor tinere se ascund în spatele unor categorisiri de sorginte bol evic ? În sfâr it: ce ne împiedic s instal m în drepturile istorice fire ti această manifes tare a na ionalismului românesc? Sunt pe deplin con tient c aceste reac ii nu vor trece neobservate este, îns , singura modalitate de a îndrepta ceea ce se (mai) poate îndrepta într-o istoriografie marcat , din abunden , de numeroase mistific ri (în virtutea faptului c mor ii nu pot vorbi i, în consecin , nu se pot ap ra).

1. O încercare de definire a Mi c rii Legionare este o ac iune anevoioas , îns , suntem în proximitatea adev rului considerând-o o mi care spiritual , ezoteric , f r precedent în spa iul românesc, ca i în afara hotarelor rii. O spune întemeietorul s u, C. Z. Codreanu: „**Mi carea legionar , înainte de a fi o mi care politic , teoretic , financiar , economic etc., de formule, este o coal spiritual , în care dac VA INTRA UN OM, la cel lalt cap t va trebui s ias UN EROU**“ (C. Z. CODREANU, *C rtica efului de cuib*, ed. a XII-a, Miami Beach, 1990, p.65). Poate i de aceea a avut o mare aderen în rândurile intelectuali t ii. Îi putem suspecta de orice pe acei intelectuali, îns n imic pe lume nu ne poate da dreptul de a le pune la îndoial sinceritatea i buna-credin fa de ar i Poporul Român. E discutabil dac aceea i bun -credin o manifest i intelectualii români din zilele noastre... De ce, oare, aceste manuale trec sub t cere apartenen a la Mi carea Legionar a unor figuri ilustre ale culturii române, precum Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica, Radu Gyr, Aron Cotru , Nichifor Crainic, Vladimir Dumitrescu, Vasile Christescu i mul i, mul i al ii? Nu era aceasta o „genera ie debusolat “, ci una care dorea un destin m re României Mari.

Crezul Mi c rii Legionare a fost mai presus de orice program o spune r spicat Nae Ionescu în articolul *Unde e programul?*, din ziarul „Cuvântul“, 10 februarie 1938.

2. În ceea ce prive te calificativele de „antisemitism“ i „antidemocratism“, trebuie e viden iat c Mi carea Legionar s-a pronun at asupra acelei democra ii de tip masonic, fundamentat în epoca modern , afirmat cu putere în timpul Revolu iei Franceze de la 1789 i practicat în cursul secolelor XIX-XX. Din literatura codrenist nu reiese c Mi carea era împotriva dreptului de exercitare a puterii de c tre po por. Cum putea, de altfel, o mi care prin excelen popular , s ac ioneze împotriva poporului? În adev r, exista un antiparlamentarism îndreptat împotriva celui for legislativ dominat de intr igi i discu ii sterile, de personaje odioase, puse pe înavu ire, care nu avea nimic în comun cu pl m direa legilor. i, din p cate, i ieri, ca i azi... Cât îi interesa pe truditarii ogoarelor pretinsa democra ie sus inut de guvernân i, atâta vreme cât mizeria i corup ia erau pl gi nevindecabile? Nu erau, nicidecum, „solu ii radicale“, specifice unui regim totalitar, „stârpirea ho iei i ameliorarea situa iei materiale a popula iei“, a a cum sus ine manualul de la ed. Petron. Acestea sunt m suri **foarte** normale într-un regim democratic. Ducem i noi dorul unei astfel de democra ii...

Cât prive te antisemitismul Mi c rii Legionare, încercarea numai de a aborda acest subiect, nici pe departe clarificat în istoriografie, genereaz reac ii ale celor care refuz analiza lucr rilor lui Codreanu (le recomand, cu insisten , o lucrare tulbur toare: **Adrian BOTEZ, Opera scris a lui Corneliu Zelea Codreanu – între vizionarism i alchimie na ional**, Criterion Publishing, Buc., 2009) aici se afl r spunsul la întrebarea: a fost sau nu, Mi carea Legionar , antisemit (în sensul unui antisemitism clasic)? Timpul i locul nu-mi permit s r spund la această întrebare, îns vreau s lansez câteva teme de reflec ie: a) rezolvarea „problemei evreie ti“ este prezentat în lucrarea **Pentru legionari**, unde nu e nici pe departe vorba de „solu ii finale“, cât i în *Discursul la Mesaj*, inut în Parlament (a se vedea „**Monitorul Oficial**“ din 3 decembrie 1931)

b) nu apare nic ieri rezolvarea „problemei evreie ti“ prin mijloace violente: deport ri, pogromuri, organizarea de lag re etc.

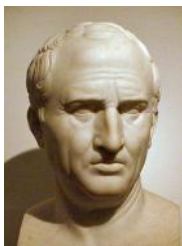
c) o mi care spiritual-religioas , pornit din Ortodoxie (nu din „ortodoxism“, a a cum apare în manualele alternative, diferen a semantic fiind sesizabil pentru vorbitorii limbii r omâne) nu putea fi antisemit , ovin i xenofob , mai ales c acestea sunt caracteristici **absente** la Poporul Român

d) ilustrez constatările mele cu un fapt binecunoscut, dar trecut sub tăcere de unii, în mod necinstit: ce antisemitism au dovedit acei legionari care l-au îngrijit în timpul detenției comuniste pe **evreul** Nicolae Steinhardt? (a se vedea **Jurnalul fericirii**).

3. Unele dintre aceste manuale prezintă latura anticomunistă a Mișcării Legionare ca pe o trăsătură negativă a acesteia, când, de fapt, aceasta reprezintă un merit: „**Legionarismul este împotriva comunismului, și va lupta din toate puterile lui, pentru că oriunde se va afla încuibat acest comunism să fie demascat și răpus. Triumful mișcării comuniste în România ar însemna: desființarea Monarhiei, desființarea Bisericii, desființarea Familiei, desființarea proprietății individuale și desființarea libertății**” (ceea ce s-a întâmplat – ad. ns.) (C. Z. CODREANU, **Critică efului de cuib**, ed. cit., pp. 62-63). Sunt, toate acestea: Monarhia, Biserica, familia, libertatea – caracteristici ale unui stat totalitar??? Din punct de vedere, pare că am uitat prea devreme și prea ușor traumatizanta experiență comunistă...

Sfârșesc aici considerațiile mele, cu certitudinea că am încercat să port o luptă dreaptă cu prejudecățile care întunecă acest capitol al Istoriei Naționale. Situația, în înțeles istoric, în afara Adevărului, nu e folositoare este, cel mult, o jalnică „aflare în treabă”, de care nu avem nevoie...

prof. **Cătălin MOCANU**, Colegiul Tehnic „**Gheorghe Balș**”-Adjud/ROMÂNIA

DE CE NU MERGE? ...MAI MULTE ÎNTREBĂRI DECÂT RĂSPUNSURI...

Ceva merge sau nu merge, rareori există cale de mijloc! Relațiile într-o societate, spre exemplu, pot merge sau nu, dar disfuncționalitățile nu sunt date la iveală decât atunci când nu mai e nimic de făcut. Sunt mult prea destule cazuri! Dar într-o țară « europeană », integrată în ansamblul coral NATO și unde, conform principiilor democratice interpretate într-o manieră originală, cele rele se discută cu o vâdită voluptate, la ore de maximă audiență, zi de zi, ceas de ceas, când aproape nu mai găsești loc de speranță, pentru că... În mod garantat, n-ai avea spațiul necesar să enumer (doar) domeniile socio-umane în care mai nimic nu merge, dar să le și analizez! Mă opri, totuși, la învățămint, unde, de bine, de rău, se pot spune și lucruri bune, dar infinit mai multe dintre celelalte, chiar dacă noi ne ascundem, cu o aparentă abilitate, în spatele excepțiilor de genul « *elevii noștri iau premii la olimpiadele internaționale* », uitând că alte zeci/sute de mii se află de la nivelul mediocrității înspre nivelul inferior! Spunem că avem colegii performante, uitând că unitățile preuniversitare de elită sunt într-o situație de netă inferioritate față de cele care ar fi trebuit demult desființate, pentru că scoatele semi-analfabe și pe bandă rulantă!

Înainte de grevelor cadrelor didactice (**O, tempora! O, mores!**), se vorbea cu o sfântă indignare despre nobila misiune a dascălului oropsit, umilit de o Putere nesimțitoare (mereu alta și aceeași), care – presată și cu gândul la viitoarele alegeri – ceda întotdeauna, plătind, cu o generozitate suspectă, și pentru săpăturile nelucrate. Între două greve, televiziunile nu se sfiau să arate marelui public ba un profesor în stare avansată de ebrietate, ba o dascălă străduindu-se să menirea ei, scene de violență în corali „*frumuri, frumuri*...”, spectacole incredibile de striptease, și discute un caz de agresiune sexuală, lucruri probabil adevărate, dar care aruncau o umbră uriașă asupra întregului sistem! Brusc, în timpul grevelor, aceiași oameni de la catedră deveneau „*slujitori devotați*”, angeli radio și, icoane de lumină... Veneau examenele de bacalaureat, prilej de controverse și denigrări: unii, foarte puțini, își menineau discursul encomiastic, iar alții vorbeau de-a dreptul despre o fraudă de proporții!!

Nu era loc de nuanțe, așa cum – din punct de vedere – ne-au obișnuit gazetarii noștri ahtiați după senzațional.

Când ceva nu merge, la nivelul așteptărilor noastre, și e mai mult decât evident că nu merge, avem tot dreptul să ne punem mai multe întrebări: ce profil moral are dascălul nostru de astăzi? cum stă cu competența profesională? dar cu cea pedagogică? La ce nivel calitativ se situează relația elev-profesor? Orice răspuns am încerca, e împiedicat de nu este permis să generalizăm, să facem, adică, aceeași greșală pe care o fac mulți ziariști, căsă nu mai vorbim de oamenii politici! Firește că există și dascăli duri și meseriei lor, fără îndoială că există coli, licee, colegii ce funcționează la un nivel cel puțin onorabil, cu performanțe notabile, dar asta nu ne dă dreptul să acoperim petele, să ne prefacem că nu vedem slăbiciunile (la vedere) ale sistemului: delăsarea, incompetența, imoralitatea, acolo unde ele există. Nu-ar folosi nimănui și la nimic!

La apariția manualelor alternative, cel puțin doi dintre profesorii de literatură nu au auzit încă de Mircea Cărtărescu, Florin Iaru, Mircea Nedelciu, introduși cu toată graba în programele școlare, dar mite să fi citit ceva! Și de ce ne-am mira, întrucât nici 5% nu au mai pus mâna pe o revistă cu profil cultural din studenție, dacă asta s-a întâmplat vreodată !!! Apoi au învățat conștiința și comentariile apăsătoare cu aceeași viteză problema competenței a fost rezolvată ! Cât despre partea pedagogică ... La urma urmei, cât educație se mai face în coli ?? Nu cumva, pentru mulți dintre oamenii colii, comunicarea se reduce la un schimb de informații, în sensul că profesorul dă, pentru că se reprimească totul într-un soi de ambalaj considerat, cu un plus de bunăvoință, ca acceptabil ?! Oare la asta se reduce rolul dascălilor ? Pe de o parte, puțin îi absorbii cu totul de viaa socială, în lupta destul de aspră pentru supraviețuire, nu mai au destul timp să se ocupe de educația copiilor, iar pe de altă parte, profesorii, diriginți sau nu, inclusiv cei de religie, tratează cu superficialitate problema (atât de delicată) a formării pentru viaa viitorului matur. Ce poate să iasă de aici ?!

Adolescenții au/dobândesc – prematur – o libertate pe care nu întotdeauna știu să o folosească, lăsați pradă modelelor-antimodele, livrate generos de mass-media, cu toată „zestrea” eclatantelor vremuri pe care le trăim: bani, glorie, putere, sex, dacă se poate cu eforturi cât mai mici ! Vorba unui fost elev al meu, greu de uitat : *“decât de tept și răc, mai bine prost și bogat!”* Succesul social pare să-l intereseze, în egală măsură, atât pe puținii, cât și pe copiii, lucru firesc, dar nu și cele prin care se poate ajunge la obiectivul fixat ! În ce fel de lume trăim ? Dar, o întrebare mult mai gravă decât pare la prima vedere : în ce fel de lume vor trăi copiii noștri ??

prof. **Mircea DINUTZ**, Focșani/ROMÂNIA

paradidactica

PERCEPȚII ALE BASARABIEI ÎN MANUALELE ROMÂNE TI POSTDECEMBRISTE. ÎNTRE DESTINUL ROMÂNESC ȘI VOCAȚIA INDEPENDENȚEI

Basarabia sau Republica Moldova? Folosim în vorbirea curentă, atunci când ne referim la statul vecin situat de cealaltă parte a Prutului, cei doi termeni indică anterior. Când și în ce context îi folosim? Uzitarea unuia sau altuia s-ar putea să fie doar o chestiune de obișnuință, de inspirație, de moment, să fie un mod de a face o distincție sub aspect istorico-cronologic – Basarabia până spre sfârșitul celui de-al doilea război mondial, și, ulterior, Republica Moldova, sau să dețină o încărcătură simbolică și suflătească mult mai profundă.

În realitate, în prezent, folosirea termenilor de Basarabia – basarabeni, respectiv Moldova – moldoveni/moldovani, sunt determinate, după părerea noastră, de un mod de a percepe o realitate istorică.

Mai întâi, în România, în dreapta Prutului, utilizăm termenul de Basarabia atunci când ne raportăm la provincia dintre Prut și Nistru care a fost, actual și viitoare parte integrantă a României Întregite. Celălalt termen, Republica Moldova, oglindește o realitate internă, evident, este un termen folosit corect din punct de vedere politic. Fie când aluzie la tradițiile celor două mari curente caracteristice secolului al XIX-lea (*romantismul*²³, până la revoluțiile din 1848, și *realismul*²⁴ ulterior), putem afirma că cei care doresc reîntregirea națională în maniera anului 1918 sunt cei care folosesc cu predilecție sensul de Basarabia. Ei sunt idealiștii și romanticii vremurilor noastre. Dimpotrivă, sensul de Republica Moldova, este folosit de adepții realismului politic, al celor ce acceptă existența a două state românești și care speră în regimul comun în marea masă a uniunilor din Uniunea Europeană.

²³ Romanticismul politic al secolului al XIX-lea se exprimă prin apariția unor personalități care, în deplinătatea reformator, de tipologia mesianică, un militantism revoluționar grefat cu inițiative utopice, în care revoluția primează ca mijloc de acțiune. Romanticii se adresează sufletului, promovează o cauză „sfântă”, care nu poate fi altceva decât cauza națiunii.

²⁴ Realismul politic, în sensul de „Realpolitik”, se adresează rațiunii. Realismul politic este cinic, dar eficient, chiar dacă în unele privințe este imoral.

În stânga Prutului, în Republica actuală Moldova, acest joc de cuvinte fie nu există, fie este inversat. În general, folosirea termenilor de Basarabia – basarabeni, pentru teritoriul și locuitorii dintre Prut și Nistru, deranjează sub motivul că Basarabia este numele dat de ruși provinciei după anexarea ei din 1812. Fără a intra în detalii, este adevărat că Rusia a impus acest termen, tocmai pentru că exista deja un stat cu numele de Moldova (până la Mica Unire din timpul lui Al.I. Cuza)²⁵. Termenul de Basarabia s-a părăsit și a fost folosit la Marea Unire din 1918 și în perioada României Întregite. De asemenea, este arhicunoscut faptul că numele de Republica Moldova a fost introdus de sovietici în 1924, în scop propagandistic și ideologic, pentru un teritoriu restrâns din stânga Nistrului, și, ulterior, pentru republica sovietică pe care ei o înființară. În perioada postbelică, folosirea termenului de Basarabia a fost evitat, deoarece el era asociat, nu atât Rusiei, cât mai ales statului român „fascisto-imperialist”. Urmare a îndochinării sovietice, persistă încă în rândul unei mari părți a populației și a opiniei publice din stânga Prutului următoarele secesiuni: Basarabia – subordonare față de Sankt Petersburg (Rusia aristocratică), ulterior București (România Întregită); Republica Moldova – autonomie (fie ea și în cadrul Uniunii Sovietice) sau independență (din 1991).

Din acest punct de vedere, opiniile populației din stânga și din dreapta Prutului diferă, a adăra, în privința semnificațiilor celor doi termeni. Scopul studiului nostru este de a urmări în ce mod manualele de istorie din România de după '89, descătușate de cenzura comunistă, reflectă situația provinciei dintre Prut și Nistru, oscilările ei între destinul românesc și vocația independenței. Totodată, sesizăm și destinul tragic al Bucureștilor de a fi pus mereu și aleargă între datoria istorică, morală și națională față de Basarabia și noile exigențe, dictate de forurile Uniunii Europene, exigențe care s-au reflectat și în reformarea manualelor de istorie postcomuniste.

Căderea regimului comunist a determinat modificarea manualelor de istorie. Pentru anul școlar 1990/1991, ministerul pregătise 375 de manuale, din care a retras nu mai puțin de 200 după Revoluție, pentru depolitizare. Acestea au trebuit culese, corectate și tipărite într-un timp scurt, producându-se blocaj. Ritmul a fost încetinit și de unele probleme de personal din industria poligrafică. Profitând de noile prevederi legislative, aproximativ 1.500 de tipografi s-au pensionat. Nu s-a așigurat imediat înlocuitori, iar noii angajați nu aveau experiența necesară unui ritm alert al editării manualelor. Până la 17 septembrie 1990 fuseseră tipărite 220 de titluri, dintre care 122 pentru clasele I-VIII (considerate prioritare de minister) și 98 pentru clasele IX-XII. În total 18 milioane de exemplare, din necesarul planificat de 25 de milioane.

Situația cea mai neobișnuită era la manualul de istoria românilor, întrucât corpul acestuia trebuia modificat total. Întrucât istoricii nu au reușit să se mobilizeze pentru a scrie o nouă variantă, ministerul a decis reeditarea manualului lui Petre P. Panaitescu din 1942, pentru clasa a VIII-a secundară. Nu a fost nevoie de prelucrare tipografică, întrucât cartea lui Panaitescu a fost reprodusă prin fotocopiere, exact după modelul din perioada interbelică. Noul manual de istorie urma să deservească orele pentru clasele a IV-a, a VII-a și a XII-a²⁶.

Abia pe la jumătatea anilor '90, trei noi manuale au apărut ca urmare a schimbărilor intervenite în Planul de învățământ, toate la Editura Didactică și Pedagogică. Cele trei noi manuale – câte unul pentru clasele a VIII-a, a XI-a și a XII-a – au fost elaborate în conformitate cu noua programă de istorie a românilor. Manualele unice au continuat tradiția focalizării conținutului prezentat sub forma ideilor formate, fapt pentru care conținutul era greoi, însă extrem de complex. Se pare, totodată, tradiția predării separate a istoriei naționale față de cea universală, acest politic educațional fiind inaugurat în învățământul românesc încă din primii ani ai secolului al XX-lea.

Din perspectiva a ceea ce ne interesează, aducem în discuție manualele de clasa a VIII-a (*Istoria românilor. Epoca modernă și contemporană*, autori Octavian Cristescu, Vasile Pășilă, Bogdan Teodorescu, Raluca Tomi) și cel de clasa a XII-a (*Istoria românilor de la 1821 până la 1989*, autori Mihai Manea și Bogdan Teodorescu). Manualul de gimnaziu, conținut sub aspect brut, mai mult informație despre istoria românilor decât orice manual de liceu de acum, din anul școlar 2010/2011. Încă de la început trebuie menționat că, față de manualele comuniste, surprindem în noile manuale de istorie o diferență colosală încă din titlu – **istoria românilor** și nu **istoria României**, fapt menit să elimine cenzura din timpul comunismului, atunci când România nu putea să manifeste aspirații naționale sau teritoriale (vezi problema Basarabiei; vezi raporturile frământate dintre statele comuniste, cu referire la relațiile româno-sovietice sau

²⁵ Aceasta a fost una dintre concluziile excelentei și argumentatei comunicări „Vicisitudinile istorice ale unui toponim Basarabia”, susținută de reputatul istoric Virgil Ciocîlțan, în cadrul conferinței internaționale desfășurată la Galați, între 21-23 octombrie 2010, intitulată „La frontierele civilizațiilor. Identitate și alteritate în conștiința locuitorilor Basarabiei (1812-prezent)”.

²⁶ coala a început fărâșos profesori suficienți și cu manuale vechi, în „Jurnalul Național”, din 17 septembrie 2010.

româno-ungare). Mai mult, spre deosebire de manualele de istorie comuniste care puneau accentul pe latura i caracterul social (vezi teoria materialismului dialectic marxist), în primele manuale postdecembriste redescoperim aspira iile na ionale ale românilor, care, într -un final, au dus la formarea României Întregite.

Situa iei provinciilor române ti aflate sub ocupa ie str in (Basarabia, Bucovina i Transilvania) pân la primul r zboi mondial li se aloc capitole întregi – în Manualul de clasa a VIII-a: *Lupta pentru emancipare na iional în provinciile române ti aflate sub ocupa ie str in* ; *Românii din teritoriile aflate sub st pânire str in* ; *Via a politic în România i în teritoriile aflate sub ocupa ie str in (1878-1914)*; în Manualul de clasa a XII-a: *Principatele Române i provinciile istorice române ti între 1822 -1848; România modern i problema na iional în teritoriile române ti aflate sub st pânirea str in (1848 -1867); Românii din afara statului na iional i lupta lor pentru emancipare (1867 -1914)*. În ambele manuale elevii înv au c intrarea României în r zboiul mondial, în vara anului 1916, a urm rit realizarea deplinei unit i na ionale iar Basarabia a fost prima provincie care s-a unit cu patria-mam . Totodat , în aceste manuale apar, pentru prima dat dup 1948, har i cu teritoriile române ti aflate sub ocupa ie str in înainte de 1918. Dup „tragicul an 1940” în care România a fost obligat , datorit contextului interna iional în care se afla, „s cedeze Basarabia i nordul Bucovinei” Uniunii Sovietice, orice referire la situa ia provinciei dintre Prut i Nistru dispare. De fapt, în ambele manuale, perioada comunist este tratat destul de sumar – i se aloc un capitol, iar acesta din urm se încheie cu descrierea pe scurt a revolu iei din decembrie 1989 i pr bu irea comunismului în România.

Manualele de istorie ap rute la jum tatea anilor '90 rezolvau în linii mari problema rescrierii istoriei românilor, îns ele erau considerate învechite din punct de vedere al concep iei didactice. Sub impulsul curriculum-ului european – de altfel, România va adera la Procesul de la Bologna în 1999 ²⁷, lumea colii i comunitatea speciali tilor au preg tit momentul trecerii de la manualul unic la manualele alternative. Manualele op ionale sau alternative au fost introduse începând din 1997 în gimnaziu i din 1999 în liceu, fiind motivate ca o expresie a pluralismului existent într -o societate democratic . Revolu ia din educa ie, cu referire special la disciplina Istorie, nu s-a concretizat numai prin introducerea posibilit ii de a opta pentru un manual, cât mai ales prin decizia de a transfera actul educa iional de la caracterul informal la cel formativ, dorindu-se eliberarea gândirii i dezvoltarea creativit ii. Criticile nu au întârziat s ap r , foarte mul i condamnând noile manuale sub pretextul c produc haos i o stare de nesiguran în rândul elevilor ²⁸. Liceenii înv au acum istoria românilor doar în clasa a XII -a, spre deosebire de perioada anterioara, când acesta se preda începând din clasa a XI -a.

Limitându-se istoria românilor la liceu doar la un an i, în condi iile în care accentul nu mai c dea pe latura informativ , problema românilor din afara grani elor a fost i ea restrân s semnificativ. În manualul de la Humanitas ²⁹, de exemplu, situa ia românilor din afara grani elor (pân la formarea României Întregite) era descris doar într-un singur subcapitol, din care Basarabiei îi erau alocate trei fraze i un tabel în care era prezentat structura etnic a popula iei provinciei din a doua jum tate a secolului al XIX -lea (parte a capitolului IV – *Crearea institu iilor moderne*). În manualul de la Carminis ³⁰ întâlnim acela i subcapitol, în care Basarabia pân la 1918 este analizat în dou fraze. Dimpotriv , lec ia „Marea Unire” este tratat îns într-un mod corespunz tor, Basarabiei, Bucovinei i Transilvaniei fiindu -le alocate spa ii aproximativ egale, ordinea fiind cea cronologic . Capitolul mai con ine extrase din documentele importante adoptate în 1918, câte o cronologie pentru fiecare provincie unit în parte, dar i un mic dic iionar explicativ pentru termenii istorici folosi i.

Cedarea c tre Uniunea Sovietic în 1940 a Basarabiei a fost o decizie silit luat de autorit ile române „în speran a salv rii statului român”. (...) A urmat o retragere care i-a demoralizat i i-a umilit pe români. De fapt, foarte mul i nu puteau s în eleag ce s -a întâmplat în realitate”³¹ i, dup p rerea noastr , i în prezent, cu excep ia unei minorit i ini iate în aceast problematic , marea majoritate a popula iei, atât

²⁷ Vezi site-ul Ministerului Educa iei din România: <http://www.edu.ro/index.php/pressrel/11944>

²⁸ O serie de profesori i cercet tori români de prestigiu au contracarat aceste acuza ii. Alexandru Florin Platon, din cadrul Facult ii de Istorie, Universitatea „A. I. Cuza” din Ia i, afirma c profesorul este esen ial, nu manualul. Vezi interviurile lui Alexandru Florin Platon, Gheorghe Vlad Nistor i erban Papacostea în articolul *Manualele op ionale de istorie II*, din „Revista 22”, din 5 iulie 2005.

²⁹ *Istoria românilor. Manual pentru clasa a XII -a*, Nicoleta Dumitrescu, Mihai Manea, Cristian Ni , Adrian Pascu, Aurel i M d lina Trandafir, Editura Humanitas, Bucure ti, 2002.

³⁰ *Istorie. Manual pentru clasa a XII -a*, Iulian Câ r n (coord.), Gheorghe Dondorici, Emil Poam , Elena Emilia Lica, Octavian Osanu, Relu Stoica, Editura Carminis, Pite ti, 2001.

³¹ *Istoria românilor. Manual pentru clasa a XII -a*, Humanitas, p. 160.

de o parte cât și de alta a Prutului, sunt departe de a înlege motivele unei astfel de decizii. De aceea, considerăm chestiunea în sine ca fiind insuficient atinsă în aceste manuale, și nu avem în vedere latura informativă – a unor concluzii deja formulate de către autorii manualelor, cât mai ales marea capacitate formativă – identificarea de către elevi a circumstanțelor premergătoare ultimatului și punerea acestora în ipostaza membrilor Consiliului de Coroană din 28 iunie 1940. În înțelegerea istoriei naționale a românilor, și nu a României actuale, precum și a raporturilor dintre cele două state românești, problematica cedării fără luptă a Basarabiei a fost și este o chestiune extrem de delicată.

Ulterior, în manualele alternative de istoria românilor de clasa a XII-a, perioadei comuniste și postcomuniste îi sunt alocate spații largi. De exemplu, în cel editat de Humanitas, din cele 12 capitole ce formează cuprinsul, aproximativ patru capitole se opresc asupra istoriei postbelice a României, însă nu și a românilor. După ecul Campaniei din Est, informațiile despre Basarabia dispar. Abia în ultimul subcapitol – *Noi orientări în politica externă a României după 1989* – se afirmă că între timp „cadrlul geopolitic din sud-estul Europei s-a schimbat radical. (...) La nord și la răsărit, pe ruinele U.R.S.S. au apărut Ucraina și Republica Moldova. Apariția unui nou stat **în care se vorbește limba română** a fost salutat de cercurile politice din București și recunoscut la 27 august 1991. România susține pe plan internațional Republica Moldova și întreține cu aceasta relații privilegiate. (...) În vederea creării unui climat de securitate și cooperare în Europa, România s-a pronunțat prin acorduri bilaterale care s-au reglementeze problemele legate de statutul minorităților și respectarea integrității teritoriale. Astfel, au fost încheiate tratate de bază cu Ucraina, Ungaria, Bulgaria și Moldova”³². În afara unei inexactități oarecum grosolane referitoare la relațiile româno-moldovene – România și Republica Moldova au semnat abia la 8 noiembrie 2010 Tratatul privind regimul de frontieră dintre cele două țări, manualul de la Humanitas dovedește realism, dar și de subtilitate: cum s-a vorbit despre un stat în care se vorbește limba română, și s-a fiit „politically correct”, într-un moment în care comuniștii din stânga Prutului, aflați la putere la Chișinău, marau pe ideea moldovenismului și pe introducerea istoriei integrate, ce elimina din start ideea de istorie a românilor.

În totalitatea lor, manualele alternative de istoria românilor de clasa a XII-a, introduse la liceu din 1999, respectă formatul analizat de noi pe manualul editat de Humanitas, lucru oarecum normal deoarece orice manual trebuia să respecte programa școlară la disciplina Istorie. Orice scandal iscat prin folosirea acestor manuale alternative de istorie a fost minimalizat de reprezentanții centrali sau teritoriali ai Ministerului Educației și Cercetării prin afirmarea că manualele sunt mai puțin importante decât programa școlară³³.

O nouă ultimă reformă a manualelor a avut loc în 2008, atunci când s-a renunțat la tratarea istoriei în mod cronologic, trecându-se la o abordare tematică. Dacă după 1999 istoria românilor se învâna cronologic, de la geneza etnică până la secolul al XX-lea, în prezent ea este abordată în context european. În timp ce adevărații istorici și specialiști din Republica Moldova s-au opus introducerii manualului de istorie integrat, prin efectele negative pe care le putea provoca, printr-o trundere a României în Uniunea Europeană a determinat adoptarea, fără convulsii de data aceasta, în dreapta Prutului a acestui manual de istorie tematic, tot un manual de istorie integrat, dar de data aceasta a românilor către Vest, spre Europa.

Schimbarea programei școlare a restrâns și mai mult informațiile prezentate despre Basarabia. De exemplu, în manualul de istorie de clasa a XII-a, apărut la editura Corint în 2008, sub coordonarea prof. univ. dr. Zoe Petre³⁴, despre unirea din 1918 apare doar o cronologie.

Profesorul Emil Colceru, autorul unui studiu în limba franceză referitor la modul cum este privit regimul totalitar în manualele de istorie, afirmă că manualele românești de istorie din prezent au rolul de a ajuta profesorul, nu elevii: „conținuturile sunt prezentate mai fugitiv. Conținutul poate fi predat de profesor (conform programei și nu manualului, subliniesc), iar manualul le oferă elevilor câteva texte pe care trebuie să le citească și apoi să extragă singuri informații”³⁵.

Studiul nostru nu își propune să critice maniera în care a fost gândită reforma acestor manuale de istorie de după '89, ci caută să tragă un semnal de alarmă asupra riscului la care ne supunem ca națiune de a ne abandona benevol anumite episoade din memoria noastră colectivă în numele construcției unei noi

³² *Ibidem*, p. 228.

³³ *Manualele nu mai contează?*, în „Monitorul de Cluj”, din 22 februarie 2007. Liliana Preoteasa, director și în prezent în cadrul Ministerului Educației și Cercetării, afirmă în 2007 că: „manualul nu este obligatoriu. Ceea ce este obligatoriu este ca profesorul să respecte programa școlară. Manualul este un auxiliar curricular”.

³⁴ *Istorie. Manual pentru clasa a XII-a*, Zoe Petre coord., Editura Corint, 2008, p. 89.

³⁵ Apud Mihaela Stoica, *Cum a evoluat istoria în manuale: 1948 – România a ocupat Basarabia; 2010 – Unirea din 1918, în formă cronologică*, în „Adevărul”, din 14 septembrie 2010.

identități europene, o nouă Europă care se oprește în prezent la Prut. Istoria, un sinonim al memoriei noastre colective, are o valoare preponderent simbolică și mai puțin în practică, ceea ce în societatea mercantă de astăzi constituie un handicap grav. Criza și tranziția societății românești postcomuniste nu avea cum să nu afecteze și disciplina istorie. Restructurarea întregului nostru învățământ în conformitate cu prevederile Procesului de la Bologna s-a făcut de cele mai multe ori improvizat și precipitat, iar acesta s-a tradus în scăderea calității actului educațional și în serii din ce în ce mai slabe de absolvenți de istorie. După cum afirmă și profesorul universitar Alexandru Florin Pălaton, în acel interviu acordat „Revistei 22”, „în asemenea împrejurări, problema calității manualelor colare devine aproape irelevantă. Un profesor fără cultură este lipsit de har, va lucra la fel și cu un manual bun și cu unul defectuos”³⁶. În lumina acestui context, merită oare pe termen lung să riscăm transformarea istoriei noastre naționale doar într-un hobby al unor iniiați?

lect. univ. dr. **Arthur TULU**
Universitatea „Dunărea de Jos” – Galați/ROMÂNIA

gânditorul de la hamangia

....**„CE CÂN ÎI, AIA E TI!”**

Citesc, de pe Internet, ceva în „pășăreasca” economiștilor („pășărească” pentru mine, un biet profesor de Român ...!), dar nu atât de înțelegător, încât să nu pricep că România este **jupuit** (dimpreună cu românii!) ...” **cu mare tăin** ” – de aici noi trei conducători, în cârd ieșind toare cu toată pică planetei Terra!

„Prof. Dr. în economie Constantin Cojocaru a prezentat ieri la TVR R situația rezervei Bancii Naționale a României (BNR), susținând că graficele privind majorarea rezervei valutare prezentate de BNR nu sunt altceva decât niste tentative penibile de manipulare. El a arătat că, de fapt, cea mai mare parte a rezervei BNR (73%) este compusă din titluri de valoare, adică niste simple hârtii, plasamentele BNR în aceste bonuri nefiind altceva decât un împrumut mascat acordat de către România altor state, în principal, Statelor Unite ale Americii (pe axa București - Washington-n.r.). Ca urmare a acestor plasamente, BNR a rămas fără valută, banca națională fiind nevoită să apeleze, astfel, la împrumuturi înrobitoare la FMI. PERDANTUL ESTE, ÎN OPINIA LUI COJOCARU, POPORUL ROMÂN CARE S-A ALES CU NISTE HARTII CE AR PUTEA SĂ NU AIBĂ NICIO VALOARE, ÎNSĂ ESTE NEVOIT SĂ PLATEASCĂ COMISIOANE GRASE ȘI DOBANZI PENTRU CREDITELE FMI. TOTUL CU SACRIFICAREA ÎNTREGII POPULAȚII A ROMÂNIEI!! Un fel de fumarici modern!

In opinia lui Cojocaru, banii <<împrumutați>> de SUA și de alte state de la România au fost injectați în dezvoltarea anumitor economii și susținerea anumitor războaie”.

Aceasta megaschema financiară face parte, în opinia lui Cojocaru, dintr-o strategie la scară planetară de sifonare a fondurilor statelor vulnerabile, cu o conducere coruptă, <<subordonată>> structurilor de putere internaționale sau santajabila.

Canalale de difuzare a acestei inginerii sunt, fără îndoială, cele masonice, având în vedere că guvernatorul BNR, MUGUR ISARESCU, UN VERITABIL ASASIN ECONOMIC AL ROMÂNIEI, ESTE PRESEDINTELE CLUBULUI DE LA ROMA DIN ROMANIA ȘI UNUL DINTRE MEMBRII MARCANȚII AI OCULTEI MONDIALE [s.n.] (...)<<Rezerva națională a unui stat, în acest caz a României, este transformată în hârtii fără valoare printr-o inginerie financiară iar banii sunt sifonați într-o anumită direcție>>, a arătat Cojocaru. EL A PRECIZAT CĂ SCHEMA NU ESTE NOUĂ, FIIND

³⁶ *Manualele operaționale de istorie II*, din „Revista 22”, din 5 iulie 2005.

FOLOSITA CU SUCCES PENTRU <<SALVAREA>> MARILOR CONGLOMERATE FINANCIARE DE PE WALL-STREET, ACTIUNE PRIN CARE AU FOST SIFONATI PESTE 700 DE MILIARDE DE DOLARI, SUMA PROVENITA DIN FONDURILE CON TRIBUABILULUI AMERICAN (s.n.).

La acesta schema contribuie, din plin, organismele internationale de rating precum Fitch si Moody's, care, evident au cotate bondurile americane, in momentul cumpararii acestora de catre Romania cu calificativul AAA. Potrivit lui Cojocaru, din cele 37 de miliarde de euro, cat este acum rezerva BNR, aurul reprezinta doar 7%, respectiv 2,59 miliarde de euro, depozitele in valuta (euro si dolari) reprezinta 20% din structura rezervei, adica 7,4 miliarde euro, in vreme ce o covarsitoare parte, respectiv 73% (peste 27 miliarde de euro) reprezinta titluri de valoare, hartii cumparate de Romania care a imprumutat, astfel, mascat SUA. (...)IN FINAL, RMO ESTE ADUSA LA ZERO, NOI SUNTEM DATORI VANDUTI LA FMI, BANII NOSTRII SUNT <<DATI CU IMPRUMUT>> GUVERNULUI AMERICAN SI ALTOR GUVERNE CA EI SA FINANTEZE FMI, SA -SI SUSTINA ECONOMIA SI SA POARTE RAZBOAIE (s.n.). Dobanzile si comisioanele grase nu le incaseaza poporul roman pe hartiile de trezorerie, ci FMI pentru <<imprumuturile>> date Romani ei. <<IN FINAL, ACEASTA SCAMATORIE FINANCIARA CONDUCE LA JUPUIREA CETATENILOR TARII>>, a aratat, in final, Cojocaru”.

...Deci, repet, în gând: **ACEAST SCAMATORIE FINANCIAR CONDUCE LA JUPUIREA CETENILOR RII...** Da? Păi, dacă-i așa, unde-s epele și spânzurile, pentru toți trăitorii noi...?! - unde-s câinii de stân, pentru toți furii dinafară, chemați de leprele noastre politice?!

Nu văd nimic, nu aud niciun strigăt mai ca lumea (doamna Cristina Anghel, de atâtea greva foamei, pentru demnități, vorbește, acum, prea încet și grozav de civilizat, la TV, unor brutozauri, stegozauri și altor reptile puturoso-guvernamentale...bietul Adrian Sobaru n-a prea făcut zgomot, când a zburat pe deasupra sufletelor noastre...prea mult discreție strică!), nu aud niciun lătrat sânos, afară de al cotarilor ciorăbravii noți primari se pregătesc săle “bat” mare război... - ...dar cu ce va rezolva euthanasierea criminal și fariseic a javrelor-javre, pricina poporului român, **PRICIN CREAT DE JAVRELE POLITICIANISTE ÎN ATÂTA DE PĂGUBOS AFACERISTE**, pentru poporul român, că nici bani de cartofi nu va mai avea locuitorul rii Barabulelor...nici bani de mlaie, locuitorul rii Mămligărilor (...în care, firește, “**mămliga nu explodează**”!)?!

Cu nimic, firește. Că doar nu crede că madama aia de Udrea lui Coco se va îndupleca să valorifice măcar pielea bieților câini autohtoni, înlocuindu-i vizioanele, cu...blana de...“**câine național**”!

...Bun, eu în elegc “**e de jale**”, dar economiștii României, pentru care toate aceste date inițiale au un sens adânc și tragico-catastrofal – ce fac?! Dorm?! De ce nu ies pe “**micul ecran**”, să-l descongeseze de Pepe și Oana, de Iri și Moni, și să traducă toată daravă aia economico-apocaliptică, în limbajul omului simplu, să vestească, cu voci de stentori, apocalipsa artificială și “**să încite la violență metafizică**”, adică, la veghe și la reacție vitalistă, precum o fac cei din Anglia, Franța, Grecia, Spania...?!

...Le este frică, zic mulți și cum, adică - **te lași mori...de frica de a nu muri**?! Nu mai bine mori cu arma în mână, să dai un sens (cum zice românul: “**un haz**”...) morții și vieții tale meteorice, de pe Planeta Terra?!

Nu. Frica e mai importantă decât orice sens/semantică ontică.

Da? Bine. Atunci, **este BINE!** Scrieți pe mine, deci, de frică. În mod...**NAȚIONAL!!!**

...SCRIEȚI PE MINE DE FOAMĂ, SCRIBĂȚI PE MINE MAI REPEDE, DE ORICE SE POATE CRIȘA, PE LUMEA ASTA!

Eu, unul, m-am saturat de această agonie laică, a poporului român. “**Profesorii nu ies la grevă** (ne spunea, la un post TV, o profesoară) **de frică să nu-și piardă până și acel salariu de mizerie...**”. Da? Atunci, scrieți dea

Bunul Dumnezeu s -l piard , s ne ia Boc i restul de 75%, s ne ia 175%...1175%!!! S ajungem s ne târâm ca râmele, pe fa a p mântului... – „*târâi ul arpelui i pasul gândacului*”, vorba blestemului Mariei T nase! – pentru c nu merit m s vedem soarele, nu merit m s vedem cerul i lumina lui Dumnezeu!

Cine a ales, vorba lui Co buc, s moar nu „*leu*”, ci „*câine-nl n uit*”, apoi a a s fie, cum vrea el! Amin! i s n-o mai lungeasc -prelungeasc /”târâiasc ”, „*ca gaia ma ul*” - cum, iar, în elepciunea Vechiului Neam g se te cea mai nimerit expresie a situa iei noastre.

Nu se întrevede, în viitorul apropiat i mediu, c acest popor va mai atinge standardele de **Neam Românesc**, re-amintite de acela i Profet al Demnit ii De Neam Românesc -Zalmoxian, George Co buc: „*Iar a t cea i la îi tiu!/To i mor îi tac! Dar cine -i viu S rîd ! Bunii rîd i cad!/S rîdem, dar, viteaz r sad,/S fie -un hohotit i-un chiu/Din ceruri pân -n iad!(...) i-acum, b rba i, un fier i-un scut!/E r u destul c ne-am n scut:/Dar cui i-e fric de r zboi/E liber de-a pleca napoi,/Iar cine-i vînz tor vîndut/S ias dintre noi!//Eu nu mai am nimic de spus!/Voi bra ele jurînd le-a i pus/Pe scut! Puterea este-n voi/ i-n zei! Dar v gîndi i, eroi,/C zeii sunt departe, sus,/Du manii lîng noi!*”

Da, mai exact: “*Du manii-s PRINTRE noi!!!*” Iar r zboiul este împotriva tuturor, împotriva r ilor i tr d torilor rii, cât i împotriva lipitorilor mondiale/mondialiste...Negusto rii/Zarafii TEMPLULUI LUMII !!!

i ce dac ? “*Nici nu m gîndesc s m -mpotrivesc, în vreun fel! Pe mine numa' s m lase s suflu, ca s -i v d la procesul televizionistic, pe Pepe i ...Iepe... !*”

TIA AM AJUNS NOI, POPORUL LUI PEPE I IEPE!!! Ce zalmoxieni, ce demnitate cre tin ? Nooo: ” **IRCUS!**” Atât! Cât vreme este “ircus”, toate “se rabd ”...ba chiar se fac bancuri pe seama acestei r bd ri tembele i ru inoase, ca “*boala fran uzeasc ”/sifilisul!*

...Asta e i s ne împ c m cu soarta: **SUNTEM CEA MAI PERFECT RATAT DINTRE TOATE GENERA IILE RATATE**, de pe fa a P mântului i din istoria, mai dep rtat sau mai apropiat , a României! De ce? Pentru c ...”*noi nu credem în nimic (...)/Toate-s praf... Lumea-i cum este ... i ca dînsa suntem noi!*”, explic alt mare/Maxim „Doftor” al Cuvântului/Logos -ului Sfânt de Neam Românesc, Eminescu.

...Vede i domniile voastre, un popor se cunoa te c e viu ori c pute a hoit i dup **CUM I CE CÂNT** : genera ia pa optist cânta **DE TEAPT -TE, ROMÂNE!**, genera ia urm toare, de final de ve ac XIX, cânta **PE-AL NOSTRU STEAG i TRICOLORUL**, ale lui Ciprian Porumbescu, la început de secol XX, în fream tul primului r zboi mondial, se cânta „**TRECE I, BATALIOANE ROMÂNE, CARPA II!**”

(...Fran ujii cânt i -acum **Marseilleza**, care are versuri mai cumplite cu mult decât deja prea-hulitul nostru imn, **De teapt -te, române!**, devenit inutilizabil, de c tre un popor de adormi i : „*Aux armes citoyens,/Formez vos bataillons./Marchons! Marchons!/Qu'un sang impur/Abreuve nos sillons* ” – “**Hai la arme, cet eni!/S mergem! S mergem! S facem ca un sânge spurcat/S ude brazdele noastre !**” – i le merge, francezilor stora “broscari”, bini or!!! La fel, **Imnul Na ional al Italiei** este un vechi cântec garibaldiist, de la 1860 – versurile i-au fost compuse de c tre Goffredo Mameli, pe muzica lui Michele Novaro: “*Uniamoci, amiamoci,/l'Unione, e l'amore/Rivelano ai Popoli/Le vie del Signore;/Giuriamo far libero/Il suolo naio:/Uniti per Dio/Chi vincer ci può?*” – “...Uni i de Dumnezeu (n.n.: destul de târzior...mai târziu decât românii, cu un an!), /**Cine oare ne poate învinge?**” – **NIMENI!**, nici m car Umberto Bossi i halucina ia lui de Padanie... - de aia italienii “macaronari” n-au...”**ungurii**” i “**udemeri tii**” lor... - doar escrocii-“mascal onii”/mafio ii lor, dar, i ia, foarte...sentimentalo-”na ionali”: omoar numai dup ce-au cântat siciliene te i dup ce- i fac o cruce mare, cu toat r spunderea! - ... i, iar i, pot ca s zic c n-o duc prea prost, nici tia, din moment ce români de -ai no tri îi slug resc pe italieni i le...pe italice, iar nu...**viceversa!**)...

...Pân i Genera ia Agnita-Botorca ori Salva-Vi eu, Bumble ti-Livezeni etc. avea cântecele ei avântate - pe care zeci de mii de tineri, râzând sincer, ca to i tinerii, le zbierau în cor... - chiar dac u or sau mai...greu...ridicole, foarte primitiv-stângace, voind s imite, f r pic de succes, cântecele legionare (nu aveau, ca poe i, vreun Radu Gyr, sau, ca muzicieni, vreun Ion Mânzatu!) : „ **Hei rup! / Front al tinerimii Totdeauna în atac, / Tinerii-s tot printre / primii / Ca si-acum un sfert de veac. / Hei rup! / Demn raspuns primit-a / Patria la-ndemnul ei, / Cand la Salva sau Agnita / Salve strapungeau prin stei. / Hei rup! / Munte dupa munte, / Asaltaram la Bumbesti, / Steagul lumina în frunte / Cand taiam în stanci feresti**” etc. etc.) - deci, chiar i genera ia stalinist-comunist **CREDEA ÎN CEVA!** Bine, prost (...pentru viitorul apropiat, de atunci - **FOARTE** prost!) - ...totu i, **CREDEA!**

Care sunt cântecele...”**genera iei 2000**”?! Manelele cele le inate i cu ma ele de pu c ria pe-afar . Strigoi d b l zat i paia de muzic ...

...P i, atunci, zic i eu o vorb , ca s o fac pe „**mama Omida de Adjud**”: „**CE CÂN I, AIA E TI!**”

prof. dr. **Adrian BOTEZ**, Colegiul Tehnic „Gh. Bal ”-Adjud/**ROMÂNIA**

folclor sacral daco-românesc

PRICOLICIUL I...ÎNVIEREA!

Noi consider m c figura Lupului Fenrir (zeitate major daco-geto-gotic , identificabil , func ional, cu însu i Zalmoxis!) aduce, în toate cazurile, sugestia demiurgiei , a întemeierii **Neamului Dacilor-DAOI (Poporul C II DREPTE**, dar i **Poporul LUPULUI!**) - sau, cel pu în, a dorin ei de schimbare a lumii (prin **PURIFICARE – PURIFICAREA** presupunând trecerea prin **INI IEREA [MIORITIC] A MOR II**). Munca acelor “*Collegia fabrorum*” (societ i secrete, de la începutul mileniului I, cu misiunea de a “împ ca”, în esen a lor spiritual , simbolurile divine ale antichit ii – zalmoxiene, în cazul României! - cu cele cre tine) v de te efecte limitate, din moment ce **LUPUL SUPREM/ARHETIPAL, AX DEMIURGIC A SPIRALEI LUMILOR**, î i p streaz , pentru valahi, un chip aproape exclusiv negativ...!

Aceasta, în ciuda încerc rilor unor Romulus Vulc nescu, Paul Laz r Tonciulescu sau Adrian Bucurescu de a-i restabili/restaura “aura” original ... i, dup ei, vin i al i ucenici – dar, din p cate, dac eficien a “*Collegia fabrorum*” a fost atât de limitat i de aproximativ , cum altfel poate fi cea a unor cercet tori singuratici i privi i chiorâ , de c tre “modernitatea” cea cu mintea blocat , în borborosul materiei-Prakrti...?! “*Lupul a fost un animal respectat în regiunea istorico-culturală din sud-estul Europei. El detine un loc important în fauna sgrăfitată si pictată pe ceramica de Cucuteni, cu rost ritual sau ceremonial. Stindardul dac era un corp de balaur cu cap de lup, care apare figurat si pe columna lui Traian. Mircea*

Eliade raportează numele dacilor la termenul frigian dàos, dat “unui zeu sau strămos mitic lykomorf sau care s-a manifestat sub formă de lup”, patronul unei confrerii secrete de luptători de tipul Männerbünde - ului german. În plus, romanii au adus cu ei cultul imperial al lupului, ce tinea de întemeietorul Romei si al statului roman. Această mostenire a înt ărit si desemnificat unele aspecte ale culturii lupului la daci, care, combătut de creștinismul primitiv, a căpătat în cele din urmă un caracter anticreștin. Este vorba de lycantropie si de sărbătorile populare numite zilele lupului sau lupinii. Pentru a c ontracara puterea magico-mitică a lupilor, creștinismul primitiv i-a dat pe lupi în stăpânirea lui Sânpetru, care îi tine în frâu, îi judecă si pedepseste după voia lui. Semnificatia extraordinară a acestui animal e dovedită si de faptul că în cultura noastră populară îi sunt consacrate 35 de zile pe an. Aceste zile în care apar practici dedicate lupului sunt concentrate în perioada de toamnă si iarnă a anului: Sânpetru (29 iunie), Circovii Marinei (15-17 iulie), Martirul Lupu (22 august), Teclele (24 septembrie), Berbecarii (26-28 septembrie), Osie (17

octombrie), Lucinul (18 octombrie), Sâmedru (26 octombrie), Ziua Lupului (13 noiembrie), Filipii de Toamnă (14-21 noiembrie), Filipul cel chiopt (21 noiembrie), Sf. Andrei (30 noiembrie), Sâmpetru de Iarnă (16 ianuarie), Tănase de Ciumă (18 ianuarie), Filipii de Iarnă (25 -31 ianuarie), Stretenie (2 februarie), Martinii de Iarnă (1-3 februarie)” - cf. Cristina Cioară, **Lykantropia**³⁷. Extrem de slabul efort al cretinismului de a asimila energetico-simbolistic zalmoxianismul este mai mult decât evident. Mereu, Lupul este expedit în tenebrele nopții și groazei și pustiului demoniac, în loc să se ofere/pstreze Tronul Solar-Demiurgic...sau, măcar, bivalența **nocturn-diurn**. (Bivalența evidentă, totuși, dacă luăm în considerare „postarea” prioritară, a **Sârborilor LUPULUI**, în **zona calendarului de toamnă-iarnă** – din septembrie până în februarie - 24 septembrie-2 februarie: **de la A FACE/”F C TORUL”** =”cvasi-etalarea”/cel puțin, sugestia **funcției circular-cosmico-demiurgice!!!**): **LUPULUI**, deci, fiind datorită „berbecirea”-împingerea duhurilor demonice/întunecate/”iernatice”, spre... **SOLARITATEA ÎNVIERII NOULUI CICLU VITALISTIC-COSMIC!!!**).

Iată, spre exemplu, cazul **PRICOLICIULUI** (a se observa cât de adânc a lucrat propaganda insidioasă a Bisericii Creștine “de zid”, “**DISCURSUL TERORII**”, în **oamenii tradiției rurale** - deci, în esența lor, adepții ai zalmoxianismului, ca “**umbră vestitoare**” a Lui Hristos-Mântuitorul, Lumina Lumii și Învierea de Veci a Duhului) – cu atenție pe Obsesia Sângelui (“sângerozitatea” pricoliciului, “suge sângele” – de fapt, îl preschimbă, prin metanoia... - “sângele spurcat/blestemat”, de fapt, garant al acelei “**race faée**”, de care vorbește Vasile Lovinescu³⁸) :

“O analiză «pozitivistă» a textelor populare referitoare la pricolici relevă faptul că prin acest termen era desemnat un lup deosebit de rău, a cărui cruzime și abilitate nu-i puteau afla explicația decât prin invocarea unui amestec al puterilor demonice” (cf. Mihai Coman).

î: “Cel de-al doilea tip de strigoi este strigoiul mort, omologul vampirului din cultura occidentală, care, mort fiind, își poate păși mormântul, în general cu scopul de a suga sângele rudelor mai apropiate sau al altor persoane. Există numeroase cazuri în care pricoliciul este încadrat aici, superstiția afirmând că acest strigoi mort se poate transforma în lup. De fapt, este vorba, în majoritatea cazurilor, de un pricolici sau un strigoi viu care, după moarte, devine strigoi mort, păstrându-și, însă, capacitatea de a se face lup. Marianne Mesnil arată că “aceste cuvinte se reasază într-o serie de denumiri populare, care merg de la omul-lup la devoratorul de astre, trecând prin vampir (...) El apare în două serii de termeni: vârcolac –

³⁷ - **Victor Kernbach**, în *Dictionar de mitologie generală*, definește **LYCANTROPIA** ca o “tradiție totemică la unele populații primitive, intrată în deprindere și ritualuri simbolice din antichitate, de autodefinire sau de raportare obiectivă, în cadrul unor superstiții, a anumitor ființe umane la posibilitatea metamorfozării omului în lup”.

³⁸ - Cf. **V. Lovinescu**, *Incantația sângelui*, Institutul European, Iași, 1993, pp. 100-126: “(...) Elementul care unifică irul voievodal prin veacuri (...) se spune că ar fi un sânge **blestemat** (...) e mult mai just să definim acest sânge după datele tradiționale, ca fiind venin înfinit de prețios, **VITRIOLUL**, ostil vieții și morții, a a cum se întâmplă totdeauna cu sângele neamurilor alese, adevrate neamuri regale și sacerdotale, **races-faées**. (...) Muștinii sunt Ciubreții (...) **Gsim în opera lui Eminescu** elementul unificator, de care am vorbit mai sus, definitiv al neamului muștin, specifică ie a **OMULUI PRIMORDIAL-ARCHANTHROPOS**, în numele unui neam și al unei dinastii - s.n. (...) . Elementele bazice ale strigătelui și numelui său (**COCORULUI** - care zboară în unghi ascuțit, ca vârful lăncii Graalului, conducând la **Nedeia Cetate!** - și simbolizează **Axa Lumii**) se reduc la **GR** sau **KR**. Le găsim în numele arhaic al Grecilor, Graii, în **cuvânt** sau **limb** - care se mai zice și **GRAI**, iar în aspectul regal - Karl, devenit Kral, apoi Kra(i). **Grai** e sacerdotal, **Krai** este regal. (...) **KR** se află în **coroană**, **Krone**, principiul dublei puteri, sacerdotale și regale Sefira supremă din Arborele Sephiroth, numit Kether, înseamnă Coroană, în divinis. Legătura acestei rădăcini cu **Graalul** este vizibil (...). Graalul conține Sângele Divin, deci numele **Gruu Sânger** devine (...) **Sangraal** - Sânt Graal, Sangreal, adică **Sânge Regal**, dar și **Sânge Real**, indicând precis **Prezența Reală a Divinității în Sângele Sfânt** - s.n. (...). Graalul este adus de un înger, identic cu păsărica, deasupra arbustului (...) e mai firesc să presupunem că pasărea divină era un **Cocor** și că strigățul său onomatopeic, **KRA**, era un **Mantra** (formulă rituală; sunet) care devenea **Yantra** (imagie rituală), spațializându-se în cuprindere licoare interioară, **venin** și **balsam**(...). **Sânger** este o contracție a lui **Sân** și **Înger** - **Sfântul Înger**(...) și **Ciubr Vodă** și **Gruu Sânger** sunt **Regii ai Graalului**; dar cum rege al Graalului nu poate fi decât unul singur, înseamnă că e vorba de aceeași ființă și nume, de **mirionim** - s.n. (...). Începutul noii ere a lui Manu este ceea ce, în antichitate, era numit **VÂRSTA DE AUR**, simbolizat de Copilul cu Pieptul de Aur al Pescarului. Această bruscă îndreptare o face **MATSYA-AVATARA** (**Avatarul Pește - Pește este simbolul lui Hristos**), ultimul din Avatarele ciclului trecut și primul din cele 10 Avatare Majore ale ciclului al X-lea. **Ciutura și Ciubrul sunt cvasi-identice** - s.n. (...). În romanul *Grand Saint Graal*, toți cavalerii Graalului sunt hrăniți printr-un pește pescuit de Alain; de aceea, cavalerul acesta avea numele de **le riche pêcheur**, titlu care s-a transmis dinastiei Graalului. Băiațul devenit **le riche pêcheur**, prin darurile Pețelui, este deci Rege al Graalului(...). **Ciutura cu Pește Primordial în ea nu este altceva decât cupa Graalului** - s.n. (...).”.

priculici – striculici (devorator de astre – om-lup – formă compusă) pe de-o parte, priculici – striculici – strigoi (om-lup – formă compusă – vampir) pe de alta ” (cf. Cristina Cioară, **Lycantropia**).

Dar i: “Pricoliciul poart uneori cap de om pe trup de lup, alteori cap de lup pe trup de om. El acionează numai noaptea, în pustietate, p duri neumblate (...). Împotriva puterii diavolești a pricoliciului se folosește o iarbă rozacee, care crește în p duri, în locurile în care un om blestemat sau un lup, dându-se noaptea de trei ori peste cap, se prefăce în pricolici. Această plantă se numește **coada pricoliciului** (*Auruncus silvestris*)” – cf. Adrian Bucurescu, **Dacia Magic**.

Mai am născut și chiar mai relevant (n.n.: a se vedea cum Lupul Cosmic este asimilat, perfid – propagandistic, cu cele mai cumplite pcate ale sângelui – **incesturile!**): “Multe credințe populare atribuie originea lycantropiei unei întâmplări ciudate la nașterea copilului ce va deveni **pricolici**, sau unui atribut cu care se naște. În concepția populară, cei născuți cu căi sunt predestinați să aibă stări extatice. Dacă această “tichie” este albă, avem de-a face cu un spirit pozitiv, un “drept mergător”; dacă e neagră sau roșie, cu unul malefic. Particularitățile, ciudăeniile legate de nașterea cuiva, de momentul sosirii sale în lume, nu pot fi ignorate și par a-l urmări pe copil, pe tot parcursul vieții.

a) “Pricolici sunt toți oamenii care se nasc cu capul acoperit cu tichie (XI 19)” (cf. Ion Muslea, Ov. Bârlea). “Dacă «chitia» pruncului este roșie, moartea o apucă repede, iese cu ea afară și strigă: «Auzi în lume, s-a născut un lup pe pământ! Nu e lup să mănânce lumea, ci e lup să muncească și să aibă triste de ea!»” (cf. T. Pamfile) (n.n.: iată un prim semn – ... din pcate, și singurul! – al **DEMIURGIEI LUPULUI: nu doar distruge, ci... ”MUNCĂ TE”!!!**). “Strigoi e acela ce se naște cu «câciulă» pe cap. Pe ce lucru îi sparge moartea câciula, pe ce va arunca-o mai întâi, pe acel lucru e acel om strigoi... După moarte, acești strigoi se hrănesc... cu ființele și lucrurile... de acelea pe care au fost puși. Astfel, se spune că o fată, fiind pusă strigoaică pe un câine, după ce a îmbătrânit și a murit, s-a prefăcut în lup și a mâncat toată câinii din sat.” Această credință descrisă de Tudor Pamfile este un caz particular, deosebit de cele care afirmă, pur și simplu, că cei născuți cu căi vor fi pricolici (n.n.: **tocmai între aceste contradicții, trebuie căutat...**”Adevăratul LUP”!).

b) “Pricoliciul se face din oameni sau femei cu coadă” (cf. Mușlea, Bârlea). Tot această coadă, ca una dintre cauzele lycantropiei periodice, este menționată și de N.L. Kostaki. “...ia care s-a naște de strigoi are o coduță dinapoi, din naștere. Aia a e-i. Aia nu vrea ei, da’ a e-i născut.” (cf. **Despre omul-lup, în Maria Ioniță, Cartea Vâlvelor**).

c) “Pricoliciul se face din copil bastard, a cărui mamă a fost de asemenea «de după garduri» (XVII 103) (cf. V 194, IX 76, XVIII 28)”, “din a treia spiță de fată necăsătorită (VI 231 / 19)”, din al treilea rând de copii din flori, căsătorit cu un alt individ, provenit tot din trei grade de nașteri din flori (IX 290)”, din “al aptelea fiu nelegiuît (XVII 126, 156), din a noua foachie (fată din flori) (XVII 22)” (cf. Mușlea, Bârlea). Pamfile afirmă și el că, “după unele credințe, pricoliciul se face dintr-un copil din flori, după altele este copilul unei fete greșită cu un flăcău, născută și dânsa tot astfel, dintr-o mamă zămislită la fel.”

d) Născut din părinți incestuoși. Pricolici se fac din “copii din doi veri primari și chiar de gradul doi și trei (XV 168), din împreunarea tatălui cu fiică -sa sau a mamei cu fiu-său. «Devenind mare, la epoci nehotărâte, îi vine o nebunie, fugind până se vede singur. Atunci se dă de trei ori peste cap, se prefăce în lup, câine sau altă fiară și pleacă așa turbat, să sfârșie pe cei din calea lui – chiar și pe ai săi» (VIII 92)“.

e) Născut din încrucișarea cu lupi infernali. Este una din credințele pe care le expune Romulus Vulcănescu în lucrarea sa, **Mitologie românească**.

f) Născut din al nouălea frate din nouă frați lunatici. Pamfile citează această credință, conform căreia mezinul unei familii, în care toți cei nouă frați sunt născuți în aceeași lună, este predestinat să devină pricolici“.

...Cu alte cuvinte, prin intermediul **Sângelui** (ca-ntr-un **POTIR GRAAL** re-suscitat!), **Esența Sacră -LUP** infiltră și transcende **esența ne-sacră umană – RE-SACRALIZÂND-O!!!**

...**LYCANTROPOS** este (sau devine, ceea ce, în situația dată, de metanoia, e același lucru!), de fapt, **ARCHANTHROPOS/OMUL PRIMORDIAL!!!**

...Ce pcată Biserica Creștină “de zid” (cel puțin începând din Evul Mediu, când scopul Bisericii era și acela de a elimina foarte brutal și deloc “fair”, **PRIN TEROARE**, “adversarul” **Religiilor Primare**³⁹, cum

³⁹ – „În Evul Mediu, lycantropia părea asociată irevocabil practicilor magice – se credea că vrăjitorii erau singurii capabili să se transforme în lupi, mai mult decât atât, ei aveau puterea de a -i prefăce și pe alții în animale.

În Formicarius, Johann Nider vorbește despre vrăjitori care se transformă în lupi, la fel Giordano da Bergamo în Questio de strigis. În procesele de la Valais, de la începutul anilor 1400, acuzații au mărturisit că luaseră temporară formă de lupi, atacând vitele. Cronicarul Johann Fründ are pretenția că descrie vrăjitoarele din Valais: după opinia

este i **ZALMOXIANISMUL**...despre care Religii Primare, Hristosul, prin spălarea picioarelor Sfinților Apostoli, sugerează că sunt “**reducibilele arhetipal-religioase**”, fa de care **trebuie să arătăm profund respect!**... - ...dar neexistând bun -credin și bun voin de Duh, re-integratoare întru divin, nici până azi!) nu explorează hristicul implicit, ascuns sub exagerările “distructive”: de fapt, “**demonismul** (pretins!) **al Morii**” nu e altceva decât indiciul (conținând valența!) Morii Hristice, **INIȚIAȚIUNEA ÎNTRU ÎNVIERE/VIAȚIA VECHIE** !

prof. dr. **Adrian BOTEZ**, Colegiul Tehnic “**Gh. Bal**”-Adjud/**ROMÂNIA**

autori uitați, texte rememorate

VASILE MILITARU

Vasile Militaru (n. 19 septembrie 1885, Dobreni, Giurgiu - d. 8 iulie 1959, închisoarea Ocnele Mari) a fost un poet și scriitor român naționalist, fost deținut politic sub regimul comunist din România.

NOTE BIOGRAFICE

Născut într-o familie foarte săracă de țărani (plugari), face doar patru clase. Debutează cu versuri la 15 ani. Primul volum de versuri, *Strop de rouă*, îi apare în 1919. Fiind remarcat de mai mulți oameni de cultură (Barbu Ștefănescu Delavrancea, Alexandru Vlahuță, Duiliu Zamfirescu) începe să publice în ziarul *Universul* între anii 1927–1930. Devine cunoscut printr-o serie de fabule publicate în revistele *Drum Nou* și *Porunca Vremii*. Temele predilecte ale poeziei sale sunt ortodoxia, naționalismul, oamenii simpli, satul românesc. Pentru volumul *Psaltirea în versuri* (1939) va fi premiat de Academia Română. Opera sa de cârmă este *Divina zidire*, la care a lucrat peste 25 de ani. *Divina Zidire* reprezintă Biblia versificată și ilustrată. În perioada interbelică devine unul dintre cei mai populari oameni de cultură din țară. S-a căsătorit cu Ecaterina (Telly) Barbu și a locuit în București. După anul 1933, se apropie de Mișcarea Legionară și dedică legionarilor mai multe poezii, printre care *Purtătorii torței* și *Bucurește țară*. Poeziile legionare se vor publica în volumul *Temelie de veac nou*, apărut în aprilie 1938 la Editura Cartea Românească, sub pseudonimul Radu Barda. Această creație avea să fie unul dintre capetele principale de acuzare în procesele politice ce vor urma. Vasile Militaru alege să semneze o parte dintre poeziile sale cu pseudonimul Radu Barda. Tot cu acest pseudonim semnează articole și în ziarul *Porunca vremii*, ziar subtitulat *Tribuna zilnic de luptă național creștină*. După instaurarea comunismului, poetul reușește să scape ani de-a rândul de valurile succesive de arestări. Însă la un moment dat își cere să-și folosească talentul literar în slujba comunismului. Refuzul său este categoric: „*În poeziile mele niciodată nu va rima poporul cu tractorul.*” Ca urmare a acestui refuz, datorită trecutului său legionar și a operei sale religioase, este arestat la 8 ianuarie 1959. Detenția o face la Pitești, unde va fi torturat crunt în ciuda faptului că la data arestării avea 74 de ani. De la Pitești este transferat la închisoarea din Craiova, unde se va judeca și procesul său. Sentința a fost dată la 20 iunie 1959. Tribunalul Militar din Craiova l-a condamnat la 20 de ani de temniță grea pentru crimă de uneltire contra orânduirii sociale; la 12 ani de închisoare corecțională pentru delictul de deținere de publicații interzise; la 10 ani de degradare civilă, confiscarea totală a averii personale plus obligația de a plăti 1000 lei cheltuieli de judecată. Bătrânul Vasile Militaru, în vârstă de 74 ani, a primit o condamnare de 32 ani, urmând să iasă din închisoare la vârsta de 106 ani. Securitatea a incendiat toate manuscrisele găsite la domiciliul poetului. Vasile Militaru: „*Dacă am*

*lui, diavolul căuta femei și bărbați necăjiți, căroră le promitea putere și bogăție. Totuși, aceștia erau obligați mai întâi să-și închine, să-și aducă jertfe și să-și renege credința. Apoi, el îi învăța să zboare călare pe scaune unse cu substanțe magice, să se preschimbe în lup, să se facă invizibili prin anumite ierburi și să-și vrăjească adversarii. Dacă comit fapte bune, se confesează “stăpânului” lor, datori fiind să facă penitență. Ucid și mănâncă prunci, distrug recolte, vrăjesc vacile pentru a le lua mana. Este imaginea generală despre vrăjitorie în Evul Mediu. În majoritatea cazurilor, ele povestesc despre animale (în general lupi) trimise de diavol, pe care le călăreau ca să ajungă la Sabat. Este evident vorba despre elemente samănice - spirite ajutătoare” – cf. Cristina Cioară, **Lycantropia**.*

pierdut averi și ranguri, dar nu am pierdut credința în Dumnezeu - nu am pierdut nimic.” Vasile Militaru este autorul real al celebrei poezii *A venit aseară mama*, dedicat prietenului său George Enescu în 1930 și atribuit mult timp (70 de ani) lui George Coșbuc. George Enescu a pus-o pe note în scurt timp fiind o capodoperă a genului. A fost bun prieten cu Sandu Tudor.

MOARTEA POETULUI

În temnița de la Ocnele Mari a fost dus imediat după pronunțarea sentinței. A fost ținut la izolare pentru a nu periclita “sansele de reabilitare” ale deținuților - care cunosteau versurile sale și îl iubeau pe marele poet. Despre condițiile în care era ținut poetul marturiseste fostul deținut politic Dumitru Radu Udar: *“Am putut observa că poetul stătea singur în celulă, mai degrabă izolat, n-avea nimeni să-i ajute medical. Nu se vedea nimeni vreun urmaș de medicament.”*

Pe mica masuță de fier - tablă - se găsea o cană cu ceai neîndulcit, pe care îl bea și noi ceilalți, o bucată de turtoar și un castron de tablă în care abia se distingeau câteva boabe de arpacas, de multe ori nefiert și plin de gargarite.”

Trei săptămâni mai târziu, după criminala sentință, pe data de 8 iulie 1959, Vasile Militaru s-a stins. Pentru marea sa credință și pentru suferințele îndurate, Dumnezeu a făcut astfel încât poetul să poată pleca din această lume în prezenta unui preot și a unui deținut politic care peste ani să poată marturisi despre martiriul său.

Opera

- *Strop de rouă* (1919)
- *Curcubeu peste veac*, Editura Cartea Românească
- *Psaltirea în versuri* (1939)
- *Divina Zidire* (1928-1955), (Biblia versificată și ilustrată)
- *Fabule*
- *Temelie de veac nou*, Cartea Românească (1938)

BUCUR -TE AR !...

gânduri într-o zi festiv

Bucur-te, ar scump, împrădaș de parad,
Că, din alți străini, vin prieteni să te vadă!
Terge-ți lacrima din gene!... Ce oftezi într-una
frânt,
Când atâtea muzici cântă?...

Cântă-ți muzici, cât mai tare, toate câte sunt ți
voi,
Că s-au născut plânsul și duzilor de război!
La răsunățiile toate, muzici, azi cântă-ți, cântă-ți,
Că prea gem, slei de foame, marii noștri
"mutilați"?...

Azi e zi de sărbătoare și datează de tiși joci,
Ara mea cu jale mult, jefuit de escroci!...
Foametea și deșănțarea tu n-ai drept să-ți le spuie
ar scump, nimănui,
Când la tine oșpeț toată lifta cu piștrii?...

Cine s-a născut ogoare plânsul?... Să te-aud, cine
poate,
Când atâtea muzici cântă la răsunățiile toate?...
Cui, o lacrimă și-ți pice,
Că-n bordei n-ai foc pe vatră,
Când tâlharii ce te pradă, oșpeț tând, duc trai
ferice,
Înfrunți cu veneticii, în palate mari de piatră?...

Cum vrei oare, scump ar,
Soarele drept și sfinte pe-al tău cer să mai
răsare,
Dacă toți cei ce te fură, liberi petrecând, fac haz
de ei, când ceri să intre în ocnă, scuipă în bietul tău
obraz?!
Oare, când vei pune mâna, ar scump, ar
blând,

În grumajii celor care vor ca Iuda să te vând ?
Celor cari într'una rod
Multul gliei tale rod, -
Că iva ho i înfip i în ceafa unui biet întreg
norod?...

Dar... m iart , ar blând , c , de-a tale
suferin i,
M'am trezit i eu, cu tine, a haiduc scrâ nind din
din i.
Azi e s rb toare sfânt ,
Când, - de i fl mând e ti, -
Nu se plânge, ci se cânt
Întregirea ce i-au dat-o Sfin ii dela M r se ti?...

Măine îns , ar scump , sfin ii t i sui i la cer,
S le faci dreptate cer:

decembrie 1936

SUB TRICOLOR

Neam Român ce vii din vifor,
Neam ce-ai sângerat din greu,
Dar, cu pieptul t u, du manii i-i-ai biruit mereu;
Neam viteaz care urcat-ai culmea visului t u
sfânt,
Dar, de i cu zori pe gene, ast zi gemi c ieri mai
frânt,
- Smulge- i sufletul din noaptea ce-a'nceput s
te'mpresoare;
Urc -te pe culmi, spre soare,
Neam cu ara toat flori,
Plin numai de comori;
Strânge-te sub Tricolorul biruin elor str bune:
Pune um r lâng um r, suflet lâng suflet pune,
S te faci n prasníc munte, f r nici o c r rue,
S nu poat nici o fiar pe-a lui steiuri s se sue,
Ci s cad fulgerate,
În pr p stii f r fund,
Toate fiarele spurcate
Ce'n h i uri i-s'ascund!...

Nu sim i tu vr jmasa hait ce'mprejurul t u se
strânge,
Dornic de hoit i sânge?..
Nu-i sim i oare r suflarea?..
Col ii lacomi tu nu-i sim i,
Ascu i i ca ni te ace i, ca secera, cu zim i?...

Tu prive ti cu nep sare cum se lupt tic lo ii
S - i alunge Tricolorul cu-ale lor otrepe ro ii?..
S'ajungi robul unor haite pe-ale tale plaiuri
verzi?..
S - i pierzi datinile toate, hora, doinele s - i

Via a nu i-au fost jertfit-o ei, Arhanghelii t i
mari,
Pentru ca tu s'ajungi roab unor cete de tâlhari;
N'au murit, sc pându- i ara, marii no tri
mucenici,
Ca s i-se 'nfig 'n glie gloatele de venetici!..
N'au c zut pentru desfrâul
Ho ilor ce' i fur grâul,
ar plin de bel ug,
Nici, - când lor le crap burta, - tu s tragi
fl mând 'n jug!

Azi deci, fâlfâind drapele, cânt , ar f r pâine,
i, - cum cer ai t i Arhangheli, - judecata
s'o'ncepi mâine
Ori destinului t u mare fir de aur tii s 'i torci,
Ori întreaga ta gr din va fi cocin de porci!...

pierzi?..
De prin sfintele biserici s te la i cu cnutul
scos?..
Clopote s nu mai sune la'nvierea lui Hristos?...

O, de mii de ori nemernic ar fi neamul ce sub
soare,
S'ar l sa robit în lan ul liftelor cotropitoare,
F r Dumnezeu i ar , -
Când, sub focul lui de par ,
Liftele cu zdren e ro ii ar putea oricând s
piar !...

Neamul meu, - în miez de noapte, glas adânc, cu
dor fierbinte,
Se ridic pâ'n'la mine, din str bunele morminte;
Sunt Voievozii i pl ie ii, buciuma ii dela munte,
Sunt arca ii, scutierii cei cu pletele c runte,
Care, în vremuri vechi, putut-au toate liftele
s 'nfrunte...

Oare, tu nu le-auzi glasul?..
Geam t lung e glasul lor
i ne strig tuturor:
"Strânge i-v laolalt to i, sub sfântul Tricolor!..
"Bra ul tuturor s -l in !
"Bra ul tuturor s -l poarte!..
"Doar sub el e biruin , - în afara lui, e
moarte!..."

Eu ascult i m cutremur hohotind, cu ochii uzi..
Neamul meu, tu n'auzi glasul marilor str buni?..
N'auzi?... Stai n uc i mi-te clatini?...

Nu str bate pân'la tine glasul marilor Musatini
"Desc lec tori de ar , p str tori de Neam i
datini"?...

Neamul meu, - eu plâng i scriu:
Dac nu e ti mort, ci viu,
- F din Tricolor trei fl c ri, iar tu, foc m re sub
ele,
Suie- i fl c rile sfinte pân dincolo de stele,
Ca s nu le mai ajung hoarda liftelor misele!...

EROILOR

Spre voi, viteji al
c ror sânge a curs -
hotarul ap rându-l,
-

Îngenunchiat, tot
Neamul ast zi î i nal sufletul i gândul!...
Spre slava voastr , din altare, se'nal fumul de
t mâe,
Viteji a c ror nume sfinte ne terse'n veci au s
r mâe!...

Fi i binecuvânta i în veacuri, voi, p str tori de
vechi hotare, -
Viteji cari a i c zut în lupte, visând o Românie -
Mare!
De-apururea m rire vou în înfloritul Paradis, -
C voi a i biruit prin moarte, i s'a'mplinit al
vostru vis ...

Dac nu po i face astfel,
Neamul meu, - de mii de ori,
Mai curând s vrei sa mori,
Decât, rob, s vezi de-asupra- i cârpa steagurilor
ro ii
i s'auzi cum str nepo ii î i vor blestema
str mo ii!...

Dar noi?... Suntem noi vrednici oare de jertfa
sângelui cel sfânt
Ce-a curs din piepturile voastre pe vechiul
Neamului p mânt?...
Nu plânge i oare 'n Raiul vostru, c -atâta liot
str in
Culege roada jertfei voastre din scumpa
Neamului gr din ?!

O, eu aud mereu mustarea vitejilor cu piept de
fier,
Pe care tunetul adesea, mugind, ne-o bubue din
cer,
C voi prea mari a i fost, prin jertf , pe când
urma ii sunt prea mici,
L sând ca România-Mare s'ajung Rai la
venetici!

9 iunie 1937

NEAMULUI VALAH STRIGARE

Fra i Valahi din patru unghiuri, fra i de via
Geto-Dac ,
Fra i pe care nici o lift n'a putut robi s ne fac ,
-
Iat -ne azi robi sub lifta unui Neam care, din
lume,
Vrea pe veci s ne sugrume,
S se tearg dintre Neamuri str lucitul nostru
nume!...

Dar, mai cruzi ca lifta neagr care azi, prin
vicle ug,
Ne-a'njugat - pl vani la jug, -
Sunt acei câ iva nemernici, fra i de sânge, sco i
din min i
De-ai tr d rilor "argin i",
Cari, de zorn itul dulce, nu mai pot nimic s'aud

Din cât geme ara toat cu de lacr mi geana
ud !...

To i acestia, - o droae de nemernici care vor
Nimicirea rii lor, -
S'au f cut, în mâna liftei, crunte "*Coade de
Topor*",
i s'au n pustit cu ur , fâlfâind drapele ro ii,
S doboare tot ce'n veacuri au p strat mai drag
str mo ii!...

Vor, vându ii f r inimi, - îndemna i de-a liftei
gloat , -
S ne-aprind ara toat ;
Nu mai vor s'avem tezaur
În altare pe Iisus;
Tic lo ilor li-i sete de m rirea lor, de aur;

Drojdia se vrea de-asupra; *putregaiul* se vrea
 sus;
 Sufletele lor de fiar
 Nu mai au nimica sfânt;
 Ei vor "patria" s'împiar ,
 "Dumnezeu" s'înfie frânt;
 S'îfim to i o biat turm f'r drepturi, nici
 cuvânt!...
 S'înu mai avem din toate, sub tâlharii bol evici,
 Decât jug i plâns în gene, umilin i, scuipat i
 bici;
 Soarta na iei române s'o p streze lifta 'n mân
 Viermii to i s'ajung 'n slav , iar luceferii'n
 rân ;
 i, sub tirania gloatei care - i 'nal pumnul
 strâns,
 S'îni-se topeasr ochii potopi i de-atâta plâns?...

Fra i Valahi - cu glas de tunet, ne-a strigat un
 mare "Mag"
 S'îne facem to i o stânc sub al rii noastre
 steag;
 S'alung m "sem n torii de ruine i pustiu",
 Care vor s'arunce Neamul în mormânt f'r
 sicriu!
 El a plâns pe culmea 'nal , când a buciumat
 aprins,
 Neamului aproape 'nvins,

i-al s'îu bucium l-a dus vântul, prelungit, din
 stânc 'n stânc ;
 L'au fost auzit i mor ii din dormirea lor adânc :
 Fra i Valahi, chemarea-i sfânt , voi n'a i auzit-o

înc ?!...

Cine s'îte mai trezeasc , Neam rob de-atâtea
 Iude,
 Dac' auzul t'îu nici glasul Magului nu -l mai
 aude?!

Cum s'înu ne fac robi,
 Ca pe ni te boi neghiobi
 Cei misei: "sem n torii de pustiu i de ruine",
 Când nici ie nu i-e mil de mo ia ta, de tine?!

Cum n'ar împru ca tâlharii
 Cu noroi pe to i "stegarii",
 Tot ce-avem mai drag, mai sfânt;
 Cum nu ne-ar scuipa obrazul, i pe mor ii din
 mormânt,
 Când, cu nep sare, to i
 Ne uit m mereu la gloata de mi sei vându i, de
 ho i,
 F'r'a ridica un deget, - ca un hoit ce zace'n glod,
 i din care viermii lacomi, lini ti i, în voie,
 rod?!...

O, v'îve i trezi odat , fra i Valahi, dar prea
 târziu,
 Când va fi aproape gata groapa cea f'r sicriu,
 În adâncul c'îrei Neamul aruncat va fi de viu!...
 octombrie 1937

*poezii “evadate” din foste
 pu c rii politice*

Monumentul „CALVARUL AIUDULUI”

Versurile de mai jos, în mod teoretic, sunt creația genialului poet RADU GYR ...Dar, practic, prin preluarea lor de către toți martirii-de înuții politici ai anilor prigoanei stalinist-comuniste și prin faptul că miracolul “licorii” lor dumnezeiești (din care Duhul de înuților a creat variante!) și-a susținut moral, PE TO Î, în mijlocul iadului, fără cându-le, cât de cât, suportabil, timpul celor mai teribile torturi – ele/POEZIILE SFINTE DE SÂNGE NEVINOVAT, au devenit...”*FOLCLOR DUMNEZEIESC*”, AL PUI CĂRIILOR STALINIST-COMUNISTE!!!

...Aceste variante ale poemelor lui Gyr ne-au fost oferite, spre publicare (adică, REVELARE A UNIVERSULUI CONCENTRAȚIONAR COMUNISTO-ROMÂNESC!) de către un supraviețuitor al infernului temnelor stalinist-comuniste: Domnul POPA ANDONE, din comuna PUFEȚI, județul VRANCEA – care-și prezintă „variante” sa, memorat. Acesta a fost condamnat politic, de comuniști (sub regimul Dej), la 22 (douăzeci și doi...) de ani de închisoare... - ...a executat 5 ani, apoi, a încercat să evadeze! A fost prins „la loc” și...și s-a mai dat un „supliment” de 3 (trei) ani...a a, „ca să fie”!...Noroc cu anul 1964, când au fost eliberați toți de înuții politici din România, la presiunile Occidentului!

...Dar, deja, dl POPA ANDONE își pierduse 8 ani, din viața sa din tinerețe, în beznele iadului torturilor, din mediul concentraționar stalinist-comunist...!!!

NOI NU AM AVUT TINEREȚE

Noi nu am avut tinerețe,
Și spumege viața în cupe,
Priveam cum din crengi pădurea,
Un fruct de otrăv se rupe.

Nici lauri, nici mirt și nici roze,
N-au vrut pentru noi să zâmbescă,
Tot cerul de-atunci, de moloze:
Luceafărul, tânăr de iască.

La balul luminii-n caret
N-am fost pe celeste terase;
Scriam doar pe inimă cu cretă:
Un spin, încă trei, încă ase.

Noi n-am cules aur din soare,
Că roșii amurguri zbătute,
Strângeam stropi de sânge-n ulcioare,
Prelins de perni nevzute.

Cântam – era sânge poemul,
Hoream – curgeau lacrimi pe fețe,
Zâmbeam – în surâs sta blestemul:

Noi nu am avut tinerețe...

Noi nu am avut tinerețe.
Mereu chiop tând prin dezastre,
Mereu cu osândă pe frunte,
Credeam că tot spini sunt în-ăstre
În lună tot temni e crunte.

Ce vânt secetos și fierbinte
Ne-a frânt orice aripă răzleacă?
Căzuți în genunchi pe morminte,
Noi nu am avut tinerețe!

În-adună, azi, zdrențele, anii,
În visul – ciubotele sparte,
Prin pod se aud chioranii
Rod petece vechi, mai departe...

Bătăni cu obrazii de ceață,
Cu pașii înclinați în tristețe –
Prin moarte-am trecut, nu prin viață!
...Noi nu am avut tinerețe...

(Radu GYR – 1905-1975)

CREZUL

Cred într-unul Dumnezeu,
Tatăl ziditorul,
Dar mai cred în neamul meu
Înfrânt cu Dorul.

Cred într-un Crucificat,
Crainic al Iertării,
Dar în cei care-au jurat

Dezrobireaării!

Cred în sfinți, cred în voinici,
Cred în muncă și în cremeni,
Că sfinții și mucenici
Cu haiducii-s gemeni!

Cum să nu cred în flăcăi,

Cu sprâncean crunt ,
Care pe codrene v i,
Moartea o înfrunt ?!

Cred c ochiul Celui Blând,
Care ne vegheaz ,
Temni e i chin v zând,
Tainic l crimeaz ...

...Dar mai cred c într-o zi,

O, BRAD FRUMOS!

O, brad frumos, ce scump p reai,
În alt s rb toare,
M v d copil cu p r b lai,
i ochii de cicoare.

Rev d un scump i cald c min
i chipul Maicii Sfinte,
Imagini de Cr ciun senin
Mi-apar i azi în minte...

Un brad cu daruri i lumini,
În amintiri s-arât ,
În vis zâmbe te, ca un crin,
Copilul de-alt dat ...

Întregul cer p rea deschis,
Deasupra frun ii mele,
Azi strâng doar pulbere din vis
i numai scrum din stele...

Aspru, din rân ,
Neamul meu se va trezi,
Cu securea-n mân !

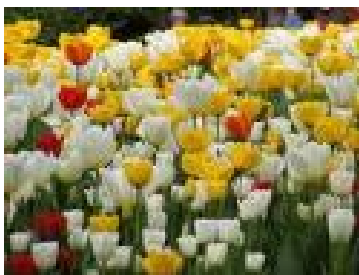
Apoi ierte Cel din Cer
Liftele spurcate! –
Noi, prin sânge i prin fier,
Ne-om croi dreptate!

(Radu GYR – 1905-1975)

Scrâ ne te lac tul de fier,
Se curm parc -o via ,
Se-aude pas de temnicer,
Pe s lile de ghea !

În bezna temni ei m frâng
sub grele lespezi mute,
i-mpov rat de doruri plâng
pe amintiri pierdute.
Om tul spulberat de vânt
se cerne prin z brele
i-mi pare temni a mormânt
al tinere ii mele...

(Radu GYR – 1905-1975)

*medita îi asupra
unor c r i i
asupra unor
oameni*

MORALISTUL I „VIZUINA DE HÂRTIE” DE LA BIBLIOTEC LA VIA I IAR I ÎNAPOI...

Reg sesc aici, în această carte¹, gândit i organizat dup criterii mult cump nite, la o lectur atent , marile calit i ale scrisului unuia dintre cei mai eleva i publici ti pe care-i avem la această or , Constantin C lin: concizie, miez, igien moral , cinstete intelectual , integritate i autenticitate, expresie plastic /memorabil pe orice tem (social , religioas , politic , moral , cultural) cu o lejeritate pe care i-o asigur erudi ia i vârsta, dubla experien a vie ii i a bibliotecii (a a -numita, de autor, vizuin de hârtie), calit i întâlnite i în alte dou apari ii editoriale ale sale: *Despre apc i alte lucruri demodate* (2001) i

Gustul vie ii. Variet i critice (2007). Discursul pleac adeseori de la bibliotec spre via , întrucât zestrea livresc (impresionant) îl ajut s vad lucruri pe care semenii s i, prea îngropa i în imediat i prea departe de aerul tare al ideilor, nu reu esc s le p trund , dup care experien a cotidian , confruntarea cu prezentul îl ajut s - i sporeasc privirea interioar , spiritul de observa ie în confruntarea cu trecutul, de partea c ruia se afl aproape întotdeauna, cu precizarea c trecutul, pentru a cesta, se confund cu tradi ia (o tabl de valori decantat , garantul normalit ii). Sau cum spune autorul în mai pu ine i substan iale cuvinte: *biblioteca se deschide spre via i via a caut o verificare în bibliotec* . Pentru autorul *Dosarului Bacovia* (vol. I, 1999 i vol. II, 2004), munca e un dar, iar crea ia – o bucurie perpetu : *Muncesc, deci exist!* Tat l s u, evocat cu pietate, *mul umea Celui de Sus pentru c a putut s munceasc* , iar fiul n-a dorit i n-a putut s - i tearg din alc tuirea sa intelectual i sufleteasc icoana acestuia.

Tomul acesta cuprinde un total de 628 de texte în 662 de pagini, organizat în patru sec iuni.

Zigzaguri, cu 122 de texte, ofer o radiografie minu ioas i lucid a fenomenelor sociale, cât i a exceselor de orice fel: un înv mânt grav afectat de superficialitate i amoralitate, o pres avid de senza ional, mai degrab nociv , o îngrijor toare cre tere i generalizare a violen ei, în toate formele sale de manifestare, estomparea sentimentelor patriotice pân la an ihilarea lor total , dec derea bunicilor din autoritatea lor blând-patriarhal , absen a reperelor morale autentice, mai peste tot, apreciaz publicistul sincer îngrijorat de ceea ce vede i aude, *strada a devenit o lectur obositoare* .

Un slogan de genul: *Exprim -te cum te sim i!*, apreciaz corect moralistul, distruge încet, dar sigur, cenzura i autocenzura, atât de necesare convie uirii la standardele minimei normalit i. Alunecarea dincolo de barierele bunului-sim pare ireversibil , întrucât ne este dat s tr im într-o lume *încântat de propria-i sc dere cultural i de propriu-i derizoriu*. Parabola ciorilor, lacome i obraznice, care *înghit totul din fa a porumbeilor*, a c ror ezitare este sanc ionat brutal, îl determin pe autor s comenteze cu am r ciu ne: *Lumea, care-i compus mai mult din ciori decât din porumbei, nu apreciaz semnalele* .

Vinovat , într-o oarecare m sur , este tocmai presa, apreciat pozitiv dintr -o alt perspectiv , tocmai pentru c , în goana dup senza ional, între ine *cea a axiologic i strâmb ierarhia valorilor*, observa ie cu care nu pot decât s fiu de acord. Mutând permanent accentele pe anomalii, exploatând publicistic, pân la satura ie, petele negre ale societ ii române ti, presa, con tient sau nu, las **r ul** s pun pun între paranteze *binele*. S ad ug m la aceasta enorma capacitate de *adaptabilitate* a românului, în eleas , în cazul de fa , ca duplicitate, la itate, superficialitate!... Pe un asemenea material, autorul aduce în spa iul reflec iei peste 50 de c rturari român i/str ini, invocă i pentru a sus ine, din perspectiv moral , o inevitabil confruntare Trecut – Prezent, Bibliotec – Via , cuprinzând întâmpl ri, anecdote, pilde biblice, dar – cel mai adesea – este folosit citatul (neap rat comentat) destinat s lumine ze fe ele ascunse ale Realit ii! Semnificativ , în acest sens, este anecdota cu Panait Mu oi, care - i inea (imensa) bibliotec cu u ile permanent deschise spre via i eventualii cititori. Dintre toate lucr rile Divinit ii, **natura** este *cea mai uimitoare i mai rezistent* , pentru c ea *înseamn ordine, echilibru, perfec iune* , dar i pentru c presupune, în egal m sur , *ideea de recompens i sanc iune* . În ciuda atâtor exemple descurajante, pe care le ofer realitatea, ap r torul moralit ii nu se resem neaz : *Cred în adev r, în frumuse e, uneori i în dreptate*.

În **Politice**, cu doar 77 de texte , radiografiaz , selectiv, evenimentele începând cu data de 23 decembrie 1989 pân la data de 31 decembrie 2005. Acesta str bate „drumul” de la entuziasm, aderare necondi ionat la ideea de schimbare (*s redescoperim* – spune sofoclian – *c omul e o f ptur minunat* , speran a în triumful meritocra iei) la r cirea prematur a sentimentelor dintâi, în fa a eviden ei c modific rile social-politice nu au fost înso ite de *o schimbare de mentalitate*, trecând printr-un lung „tunel” al dezam girilor (iluzia normalit ii în toate planurile, iluzia prosperit ii, mitul reformei) pân la sentimentul adânc de jen i frustrare de la sfâr itul anului 2000 când, întrebat de ce nu se mai apropie de temele politice, a r spuns, de aceast dat , resemnat: *Dintr-un sentiment de inutilitate*. Dup doar 18 luni de la schimbarea de regim politic, observa ia lui Constantin C lin cade ca lama rece a unei ghilotine iacobine: *Tranzi ia e epoca de aur a simulan ilor*. Confruntarea Trecut – Prezent se desf oar acum la alte dimensiuni. Dac în 1918, str mo ii no tri credeau *în destinul de excep ie al poporului nostru*, dup doar opt decenii (1991) ne complacem, incredibil, în ipostaza de *rude s race* ale Europei, renun ând la demnitate i integritate. F r s vrei, te gânde ti la versurile eminesciene: *Voi credea i în scrisul vostru, noi nu credem în nimic*, cu precizarea c aici ne mi c m într-un alt plan i pe o alt dimensiune (social-politic). Mintea perspicace i nuan at a comentatorului destram iluzie dup iluzie, devoaleaz falsurile i ipocrizia, demagogia i abjec ia. Tr im, spune el, *într-o lume f r ideologii*, dar cu *o infinitate de scenarii*. Motiva ia pentru înv tur a sc zut dramatic, **solemnul** a fost înlocuit de **grotesc**, iar mitul reformei a devenit o justificare penibil a vandalismului, jafului na ional, de n rii i grosol niei. Deplânge,

nostalgic, absența lui Mo Ion Roat din Parlamentul român, garant al bunului-simț și al adevărului rostit neaoș, respicacat. Așa cum era de așteptat, conform unor principii de la care nu s-a abatut niciodată, în războiul NATO – Serbia, este de partea celor agresivi, cu următorul comentariu tăios: *Inimi de arte, orgolioase, nu admit cutezană, îndârjirea, loialitatea celor pe care-i agrează*. În fața mitocăniei și a minciunii oficializate, C. Călin este de părere că singurul răspuns, cât de cât eficient, este (sau poate fi) pamfletul. Chiar dacă nu în toate situațiile împarteți punctul de vedere al autorului, eți obligat să-i recunoști talentul de evocator și portretist, tiindă de a spune *multa in paucis*, pasiunea pentru idei, mai mult decât orice, coerenta unei personalități care nu a rămas indiferentă nicicum la ce se întâmplă în jur, în afară de lume, cu un instinct neabătut al faptelor justificate moral și contextual.

Secțiunea a III-a, intitulată **Cronici mărunte (accente și exemple)**, reunește 184 de texte performante, în ciuda proporțiilor modeste: *O notișă poate fi un germen, un mugur, un spin, o picătură de acid. Când e reușită, se înalță în minte*, ne spune autorul în Prefață. Într-o vreme de extremă confuzie a valorilor, de pragmatism vulgar, de manifestări anarhice, Constantin Călin se străduiește să ofere repere morale, pe care le găsește – mai degrabă – în trecut (M. Kogălniceanu, N. Iorga), cu sentimentul unor pericole majore iminente în prezentul fierbinte și atât de viu: scade interesul pentru carte, asfixierea bunului-simț, mitocănia generalizată, atrofierea simțului civic, dar măcar arhează – cu satisfacție – autoritatea reală a pînțelului D. Stăniloae (credinșă, tiindă de carte, cumpătare, adâncimea cugetării), în continuă creștere, profilul moral al lui Octavian Paler, personalitate fascinantă pentru mulți, dar ineficientă în plan practic, ieșeau C. Ciopraga, un model de urbanitate, delicatețe și tact, având, din plin, *cultura inimii*, atât de rară în zilele noastre, în sfârșit, Paul Goma, o conștiință aflată mereu în stare de urgență, spre disperarea oportuniștilor de toate culorile și orientările. Publicist de atitudine, fostul student al lui C. Ciopraga umblă mereu la raftul cu fișe, de unde selectează, pentru demonstrația sa, opere, titluri și citate, ce pot lumina, din varii unghiuri de vedere, o realitate disconfortabilă, în continuă mișcare. Undeva îl citează pe Marcus Crassus cu părerile sale despre elocvență, în altă parte se arată părțurș de adevărul formulat de Gustave Le Bon în 1925: *Nicio civilizație nu poate suferi o armătură mentală*, ori se solidarizează cu Edgar Papu: *Trăim într-o cumplită criză morală*. În disputele încinse, cu motivație naționalistă, C. Călin nu se lasă stăpânit de pasiuni, ci se situează – calm și argumentat – de partea adevărului, chiar dacă e vorba despre evrei, unguri sau Vadim Tudor!!!

Omul se amuză, se întristează sau se indignează în fața televizorului, dar moralistul nu ezită să folosească ironia nimicitoare, ca atunci când asistă la o gală UNITER, prezidată, cu ifose, de Ion Caramitru. Cu această ocazie îți vede (și se uimește), cuprins de un sfânt entuziasm, pe recitatorii (de altădată) ai poemelor închinat lui Ceaușescu și P.C.R. -ului aplaudând frenetic pe Alina Șa Regal, Principesa Margareta!! Comentariul sarcastic este de efect și pe deplin meritat: *Doamne, ce cuibă or de monarhiți a fost P.C.R.-ul!* Sau, așa cum se întâmplă într-un alt text, apare suav, proaspăt și plin de umor (involuntar) o doamnă rectoră a unei universități particulare, ce completează un tabel nominal, după o consultare cochecă cu profesorul aflat de față, astfel: **Numele și pronumele**, nesesiizând bătăia de joc a partenerului de dialog care testa, cu această ocazie, una dintre legile lui Murphy. Prostia contemporană, reflectează autorul *Stăpînirii de sine*, este *impertinentă, extravagantă, autoritară, moșic, obedientă, doctă etc.* Încă un motiv să ne simțim mândri că trăim într-o democrație autentică !!

Triumful subiectivității îl atinge în secțiunea ultimă a cărții, **Confesiuni. Pretexte. Jurnal**, ce cuprinde nu mai puțin de 245 de texte. Nimic nu scapă atenției moralistului, niciun subiect nu e minor, dacă ai privirea părțurș toare și, pe aceeași măsură, evaluărilor, o impresionantă suprafață culturală la îndemână (*Suntem fcu și din tot ce vedem și auzim, din tot ce citim și credem*, afirma Julien Green): responsabilitățile pe care le are omul de talent, pamfletul ca necesitate, mefiența față de gândire, nostalgia satului natal, textele sacre în interpretări personale, reflecții asupra celor două modele culturale (Luther și Erasmus), un fotbalist cu bibliotecă, oapă și pensionarul, Eusebiu Camilar, lupta cu somnul, melancoliile criticilor, umilina că stare existențială, o lume în degradare continuă, privit cu ochiul mahniciș al moralistului. La semafor, constată acesta, *cei mai culpabili sunt cei mai indignați*. Sau, la fel de adevărat: *cei care sfidează regulile sunt isteții, proștii le respectă*. În sfârșit, dezordinea are prioritate... preștan !! Dacă la 1920 exista respectul pentru proprietate, pentru lege și înfrânarea poștelor, după nouă decenii situația s-a schimbat radical în defavoarea celor educați și respecte munca, regulile, pe aproapele lor, transformând astfel societatea într-o junglă cu prădători și victime consumabile.

Sunt întrutotul de acord cu observația lui Emil Nicolae care era de părere (în „Conta” nr. 5/2011) că **Anamnezele** (12) reprezintă cheia acestei ultime secțiuni a cărții; ele ritmează și motivează întregul discurs confesiv, urmărind – prin secvențe bine alese – devenirea intelectuală și morală a lui Constantin Călin, din copilărie până la senectute. Conșinș că s-a născut în miezul unei zile senine, apreciază, cu o mândrie

subîn eleas , acum, în anii din urm : *Nu mi-am întunecat sufletul*. Strălucesc , și de această dată , icoanele prin ilor, care au dat un sens deplin vieții lor prin suferința fiului, atât de dotat, la studii, pe măsura calităților probate, într-o vreme când, spre deosebire de azi, parcursul didactic era o ansă de afirmare socială, dincolo de condiția socială a prinților. Interesantă este preferința pentru *la vale*, spre centrul satului, ca simbol al vieții pașnice, ordonate, supuse normelor tradiției și aversiunea pentru *deal*, pe dur, sâlbaticie, mahala!! Dacă în copilărie și-a dezvoltat sentimentul datoriei față de Sine și față de sacrificiile prinților săi, mai târziu, textele biblice trezesc în el *sentimentul vinovăției*, ceea ce va duce la fortificarea fibrei sale morale. Lupta cu **străinul** din sine, cu *duhul cel rău* revelează o existență dramatică, luminată intermitent de puterile sacralului, întotdeauna biruitor. Întors în lumea profană, autorul își afirmă convingerea că *nesiguranța e mai onestă*, iar adevărul din Sine se cere observat pe toate fețele. În raport cu semenii săi, se mânturise astfel: *Prefer (...) să par frigid, decât lingușitor și interesat*. Un om care rămâne consecvent principiilor sale este predestinat să înnobileze Marginea și să-i dea strălucire.

În urmă cu peste trei decenii, Constantin Călin îi spunea, într-o discuție peripatetică, pe când străbăteam actualul parc **Mircea Căncicov** din Bacău, în drum spre casă, că atunci când citea cartea unui critic/istoric literar îl interesează, în primul rând, profilul său moral. Ceva mai târziu, recunosc, am înțeles mesajul conținut în mânturirea sa: dacă acesta (criticul) are fibră morală, atunci el va inspira încredere, poartă paria pe judecările sale de valoare, altfel nu!! Cu fiecare carte a sa, de istorie literară, memorialistică sau publicistică, autorul băcăuan descoperă privirilor noastre **omul** cu neliniștile și îndoielile sale, pe care nu încearcă să le estompeze, fiindcă și-a sămoralizat pe o autocenzură severă, iubitoare de adevăr și frumusețe, echilibru și responsabilitate, naturale și comprehensive, nu în ultimul rând, dragostea de oameni și de neam, cu o neclintită credință în Dumnezeu și-n puterile sale. De aici calmul său, ca o armură bine încheiată, aparent etană, cu refuzul net al superficialității, vulgarității și violențelor, de orice natură ar fi ele. *Calmul te face mai liber?*, se întreabă el. *În imaginea ei da, în realitate, libertatea pe care o obții e libertate supravegheată* și costul ei nu e la îndemâna oricui. Fire independent, structural onest în tot ceea ce întreprinde, cu ochii avizi de lumină îndreptați spre Trecut și Morala Naturii, nu a abdicat vreodată de la *norma stăpânirii de sine*, ceea ce a făcut din autorul *Dosarului Bacovia* un marginal ce-și trăiește, cu demnitate, marginalitatea, refuzând ierarhiile mincinoase dictate de un Centru ocult. Deficitului sufletească din jurul său, Constantin Călin îi răspunde cu un preaplin al iubirii sale: *Doamne, dacă inima mea ar avea brațe, te-ar cuprinde!*

prof. **Mircea DINUTZ**, Focșani/ROMÂNIA

PERIMETRUL ABSURD

Vine o vreme în care memoria nu mai rezistă în fața ferestrelor închise, izbucnesc în cuvinte, gesturi, peisaje, ipoteze. Istoria românilor a cunoscut momente dramatice, rupturi, reveniri, durere, iluminare prin suferință.

În cartea sa *Constela ia fantomelor roșii*⁴⁰, Ovidiu Vasilescu reia bună parte din perioada grea a suferinței duse de români în temnițele comuniste, fantome ale istoriei, umbre în viață în anii 50 – 60 unde a fost în România aflat sub teroare spirituală. De învii politici din vremurile de început ale comunismului în România au avut o viață plină de durere, la limita suportabilității, vecini cu moartea și cu Dumnezeu, pe de altă parte.

Sistemul comunist a fost bazat pe politica eliminării opoziției, opoziția lor și potrivnicilor, strivirea sufletelor, pe dispariția unor generații, dictatura a distrus viața civilă, a distrus sistemul democratic bazat pe participarea democratică a partidelor la ritualul puterii.

Cartea este o carte de morii, cuvintele curg dure, limpezi, nu este iertat nimic din acea perioadă a detenției, oamenii deveniseră pretexte pentru o disciplină imposibilă, am spune era *ritualul bestiei*, ca să îl parafrăzăm pe Cornel Nistea, un mare prozator român.

Scriitor consacrat, dar cu o expunere mai redusă, dar nu din vin proprie, ci din cauza sistemului cultural actual, Ovidiu Vasilescu începe povestirea sa sub semnul abruptului și o sfârșete sub aripa îngerului. El rememorează toate procedurile de exterminare posibile practicate în acea vreme în închisorile comuniste, adevărate sisteme de măcinat libertatea, fiindcă el și timpul în sine ca timp.

⁴⁰ Ovidiu Vasilescu, *Constela ia fantomelor roșii*, Editura „Căluza” v.b. – Deva, 2009

Totul începea cu ancheta, treapta imposibilului, apoi cu judecata fără de procedură democratică, cu sentimente care retezau viețile, continua cu un voiaj în absurd, începea inițierea în starea de rezistență la limita suportabilității, o inițiere stranie în care, uneori, un simplu om dădea răma un sistem de pază. Totul pare ieșit din preexistență, marca unui destin implacabil.

Detențiunea este analizată dreptat din perspectivă diversă, ritual al suferinței ei, de la detențiunea solitară la detențiunea colectivă, mecanismele istoriei, vizute din interiorul monstrului, funcționau încontinuu, frângeau viețile. Brusc, ironia destinului: Jilava, stabiliment de lux, izolatorul, totul reluat până la obsesie, până la magnetul morții servit zilnic prin cuvinte, ciorba grea, fără gust, bătăi, bătăi, trupul de inutului ca un crin frânt de ger.

Ovidiu Vasilescu privește timpul acela, viața aceea cu o încordare extremă, dorește să restituie istoria românilor, dorește să strige, dar are răbdarea de a explica modul de exterminare punct cu punct într-un mod realist care face din cuvinte carne sângerând.

Sunt explicate modalitățile în care procedau gardienii, specialiști în distrugere, omul creația lui Dumnezeu, dar în prezența torționarilor omul devenea fantomă, om de ceață și sânge. Fantezia gardienilor în a inventa aparate de tortură, în a iniția suferința la limita posibilului mental pare abundent și preluat din absurd, totul a fost studiat de aparatul de opresiune, tortura devenise tiină, apoi artă, cu tot cinismul posibil...

Cartea descrie căderea unor generații în România, sunt pomeniți oameni importanți ai culturii, apoi oameni politici, slujitori ai bisericilor de tot felul, personalități care nu făceau seau locul în sistemul acela social. Era o politică absurdă pentru mecanismele absurdului. Istoria ieșise din logica ei marcată de ani și intrase în logica labirintului. Tinerele autorului nu a contat, sfârșitul slujitorilor bisericii nici atât, cultura scriitorilor nu era luată în seamă.

În acea perioadă comunicare în închisoare era o problemă, se inventau și se reinventau de către fantome, cu o energie divină, modalități de comunicare: semnale morse, atingeri, semne, tânguirea viselor, etc... Pentru Ovidiu Vasilescu salvarea a venit din rugăciune și poezie. Timpului exterior îi era opus un timp interior. Autorul rezista rugându-se, memorând și recitând în gând poezii, gândind formele rezistenței, încurajând, emițând semnale în necunoscutul spiritual al închisorii. A privit: unii au rezistat, alii au trecut dincolo, după cortina istoriei. Au fost reprezentanți ai partidelor istorice, fețe bisericești, profesori universitari, răni simpli, legionari, avocați, miniștri, scriitori, oameni cu personalitate, oameni cu idei, oameni care puteau lăsa o amprentă în cultura română.

Ovidiu Vasilescu omorât, a fost un militant în ciuda experienței clasice din închisori, nu s-a lăsat strivit.

Iată ce reține scriitorul:

„Nicu Steinhardt găsea în elegere pentru toate faptele semenilor săi și cu un discernământ cuantificat, cu egală sinceritate le măsura pe fiecare cu justețe.

Marea diferență dintre noi constă în faptul că el era pe calea sfârșitului, pe când eu eram militantul combativ, că ruia nu-i lipseau sentimentele de îngăduință și compasiune, dar eram aspru cumva de spectrul înfrângerii. „

Observația este justă, definește tragedia umană. De fapt autorul este atent la experimentul România din acei ani, povestirea de un realism până la lacrimi de sânge, redă strategia anihilării prin detențiunea solitară, apoi metoda disoluției condamnărilor prin detențiunea colectivă, sunt prezentate definiții, teme, sentimente. Este privit mizeria morală a torționarilor cu o privire de diamant, dar și mizeria morală sub apăsarea mizeriei fizice a celor din interiorul celulelor. Sunt prezente tipologii umane diverse, afectate de viciul istoriei incorecte. Scrișul curge firesc, apoi apare rememorarea cumva dinspre viitor spre trecut, observația lucidă, ideea. Aceste fulgere dau cursul unei linii aproape oficiale, de analiză tiințifică, de a curăța, de proces spiritual, dar și de conservarea memoriei pentru generațiile de români care vor urma.

Din interiorul închisorilor, autorul observă că marile puteri au acceptat în mod tacit metodele puterii de la București pentru eliminarea adversarilor, că au fost cumva complice prin tăcere, cei din detenție au sperat zadarnic că puțin o reparație morală, o rejudicare dreaptă, dar nu a fost posibil, logica păsii cu orice preț, a legăturilor diplomatice vicioase au transformat speranța în cenușă. Veștile despre revolta din Ungaria din anii 1956 au fost disimulate sub manipularea tristeții, a neajurului iluzorii. Zvonul care a ars o vreme în celule s-a dus ca o iluzie de toamnă, sub brumele uitării... Zidul ideologic a acoperit peisajul european...

Autorul trage, indirect, o concluzie: dacă cei de la putere ridică în posturi de răspundere indivizi fără pregătire, inculți, tineri, fără experiență vieții, ridică-i din mizeria zilnică în posturi de autoritate, ei vor face restul, nu vor privi înapoi, e mecanismul prin care generațiile sunt arse sub durere, suferință și inconștiență,

iar reu ita puterii e aproape cert , irevocabil ... E procedura prin care se poate face orice în istorie... indiferent de sistem...

„Numai în mi care reu eai s gânde ti dincolo deimetrul ac ela absurd. Acel du-te-vino, în spa ii chiar foarte restrânse, te scotea dinimetrul concentra ionar, din lumea aceea bolnav i fantastic , sub care se n ruiau zilnic oameni i con tiin e, care alt dat p reau de nezdruincinat.” – iat regula, mi carea, mi carea sufletului, a trupului, mi carea ca form de protest, mi carea ca peisaj al energiei...

De re inut c închisoarea a permis unora accesul la cunoa tere, cei prin i în celule, mai ales în cele comune, beneficiau de lec iile predate de mari personalit i, au ajuns s înve e limbi str ine, trebuiau s reziste timpului care, brusc, sa concentrat. Din acest punct de vedere marile personalit i au rezistat furiei ro ii, au rezistat ispitelor, au rezistat propriei persoane, slab , fragil , afectat de r uta te, frig, ur , boal ...

Ovidiu Vasilescu s-a plasat pe pozi ia clasic a credin ei, apelând la înv tura ortodox , sau catolic , a privit tradi ia ca pe ceva necesar, ca o leg tur cu cei dinafar i cei din untru. Interesante experien ele cu preo i catolici, cu modul de organizare a cultului i aten ia acordat persoanelor care au rezistat tenta iei de a colabora într-un fel cu ofi erii, cu securi tii care activau frenetic în lag re sau închisori.

Pe această gril a credin ei autorul a avut t ria s r mân pân la urm ceea ce i-a dorit, cu toate consecin ele, poate i încurajat de faptul c a fost singur, tân r i imprudent uneori, de un curaj pe care îl d disperarea, disperarea care venea din faptul c solu iile adev rate au disp rut, iar marile puteri au... uitat de cei din închisori...

Ca intensitatea revoltei i a iert rii doar Sabina Wurmbrand în c r ile sale (*Noble ea suferin ei*) a mai pus în lumin suferin a ca mod de eliberare dinimetrul concentra ionar, povestea ei a cutremurat cititorii, iar Ovidiu Vasilescu confirm absurdul istorie prin această carte i existen a a ceea am putea zice: *scara cerului*...

Apoi au venit anii 70 când lumea liber avea s aud de la Richard Wurmbrand realitatea în direct din România, Congresul USA a fost locul unde s-a explicat suferin a, iar de acolo, lucrurile au început cumva ia o alt direc ie...

R mâne regretul c genera iile tinere de acum nu prezint interes pentru experien a acelor ani i a acelei perioade, sim ul a fost deviat spre libertinaj, libertatea adev rat e, totu i, pentru con tiin ele înalte, violen a s-a mutat în strad , pe stadioane, în familii...

Uitarea ca o form de rupere a memoriei...

Constantin STANCU, Ha eg/ROMÂNIA

**MIRCEA DINUTZ – DE VEGHE PESTE SPA IUL CULTURAL
VRÂNCEAN**

Am spus-o de multe ori c orice carte circumscris unui areal geografic distinct îmi treze te un interes curcubeic i nereprimat. Sunt, cum am declarat -o de multe ori, un adept al cercet rilor de geografie cultural i al lucr rilor ce r sfrâng un spa iu spiritual delimitat – cu personalit ile lui culturale i cu via a spiritual activat în interiorul cadrului teritorial respectiv. C ci o personalitate cultural nu este important doar prin lucr rile sale, ci i prin felul cum se implic i marcheaz prin prezen a sa teritoriul cu care s-a identificat sau din care-a descins.

Marile istorii literare (C linescu, Alex tef nescu. Marian Popa, Ion Rotaru) sunt prea mari i prea sintetice pentru a lua pulsul întregii vie i spirituale din fiecare areal geografic. R mân în afara lor multe nume i fapte de cultur importante care trebuiesc sesizate de cineva. Ceea ce pentru marile lucr ri de sintez este considerat anodin i neimportant, pent ru cercet torul local are alt semnifica ie. El tie mai bine opera i izvoarele din care s-a întrupat, ca i aportul lui la optimizarea climatului cultural din arealul respectiv i, bineân eles, la des-anonimizarea locului. A figura într-o istorie local înseamn de multe ori i un pas mic spre marile istorii i recunoa teri publice, întrucât acest gen de cercet ri furnizeaz marilor istorii temeuri i încadr ri corecte într-o direc ie cultural . Au ap rut în ultimii ani numeroase dic ionare ale personalit ilor din diferite unit i teritoriale distincte, ceea ce este îmbucur tor, dar nu i suficient. Este nevoie de altceva. Este nevoie de istorii complexe ale spiritualit ii procesate într -un teritoriu distinct în care valorile endemice s fie prezentate, vorba lui Hegel, cu drum cu tot, cu toate zbaterile lor sporitoare în via a cultural a teritoriului circumscris. Personalit ile prezentate în aceste dic ionare nu trebuiesc extrase din context, din peisajul care le-au propulsat i pe care l-au vitaminizat cu spiritul lor calofil.

Au apărut și la nivelul localităților manifestări de prestigiu național – festivaluri, simpozioane, reviste de cultură problematizate și bine apreciate pe plan cultural, fără de care imaginea lor (a personalităților) ar fi trunchiată, împușcată și diluată. Personalitatea culturală a unei localități nu se decontează numai din numărul fclerilor care i-au ventilat zbatările spirituale, dar și din ansamblul manifestărilor de prestigiu în centrul cărora aceștia s-au aflat, ca inițiatori și ca procesatori de zbatere culturală. Or, o istorie a spiritului local, o istorie care subîntinde un ostrov de lumină spirituală ar trebui să dea seama de toate aceste frământări. Cum să nu mă bucur și cum să nu apreciez asemenea genuri de lucrări când tu, și am această convingere nefisurată, că ele complinesc în felul lor marile tratate pretențioase și cu morgană de lucru infailibil?

Cu atât mai mult apreciez izvodirile lui Mircea Dinutz, pe care-l înțeleg în grație receptivă de mult timp, îl citesc cu plăcere și interes orice nouă întrupare livrescă și de fiecare dată mă surprind de acribia, de pasiunea și de apetența sa pentru lucru bine ordonat și bine procesat critic.

Ca unul care s-a aplecat asupra spiritului vrâncean și-am decupat câțiva ani din borangicul devenirii sale spirituale am avut prilejul să constat că scriitorii vrânceni pot fi așezați în rafturi diferite, ceea ce elimină judecata de valoare generalizată. Este un aspect pe care nevrădnicul de mine, conștient sau nu, l-am ignorat, nu dintr-o opacitate gelatinoasă, ci din căldura prieteniei cu care m-am aplecat asupra cărților lor. Aadar, n-am fost un diagnostician de referință, deși am avut această tentativă și-am spus-o deschis în partea introductivă, că spiritul vrâncean are nevoie de o judecată critică sănătoasă, severă și chiar eliminativă. Actul literar este un act de cultură și nu se justifică decât în măsura în care se resoarbe dintr-o procesare culturală, dintr-o serioasă adăstare la lumea cărților, a ideilor a curenților ce focalizează spiritul contemporan.

Or, din acest punct de vedere mulți scriitori vrânceni căruia îi este un deficit de cultură propriu-zis. Tu că afirmă că noastră nu cade bine, dar lucrurile trebuiau spuse de cineva. Cine nu te că în Vrancea (dar nu numai în Vrancea) există scriitori care au scris și semnat mai multe cărți decât au citit în anii formării lor intelectuale? Că și dintre poezii vrânceni tu de onirism, textualism impresionism și se ratază unei direcții literare moderne în deplină cunoștință de cauză? Că și dintre prozatorii vrânceni au auzit de Kafka, de Robert Musil, de Faulkner, de Camus și-au făcut din subteranele lui Dostoievski o manieră de a înțelege și de-a privi dezvoltările lumii?

Cer iertare autorului pentru această lungă și crispată introducere, dar tu, din puținele discuții purtate, că nu sunt străine de ideile și convingerile sale. M-am gândit însă, văzând această carte, cum va ieși din această capcană, încercat de mulți și chiar de autorul acestor rânduri, care, de multe ori și-a reprimat criteriul exigenței și principiul celor vechi privind raportul dintre prietenie și adevăr (*amicus Plato sed magis amicus veritas*), atunci când s-a ratațat spiritului vrâncean. Nu spun că Vrancea nu are scriitori de valoare neîndoieabilă, spun doar că în jurul acestora roiesc mulți diletanți, fără nici o legătură cu literatura, cu exigențele scrisului, cu valoarea estetică, dar care se zbat, se frământă, și fac iluzii în îndrăgesc întru glorie literară recunoscută.

A reușit Mircea Dinutz să evite rănirea orgoliilor literare? Da, a reușit în maniera folosită chiar merit toată atenția, pentru că n-a dat greș niciodată. A ales din galeria scriitorilor vrânceni, doar pe cei situați în raftul consacrat celor cu reputație bine înțelesă în conștiința publică, raftul privilegiilor. Întâlnim în cartea d-lui Dinutz toate numele importante care au vectorizat spiritul vrâncean. Florinel Agafi ei, Adrian Botez, Lucia Cherciu, Ioan Dumitru Denciu, Constantin Duică, Virgil Huzum, Florin Muscalu, Ion Panait, Florin Paraschiv, Doina Popa., Ion Larian Postolache, Dumitru Pricop, Paul Spirescu, Liviu Ioan Stoiciu, Mihail Vlădescu, Varujan Vosganian și Duiliu Zamfirescu reprezintă mândria literaturii putnene, iar Mircea Dinutz nu putea să nu le sublinieze valoarea literară și contribuția lor sporitoare la panteonul cultural român.

Un critic consacrat ca Mircea Dinutz nu se putea încurca în hermeneutizarea diletanților. E o tradiție în critica românească ca scriitorii tineri să fie lăsați în seama criticilor tineri, urmând ca asupra celor consacrați să se pronunțe cei cu o mai bogată experiență critică. Nici criticul nu folosește un tubler infailibil cu care să măsoare valoarea. Se ține doar că și Maiorescu s-a înțeles atunci când l-a situat pe Theodor Serb nescu pe același palier valoric cu Eminescu. Or, când un critic mare și recunoscut girează o mediocritate, faptul poate perturba serios scara de valori statornicite. De asta e bine ca scriitorii tineri să fie lăsați în seama criticilor tineri, iar cei de cei consacrați să se ocupe criticii cu o mai pronunțată capacitate de discernere.

Bineînțeles că Mircea Dinutz face parte din gruparea criticilor experimentați cu principii, cu metode și cu criterii indefectibile. Cine este creditat de Mircea Dinutz are toate ansele afirmării și recunoașterii. Trăvăliul său amintește de parabola în eleptului grec care umbla ziua în amiaza

mare c utând un om. Dar bine, îi spunea câte -un trec tor iat c tocmai l-ai g sit. Chiar eu sunt unul dintre cei care-i cau i. Nu, r spunea în eleptul, lumea-i mult , dar oamenii sunt pu ini. Mutandis - muntantis, putem spune acela i lucru despre cei ce cocheteaz cu literatura. Aspiran i sunt mul i, dar num rul celor cu anse reale de afirmare e mic. Imi pare r u s-o spun, dar istoria este nemiloas , folose te o gril a a de exigent c foarte pu ini dintre cei ce se -mp uneaz cu diplome i medalioane prin enciclopedii, i dic ionare vor trece Rubiconul istoriei. Dar r mân, cum subliniam la începutul acestor rânduri, în dic ionarele teritoriale ce se vor întocmi la diferite intervale de timp de animatorii locului.

Un lucru e sigur; vorbind despre galeria scriitorilor vrânceni putem spune c cine nu este girat de Mircea Dinutz, nici nu este, indiferent de zgomotul, bine regizat, ce se face în jurul numelui lor.

Mi-ar fi pl cut, dar op iunea mea nu este obligatoriu s concorde cu p rerea criticului, s g sesc în paginile acestei c r i i numele regretatului poet Constantin Ghini . Mi se pare c-a fost uitat mult prea repede fa de cum se întâmpl în mod obi nuit. i nu merit . El n -a liricizat, ci s-a liricizat, a tr it poezia cu patos i cu toat fervoarea zbulumatei sale vie i. A cunoscut suferin a i toate sfâ ier ile ei i n-ar fi putut s-o îndure de n-ar fi avut darul transgres rii ei sfîelnice în registru poetic.

Nu mai insist m asupra judec ilor critice disipate de autor în cuprinsul acestei c r i, dar transcriem un fragment din m rturisirea final , revelator pentru con tiin a sa critic . *Cred, cu toat seriozitatea, c literatura vrâncean , la aceast or , este net superioar fa de ceea ce se f cea aici în perioada interbelic , c exist valori, exist poten ial, dar, din p cate, i mult meschin rie , mult impostur i îng duin la nonvaloare.*

i închei aceste rânduri marginale, aproape colaterale c r ii în discu ie, dar scrise cu dragoste de confrate alogen, cu ideea c , în cele din urm , Mircea Dinutz se va încumeta s scrie o istorie a dev enirii spiritului vrâncean, i- i va lega numele de aceast oper de referin , care s cuprind agen ii spirituali, dar i priveli tea pe care au str b tut-o concordatar cu împrejur rile impuse de o istorie histrionic i rebarbativ , care n-a fost totdeauna prielnic trudniciei spirituale.

Ionel NECULA, Tecuci/ROMÂNIA

FENOMENUL PREVIZIONAR DE SORGINTE POETIC , LA ADRIAN BOTEZ

Studiile academice despre literatura intelectualist (Elie Faure, Rene Huyghe, Marcel Brion...) ne atrag aten ia c , între dou direc ii -genera ii – antagonice (în cazul de fa , Vasile Militaru – Adrian Botez), una cultivând intropatia, iar cealalt obiectivismul s tructurilor estetice, se p streaz cadrul social -istoric, filtrat prin spiritul cartezianismului, dintr-o scolastic de tradi ie religioas , punându -se problema remarcii elementelor afective ale limbajului care, de la Charles Bally încoace, se nume te stilistic . Vom porni spre a judeca latura obiectual , în grad intelectual exprimat , prin care forma lingvistic devine pecete a sintaxei poetice, a multora dintre versurile lui Adrian Botez, de aceast dat în ultimul s u volum, *Cartea Profe iilor* (Editura Rafet – 2010) - structurat de cele patru capitole: 1. Cartea profe iilor, p. 5-44; 2. Cartea glasurilor, gesturilor i t cerii, p. 45-87; 3. Cartea descântecelor, p. 89-119; 4. Cartea apocalipsei p. 121-134; în finalul c r ii, exist o selec ie a referin elor critice i note biografice. Numai un scriitor de rangul domniei -sale ne putea pune în fa a unei situa ii pe care nimeni nu o mai analizeaz ca raport sau dimensiune, în rela ia emitent -receptor, i anume: Adrian Botez se adreseaz cititorului cult , pe cât posibil rafinat, în mod obligatoriu credincios i patriot, pentru c orice poem se dovede te a fi o construc ie deliberat - i astfel îl vom în elege, numai dac vom împ rt i inten ia ce -i st la baz : „*eu nu scriu pentru om – ci pentru stele/ fac semne – fier str u la mari z brele:/ s nu-mi mai fie,-n noapte,- atât de greu/ s -i strâng – senin – mâna Lui Dumnezeu! [...] degeaba tragi cu ochiul pe la geamuri/ degeaba te urca i pe-nalte ramuri:/ lucrarea mea – cu zim i de liberare/ nu e deschis pentru fiecare*” (Pentru cine scriu eu, p.48) De aceast dat , pe „funda ia” poeziei religioase, dasc lul de integritate cultural va construi, din liantul intui iei, cu ceea ce realitatea deruleaz în societatea contemporan , poezia de consisten profetic : „*voi – care ve i urma smintelii mele/ s nu m plânge i – ci s lua i aminte:/ n-am apucat s spun multe cuvinte/ dar câte-am spus – v fie neuitare:/ pe Crist nu-l pui la zuruiri de zare/ ci la icoana-n suflet – lumânare!*” (Despre Hristos – târziu, p. 115) Scrisul se realizeaz , în mare parte, cu ajutorul fantasmelor - activând ideologii din lumea real , pe fondul emo iei contemplative a poeziei, cerându-i-se cititorului de condi ie elevat s între în rezonan cu presiunea creatoare din climatul poetului: „*prin jungla drept ilor oarbe -ale mor ii/ lepre târ sc peste apele -amiezii:/ demoni – ca viermii*

– în inima sor ii/ podidit-au clopotni e – jalnici diezii!” ... asociat fiind cu demascarea efectului psihologic transmis asupra maselor, de subcultura între inut tendențios la rang superlativ: „ce bezn -n lumin ! cutremur de crez!/ bolnavale m duvi de ceasuri prelinse/ ne car – cu via cu tot – i-s încinse:/ refuz s plutesc – într-un dang t cu miez...” (Jungla drept ilor oarbe-ale mor ii, p. 55) Acest refuz de a consimii într-un fel decesul spiritual (însușit de subsemnatul) ni-l înfățișează pe Adrian Botez sprijinindu-se cu pioenie pe **soliditatea tradițiilor** – în care motivul moral superior determină actul atitudinii, ce abordează și fixează fragmentele unei lumi fără rămițe: „ce-a mai rămas din ara asta – demn?/ doar munii convorbesc cu Dumnezeu-/ doar ei strivesc – sub creste – nori – mereu!/ ...de ne-ar strivi pe noi – p duchi: al Târfei semn!” (Ce-a mai rămas din ara asta?... p.22). Faptul că s-a marcat cu majuscul echivalentul unei ere (**al Târfei semn**) ne demonstrează un soi de contradicție spirituală, pe fondul ironiei culte, amintindu-ne de **Minna von Barnhelm**, inițiatorul acestui gen de artă. De fapt, în poezia lui Adrian Botez practica limbajelor curente fixează până la detaliu obiectul exprimat, gradul de complexitate, capacitatea de cuprindere definind valoarea intrinsecă. Prin caracterul activ pe care îl trădează cu uşurină limbajul convențiilor sociale, în formularea tuturor acestor aspecte îl descoperim și în cu totul alt gen de ironie pamfletară (prin fichiuire), adresat factorului de decizie viciat (în speță liderului politic): „**prea mult sperm azvârlit la canal/ prea mult str în laptele de mam :/ e jalnic s devii din om – semn!/ i rău – când muntele – nisip se farm .**” [...] „...unde e ti, unde – Codru Dumnezeu?/ respir cenușă – din ce în ce mai greu...” Aceasta este o caracterizare continuată de obinerea fizionomiei „**copilului din flori**” (re înemstrul din laptele de mam, n.n.) Limbajul acesta este un instrument al acțiunii de complicitate – subînțeleas – cu cititorul regăsit în tensiunea spirituală a autorului, totul definindu-se sub auspiciul intenției estetice, prin faptul că neologismul include metafora proverbială, la un moment dat – reprodus fiind într-un vocabular retoric: „**ai fost scpat din pântec – în hazna/ i garnisit : bulbuci de răs prostesc.../ nu e ti slăvit de păsări – o cazma/ i în loc de Arborele-obtesc!**” (Prea mult și prea puțin, p. 84).

După ce acuză vehement pe acei propagandiști ai lumii întinericului, ai declinului moral, vom observa încercarea lui Adrian Botez de a converti monstruosul, răstăcitul din beznă, la lumină pe calea credinței consecvente, confirmându-ne că de înecotăin încadrat maximei lui Publilius Syrus: **Ignoscito saepe alteri, nunquam tibi** (Iartă pe alii adesea, niciodată pe tine însuși): „s vîi – de Crăciun/ cu mine – în aceeași biserică / friguroasă – tu jăvr / umflat / buburoasă !/ s -L privești – dimpreună / mine – pe Pruncul cel/ dezgolit – pe/ Hristos Cel/ Pribeag și s rac/ Scuipat și Umilit!/ nu se cade s -i cauși / tu – un Dumnezeu mai/ clduros decât al meu: ori suntem copii/ aceluiași Dumnezeu – ori/ Hristosul meu/ zgribulit – va/ bate război crâncen – cu/ Veneticul tău – potrivit din/ burtă și gușă – cu/ ticloșiata – puind/ încins și rănced – căt și/ credința-i!/ vino cu/ mine – tu jivini boroașă – la încercarea/ Bisericii de Ger – pronaos la/ Cer!” (Vino cu mine, p. 71) Este vizibilă similitudinea punctului de vedere creștin ortodox cu cel al lui **Vasile Militaru**, unde se consumă o conștință a timpului, identificând tocmai în acest paralelism structur-fenomen, substratul leibnizian: „**eine durch menschliche Knust gefertigte Maschine ist nämlich nicht in jedem ihrer Teile Maschine**” (Mașina realizată prin artă, nu este o mașină în parțial). Chiar și Leibniz constată faptul că amprenta artei modifică esențialitatea tehnicului ca realizare, în timp ce tehnica, la rândul ei, mediază expresia esențialității. Doar determinarea actului creator – atât la Militaru, cât și la Botez – rămâne legată de inspirația filosofico-religioasă. Câteva repere importante de ordin tehnic extraarticulare, la nivelul formei și conținutului, se cer a fi explicate în detaliu, deoarece se evidențiază flexiunile, corelația dintre eufonie și foră verbală, la care autorul recurge, oferindu-ne variantele silabice ale versului, ca efect al momentului de exaltat inspirativ: „**tiu c trebuie s stai/ mereu – cu spatele la/ ceva/ cineva.**” (Cu toate cele patru fețe, p.12) sau: „**zadarnic este/ lep darea de sine/ târzie – a/ omului**” (Prea târziu, p.14). Aadar, nu este vorba de o schimbare autonomă a formelor, ci de o modificare a funcției poetice, în raportul **accent lexical-cantitate**. Dialectica cu care Adrian Botez își muzicalizează poemele derivă din existențialismul sartrian, prin amploarea negativismului acordat spectrului decadent, în favoarea preceptelor religioase strămoșice, ca bază a revigorării factorului educațional, mai departe, redobândirea valorii spirituale a Neamului: „**într-o lume în care diavoli ne scriu leacuri/ nu se întâmplă decât farse, crime... fleacuri!/ s te întorci acasă – lene – făr cap/ e chiar normal – nicicum un handicap!/ [...] a trda – huli – distruge,-e – un lucru bun/ necesar- hr năce – căt un „big” dejun: [...] caligrafiam pe cer minuni de-obrăznicie/ toată ziua ne preiem cu blasfemie**” (Leac pentru această lume, p. 82). Îndemn, atitudine efervescentă, poet dominat de dorința de a trezi, „din somnul cel de veci”, Națiunea: „**da i jos urgent din birje vizitii/ ce peste inimi au trecut cu roata:/ aceasta-i ara unde mor copii – demonii s -i înlocuiește -s gata!**” (Aceasta-i ara unde mor copii, p.111). Adrian Botez are și nota de penalizare atribuită, la fel de prompt, „surzimii” :

„vorbe ti, vorbe ti... – degeaba, pentru viduri - / vorbe ti o limbă a muilor de ar :/ oricât te urci pe scara planetar / te hui duie amoebele, în triburi! [...] „batjocura t cerii te ucide” [...] „prophet mizeriei de-a te-ndoi de om,/ de-a lâncezi pe muchia de atom - / e ti doar o umbră pe un zid, în lună ” (Batjocura t cerii, p. 54).

Bineînțeles că Materiam superabat opus, în cazul lui Adrian Botez. Necesitatea de obiectivare creează o formă în intensitatea stărilor din mediul conviuț. Aici, într-o intimitate desvârșită, poetul își descarcă versului, tensiunile adâncimilor sufletești – unde stilistica deține actul de creație a viziunii asupra lumii, prin natura filosofico-rațională, estetică – poetică : „b trâne Doamne – între – întunecate/ crengurile Tale – îmi caut/ inima” [...] e atâta negrit / Lumină – clocotind t cere – a teptare r mas / îngerilor – în frunzi ul din care/ spre omenirea-ns r cit dezlegatu-s-au în sfârșit/ glorioase – R d cinile Izvorâte-ale/ Graiului-Graalului” (Graiul Graalul, p.15) continuând, în același ton, se divulge slăbiciunile și profeții, se face auzit glasul sufletului solitar, cel al opus sufletului practic, social... sufletul care se vede împins și se exprimă plin de clocotul trăirilor intense: „între fulger i/ tunet – se desfășoară fîințarea/ mea: Dumnezeu fulger – chiar/ trăsne te – inspirat de puritatea/ stâncilor – iar eu/ eu – puturosul om – întârziu/ potrivit sunetele/ tunetului – și ia urma – ontâc- ontâc/ Ei – Triumfalei întru/ Fastul Exploziei Facerii/ Lumini./ Poezie – ajunge- L din urmă pe/ Nevăzutul Cosmic – sau măcar pe/ Distinsul Dirijor!” (Între fulger i tunet, p.37) Adevărul cum că poeticitatea unei poezii constă în modul coerent al sentimentului indus de social, alternat de intuiție, care nu este altceva decât o viziune penetrantă asupra realității, nu poate exclude forma unei contagiuni sugestive, ca și o împănare cu sine și cu lumea: „când El mă va chema – se va face/ lini te în pământ: razele lunii se vor/ împleți printre cele – ale / soarelui – aiurare de/ zodii.” [...] „timpul în el rîșne-a ghemuit/ și imantat de moarte – la picioarele/ mele: găfâie cumplit – gata-gata s / sparg crustele de lumină -ale/ stelelor” (Când El mă va chema, p. 41).

Cât forăre metafora boteziană, descifrată prin descrierea pasului făcut peste pragul vieții în moarte, și în lăcașul sufletului la stele... Vom lăsa alte aspecte constatatoare asupra creației în seama distinsului cititor, iar noi vom încheia tema analitic, exprimându-ne convingerea că Adrian Botez și-a completat opera cu încă un succes editorial.

Cristian NEAGU, București/ROMÂNIA

orientalia

JOHANN MARTIN HONIGBERGER

(1795 -1869)

Mulți cunosc, probabil, celebra scriere a lui Mircea Eliade, „Secretul doctorului Honigberger”, apărută la Fundațiile Regale, în 1940. Era în plină război mondial, când Eliade plonja în trecutul nu prea îndepărtat al spațiului autohton, pentru a aduce în prim plan figura aparte a farmacistului sas, Johann Martin Honigberger, născut la finalul secolului al XVIII-lea, în cetatea Brașovului.

Cine a citit scrierea marelui savant al religiilor, tie cum se termină; anume, într-un mod fabulos, cu principalul personaj, retras în camera sa pentru studiul aplicat al disciplinei Yoga, pe propria sa persoană, dispărea ca prin farmec, tocmai în miticul tărâm al Shamballei, lăsându-i pe toți cunoscuții, apropiații, amicii, de-a dreptul siderați.

Eliade a pornit în scrierea sa, cel puțin de la un sâmbure de adevăr, numit Honigberger. Farmacistul brașovean era pasionat de Orientul pe care l-a vizitat în repetate rânduri; în India a ajuns de cinci ori, îndeplinind și un soi de misionarism, cu care a înființat, de pildă, un spital în Lahore iar altul în Bengal, la Calcutta, unde numeroși bolnavi puteau fi tratați gratis.

Pornind în viață cu o activitate de farmacist, practicat în Brașov și dezvoltat la Bistrița, va ajunge renumit atât în Europa cât și în Asia, unde va îngriji de sultani și maharajahi, cum a fost cazul celui

din Lahore, Ranjit Singh. Din experiențele trăite în Est s-a publicat jurnalul intitulat „*Treizeci și cinci de ani în Orient*”; acesta va deveni, după mulți ani, de la Eliade încôace, prilej de investigație pentru un tânăr savant de la Societatea Asiatică din București, Eugen Ciurtin.

E. Ciurtin readuce în prim-planul atenției generale viața și activitatea lui Honigberger, contribuind la editarea jurnalului amintit în limba română, apărut sub egida editurii Polirom, în anul 2004. Editarea „jurnalului” farmacistului sas în limba română a fost posibilă, într-o mare măsură - prin notele și comentariile adăugate de E. Ciurtin - conturarea imaginii asupra modernului cultural european, luminând aspecte neelucidate sau asupra cărora plana un presupus mister. Astfel, se pot afla lucruri noi, interesante, despre cel care l-a inspirat pe Eliade în scrierea amintitei nuvele.

Pe bună dreptate, Honigberger va fi fost asemănat cu celebrul *personaj al lui Jules Verne, Phileas Fogg*, în sfârșitul ambelor acestuia privind înconjurul lumii în optzeci de zile.

Dintre toate, am ales să ne oprim, pe scurt, asupra aventurii sale indiene. Astfel, Honigberger ajunge în India în anul 1829 și rămâne la curtea lui Ranjit-Singh până în 1833. Activitatea la curtea marelui rajah este fabuloasă, căci sasul se dovedește a fi nu doar farmacist, ci și un soi de *om universal*, priceput la mai multe lucruri asupra cărora alții nu îndrăznesc să-și manifeste nici un fel de înclinație; are prilejul să-și demonstreze cunoștințele din domeniul botanicii și al farmaciei. Pe baza unor anterioare experiențe practice medicina, respectiv chirurgia, în paralel și aproape paradoxal, cu desemnarea sa ca ef al arsenalului maharajahului.

Ca ef al arsenalului va realiza explozibili după „rețete” personale resuscitând deopotrivă, viața la curtea rajahului prin crearea de artificii, spre deliciul nobililor hinduși. Honigberger nu numai că va ameliora vizibil performanțele artileriei rajahului, dar se va ocupa și de lucruri domestice; de exemplu, va obține vinuri și alcooluri tari, cu ajutorul unor instalații de distilerie întocmite după idei personale.

Cuțând plante rare, mai ales în arealul nordului Indiei, va ajunge să le descopere fiind apoi capabil să le prepare, rezultatul farmaceutic nediferind de cel al drogurilor afrodisiace. Preparatele astfel concepute au fost apreciate pe măsura puterii lor, în Lahore.

Spirit creator, Honigberger ajunge să se ocupe și de punerea în valoare a sării, activând în paralel într-un laborator de chimie special conceput pentru experiențele lui neobișnuite.

Se dovedește a fi interesat și de cercetările istoricilor. A văd relații bune cu britanicii, care descopereau India în acele timpuri și sub aspect istoric, participă din postura arheologului amator, la perie ghezele și demersurile caracteristice arheologiei demonstrând, totuși, calități de bun cunoscător al monezilor.

Honigberger a fost un adevărat *fenomen* al secolului în care a trăit, iar activitatea lui devine atât de aparte încât, iată, traversează veacurile putând ajunge până la noi, uimindu-ne prin performanțele obținute în varii domenii ale cunoașterii umane, dar în mod aparte cu privire la medicină, respectiv în tratarea unor boli ca holera ori ciuma.

Va muri la vârsta de 74 de ani, fiind înmormântat în cimitirul evanghelic din Brașov.

OPERA

Lista scrierilor lui Honigberger e cuprinsă în manuscrisul editat de Polirom, la Addenda, acolo unde cercetătorul E. Ciurtin reproduce titlurile semnate de farmacistul sas de-a lungul vremurilor; între paginile 360 și 364 lectorul interesat poate afla detalii nu numai despre cărțile semnate de Honigberger, ci și despre scrisorile, studiile, articolele apărute în „Albina românească”, „Icoana lumii”, o serie de studii nesemnate privind tradiții, obiceiuri aparținând hindușilor, cercetări asupra holerei, documente, manuscrise de valoare. Noi nu vom puncta decât două dintre aparițiile editoriale legate de numele brașoveanului, anume:

1. *Thirty Five Years in the East* - editat la Londra;
2. *Treizeci și cinci de ani în Orient*, ediție realizată de [Eugen Ciurtin](#), (Ed. Polirom, Iași, 2004)

JOHANN MARTIN HONIGBERGER – PRETEXT LITERAR

„*Mă interesa, într-adevăr, viața acelor români care se lăsaseră stăpâniți de pasiunea pentru Orient*”; aceasta este una dintre frazele de început ale cunoscutei nuvele semnate de Mircea Eliade, „*Secretul doctorului Honigberger*”. Pentru cine nu tie absolut nimic despre farmacistul sas – a a cum nu tiam nici noi în vreme când am lecturat întâia oară scrierea respectivă, în anii juneci! – poate să creadă că scrierea savantului religiilor este numai și numai rodul imaginației sale. După ani de zile de la prima lectură a nuvelei, urmare a preocupărilor personale privind spiritualitatea indiană, am ajuns din nou la Honigberger – de data aceasta, la omul real și nu personajul literar – oarecum întâmplător, ca și la manuscrisul acestuia legat de Orient. Mai mult decât atât; am aflat că cercetătorii de mare avușer anterior preocupări serioase privind devalorizarea vieții în operele lui Honigberger. De exemplu, că orientalistul A. R. Roșu s-ar fi ocupat el însuși de farmacistul sas și că ar fi adunat un serios material pe seama acestuia; că, la rândul său, I.P. Culianu a făcut cercetări proprii în aceleași direcții, nu în ultimul rând, că Eliade însuși fusese dominat de curiozitatea aprofundată a numelor celor care s-au apropiat de îndepărtata lume orientală, între care și al sasului născut la Brașov. Bineînțeles, ce mirare se va fi născut pe chipul savantului Eliade, care încă din perioada interbelică afla de Honigberger, mai ales atunci când, cercetându-și trecutul, va fi dat peste un alt mare orientalist, tibetologul Csoma Sandor, parțial contemporan cu farmacistul sas. Devine firesc, atunci, ca Eliade să fi fost sedus de viața plină de aventuri a lui Honigberger și să-l transforme în pretext literar. Relecturând, astfel, dintr-o cu totul altă perspectivă „*Secretul doctorului Honigberger*”, am descoperit lucruri pe care la prima citire le-am ignorat, fie din necunoaștere, fie din nerbdarea lectorului dornic să ajungă la finalul cât mai curând, pentru a afla deznodământul.

Ne încumetăm să *vi le prezentăm*, cât se poate de echidistant, încercând, totuși, să nu transformăm opera literară într-un instrument adjuvant menit să aibă o înflăcăre în lumină a faptelor legate strict de viața lui Honigberger.

În primul rând, pentru a înțelege tehnica de lucru a lui Eliade trebuie să subliniem că scriitorul apelează în nuvela „*Secretul doctorului Honigberger*” la un procedeu aproape derutant, dar întâlnit și în alte scrieri fantastice proprii; e vorba despre introducerea unei anumite cronologii reale pe firul acțiunii.

În al doilea rând, de inserarea numelor unor personaje care au existat fizic, la un moment dat, atât pentru a face mai veridică relatarea faptelor, dar și pentru a deruta cititorul, care nu va mai ști atunci unde se află granița dintre real și ireal, fantastic și obișnuit.

Odată adoptată o asemenea manieră de prezentare a faptelor, autorului îi va veni ușor să jongleze cu personaje, date, evenimente și să introducă în cursul narativ anumite stări de fapt de care s-ar putea afirma nici contrariul dar nici susținerea lor, ambiguitatea fiind cu măiestrie urzită, transformându-se, de fapt, în instrumentul de mână foarte ce, paradoxal, te determină să crezi că „*povestirea*” e cât se poate de adevărată.

Un alt artificiu întrebuințat de Eliade – care întărește ideea de credibilitate, de realitate a faptului întâmplat – este implicarea autorului însuși în narare, ceea ce începe scrierea: „*Într-o dimineață din toamna anului 1934, un comisionar mi-a adus o scrisoare destul de ciudată, adăugând că a teaptr spusul pe loc...*” (sublinierea ne aparține!). Comisionarul îi adusese scrisoarea unei anumite doamne Zerlendi; în scrisoare se pomenea despre niște colecții orientale avute în posesie de la soțul ei și pe care doamna se oferea să le doneze pentru a le studia; că despre Eliade este vorba, pare neîndoios, din două motive: unul, fiindcă acțiunea se plasează în anul 1934, imediat după revenirea lui din India, iar al doilea, că în scrisoare se afirmă de către doamna Zerlendi, următoarele: „*Am aflat că v-ați întors de curând din Orient...*”.

Așa începe acțiunea ce se va derula alert, destinatarul scrisorii neezitând, în aceeași după-amiază, să sune la ușa celei care-i trimisese epistola. O primă legătură cu Honigberger, *suis generis*, o face chiar amfitrioana, o doamnă în vârstă, care va spune, după invitarea musafirului în casă: „*Soțul meu ar fi fost încântat să vă cunoască. Iubea și el, poate mai mult decât i-ar fi încuviințat meseria lui de medic, India...*”.

În confesiunea doamnei continuă, că ci ea susține că soțul ei, medic, cu preocupări asemănătoare farmacistului din Brașov, studiasse îndeaproape viața și activitatea sasului, dorind chiar să scrie o monografie pe seama lui. Eliade sau, să-i spunem, autorul însuși, sub forma oaspetelui în casa doamnei Zerlendi, recunoaște – iată, un nou element real introdus în povestire, legat strict de prezența lui la Calcutta – că el însuși citise cartea farmacistului sas într-o traducere făcută în engleză, „*pe când se afla în Calcutta*”. Este vorba despre „*Treizeci și cinci de ani în Orient*”.

Un alt detaliu surprinzător, e acela al reîntoarcerii din ultima călătorie a lui Honigberger, pelerinaj făcut în India și despre care soțul doamnei Zerlendi vrea să știe cât mai multe; el află de unul din copiii farmacistului sas, ajuns magistrat la Iași și pornește pe urmele lui, dar nu reușește să descopere nimic revelator.

Din spusele lui Eugen Ciurtin, aflăm că însuși Culianu va încerca, mai târziu, să descopere mai multe despre povestea relației Honigberger-Zerlendi tot la Iași, dar fără prea mare succes. Un alt fapt deosebit de interesant de Eliade, ce face lumină asupra profesiunii reale a lui Honigberger, este următorul: *”Adevărul este că uneori te puteai sustrage farmecului misterios al acestui doctor sas, doctor prin buna lui hotărâre, căci nu avusese, oficial, decât o diplomă de farmacist”*.

Este clar, că doar cu o simplă diplomă de farmacist, nu poți ajunge să cunoști nici tibetana și nici sanskrita, dar credem că Eliade a fost subjugat de misterul din jurul vieții pline de aventuri a lui Honigberger, din care cauză l-a ales ca nume pentru nuvela lui, deși un alt contemporan al acestuia se dovedise cu adevărat mare erudit; ne-am gândit, aici, la Károly Csoma Sándor.

În fine, misteriosul domn Zerlendi se va fi apucat să-și studieze viața ajungând, ca autodidact, să învețe până și sanskrita, după cum reiese din aceeași nuvelă a lui Eliade. În fapt, dacă se lecturează manuscrisul lui Honigberger, nimic fabulos cu privire la persoana lui nu iese în relief, relatează sale, dincolo de nefirescul anumitor situații, evenimente, experimente, rămânând cu mult sub cele traversate de personajul Zerlendi. Practic, cel care suscită întregul interes al nuvelei fantastice, este doctorul Zerlendi și nu Honigberger, de unde bănuim că Eliade a folosit numele farmacistului sas mai mult pentru imaginea celui trăit în Orient decât în Europa, într-o anumită epocă, decât pentru tiina înaltă pe care nu o dobândise prea ușor în domeniul soteriologiilor hinduse.

Pe de altă parte, Zerlendi duce o viață de ascet, auster, este perfect singur și are o putere colosală de muncă; soia lui susține acest fapt de câteva ori în dialogul cu oaspetele venit să-l cerceteze biblioteca extraordinară, plină de rare colecții. Nu este tot mai clar, că Zerlendi a plecat de la Honigberger, de la relatează de observator al acestuia, ajungând apoi la studiul tiinelor înalte ale Indiei, chiar fiind, nu atât singur, cât priceap pe farmacistul sas în relatează lui, ci pentru a prinde sensul, semnificația celor scrise în manuscrisul referitor la anii petrecuți în Orient. Din discuțiile cu un al treilea personaj, fata lui Zerlendi, reiese că doctorul Z. avea preocupări tipice unui yoghin care se izolează din ce în ce mai mult de lume, meditează și trăiește foarte mult rupt de orice fel de realitate exterioară, retras ca într-un ermitaj, în propria bibliotecă, de unde refuză să-și cuibășească, lăsându-se sedus de lecturile savante cu care își corijează spiritul.

O anumită lumină asupra misterului, se vede că apare pe la jumătatea nuvelei, unde cel invitat să cerceteze munca lui Zerlendi, dă peste un caiet pe care la prima pagină află scris cu vântul Shamballa, titlul magic despre care noi, azi, cunoaștem suficiente lucruri ca să pricepem că este vorba despre un „spațiu” mitic și nu cum doresc unii să-l priceapă, drept areal geografic, cu o situație concretă, înspre nordul Indiei.

Caietul sustras din biblioteca lui Zerlendi este unul special. El amintește, prin modalitatea scrierii, de limba română realizată prin intermediul semnelor slave, numai că aici mesajul românesc este camuflat cu ajutorul semnelor sanskrite; cu prețiosul caiet va pleca cel care narează, acasă, pentru a-l putea lectura nestingherit, cât poate, întrucât fusese avertizat de o slujnică a doamnei Z. că *„în următoarele două zile se va face curățenie”*, în imobilul doctorului Zerlendi.

Detaliile se sprijină, la început, în nuvela lui Eliade, pe care și accesibile azi oricui, sub forma lor, dar nu și prin conținutul lapidar; activitatea misterioasă a lui Zerlendi, de pildă, se desfășoară având ca suport Yoga lui Patañjali și câteva exerciții de pranayama. Apoi, *concentrarea asupra unui obiect, respirația din ce în ce mai bine controlată, experiențele legate de ieșirea conștient din corpul fizic, realizarea gândirii unice, capacitatea de a vedea oriunde, deși era în stare de trans meditativ*, iată tot atâtea elemente certe ce demonstrează că Zerlendi a experimentat pe propria lui piele, de unul singur, fără îndrumător, fără învățător, o anumită formă de Yoga menită să-l dezvolte puteri nebănuite lui, până atunci. Nivelul spiritual al lui Zerlendi, odată cu lectura celor scrise în caiet, devine din ce în ce mai înalt; ajunge la *unificarea conștiinței ei*, apoi într-o „regiune” specială, unde în meditație nu poți întâlni decât *culori și sunete*.

Zerlendi va fi capabil să citească relaxat gândurile oamenilor, iar faptul este marturisit în caietul sustras de „invitatul” doamnei Z. De pildă, ar fi *putut reproduce textul unei scrisori abia redactate de soia lui, administratorului*.

Unde se vede clar, că Honigberger este folosit de Eliade doar ca pretext pentru nuvela lui, este atunci când cel care lecturează caietul lui Zerlendi afirmă: *”Tot ce țiam despre Honigberger mă îndemna să cred că el prătrunsesse în Shamballa datorită tehnicii sale yogice...”*. Or, luând la propriu manuscrisul farmacistului sas și relecturându-l nu am găsit nici ieri vreun semn de unde să rezulte că Honigberger ar fi fost el însuși interesat, cât de puțin, de practicarea unei anumite forme de Yoga menite să-i faciliteze accesul spre Shamballa. El este doar un observator și un om care notează cu fidelitate tot ce întâlnește în cale,

f când-o cu un anumit talent, dar dovedindu-se mult prea prozaic, totuși, pentru ce a creat Eliade din el, prin intermediul doctorului mai mult sau mai puțin imaginat, Zerlendi. El, din nou introduce Eliade elementul de real, de lucru petrecut în viața lui, când amintește despre trăirile personale, de această dată, plecat fiind din casa lui Dasgupta, hotărât să-și rupă cu lumea, undeva, departe, într-un ashram din Himalaya, aproape de granița cu Tibetul.

De kutiarul lui drag își amintește și acum, când scrie despre Zerlendi, kutiar unde a visat să atingă Shamballa, având, totuși, forța de a recunoaște că și-a fost scris să nu ajungă acolo vreodată, ci numai să poarte mirificul „târâm” în inima lui, până la final.

Încrederea că moartea subită a lui Honigberger se datora revenirii în Europa cu misiunea reactivării centrelor spirituale decăzute, înesă de o concepție a lui Eliade, conform căreia *Occidentul a început să se piardă spiritual încă din vremea Renașterii* și că o anumită salvare a omenirii *s-ar putea afla în Orient*, de unde misiunea e uată la lui Honigberger.

Cu cât se înaintează în experiență, în cadrul năvelei, de această dată, cu atât mesajele lui Zerlendi devin mai încifrate, mai lapidare și misterioase, arătând dificultatea descrierii stărilor prin care trece, căci drumul spre înalt este tot mai evident: e vorba despre pasul uriaș, dobândirea sau mai bine zis realizarea, *suis generis*, a conștiinței ei impersonale.

Căietul se continuă cu explicații succinte, pentru a se ajunge, către final, cu descrierea stărilor de uimire a lectorului îndemnat de doamna Zerlendi să afle ce mister ascunde activitatea sa și a lui ei dispărut.

Eliade refuză a mai descrie în amănunt tehnicile și activitatea de yogin a lui Zerlendi, pornit pe calea devenirii invizibile, tocmai - spune el - pentru *groaza și uimirea ce l-au cuprins lecturând asemenea detalii menite a-i demonstra, că faptul poate fi posibil*; înesă precizează, înesă, că un fir ajutător pentru lectorul avizat, următoarele: *”Mă mângâie gândul că cei care în eleg că înseamnă samayama asupra propriului trup vor ști unde să caute lămuriri”*.

Samayama, pentru lămurire, provine, ca termen, din sanskrit și e întâlnit în Yoga-Sătra lui Patañjali; înseamnă, în traducere aproximativă, *instrumentul final ce permite aflarea adevăratei ratei naturii a lucrurilor*; prin intermediul lui se ajunge la iluminare, la reala lumină a cunoașterii situate în interiorul omului. Cu ajutorul său te rupi de lumea identităților, a contrariilor.

Zerlendi ajunsese - prin meditație înaltă - să practice levitația, dar fără voia lui, fiind conștient de forțele pe care, într-una din zile, nu le-a mai putut stăpâni, văzându-se deodată ridicat spre tavanul camerei din care ieșea atât de rar, în ultima vreme. Într-un final, reușește să devină invizibil tuturor celor din jurul lui, înesă recunoaște că la acest stadiu ajunsese întâmplător și nu din coordonarea proceselor specifice yoghinului.

Aadar, finalmente, Zerlendi dispăre definitiv, înesă nu acest lucru este, totuși, stupefiant, ci experiența trăită de autorul însuși, care vrea să-și mărturisească doamnei Zerlendi ce a aflat prin intermediul lecturii. Revenind la ușa casei doctorului, soția acestuia nu-l va recunoaște defel; în mod de-a dreptul bulversant, pentru orice fire normală, sus înesă că soțul ei a murit de un sfert de veac și că biblioteca lui celebră se pierduse demult, la cinci ani după decesul doctorului Z., altfel zis, cu două decenii înaintea aceluiași descrierii în năvel. Halucinantă experiență nu poate fi explicată cu instrumentele gândirii logice, raționale, căci parcă desprinsă dintr-un *science fiction*, unde personajul devine prizonier într-un timp ce nu-i aparține, pendulând în universuri ciudate, scrierea lui Eliade amintind prin starea lucrurilor, fie de *Nopți la Serampore*, fie de *„Lămuriri”*.

Rămâne în spiritul lui Eliade faptul jonglării facile cu nefirescul, ocazii lectorului prin finaluri surprinzătoare, ce nu sunt caracteristice minilor comune, obișnuite cu sfârșituri explicite, lămuritoare, limpezi ca lumina zilei, atunci când narează fapte, evenimente derulate la granița dintre real și fabulos. Înesă el transmite, prin asemenea gen de scriere, ce nu poate afirma lămurit în lucrările pur științifice, iar asupra acestui aspect vom mai reveni.

BIBLIOGRAFIE CONSULTAT

1. Johann Martin Honigberger, *Treizeci și cinci de ani în Orient*, ediție realizată de [Eugen Ciurtin](#), (Ed. Polirom, Iași, 2004).
2. Mircea Eliade, *Secretul doctorului Honigberger*, Sapiența, București, 1999.
3. Mircea Eliade, *Tehnici Yoga*, Univers Enciclopedic, București, 2000.
4. Mircea Eliade, *Le mythe de l'éternel retour*, Editions Gallimard, Paris, 1957.
5. Mircea Eliade, *Yoga-Nemurire și libertate*, Humanitas, București, 1997.

6. Patañjali, *Yoga-S tra*, Documente Spirituale, Societatea Informa ia, Bucure ti, 1993 .
7. P.Masson-Oursel, H. De Willman-Grabowska, Philippe Stern, *India antic i civiliza ia indian* , Editura Herald, Bucure ti, 2006.
- 8.Mircea Eliade – Stig Wikander, *Întotdeauna Orientul/Corresponden a Mircea Eliade -Stig Wikander(1948/1977), Polirom, Ia i, 2005*.
9. Mircea Eliade, *India*, Editura pentru turism, Bucure ti, 1991 .
10. C.J. Chatterji, *Filozofia Ezoteric a Indiei*, Editura Herald, Bucure ti, 2001 .
11. Lama Kasî Dawa Samdup, *Yoga tibetan & Doctrinile secrete*, Editura Sophia, Arad, 1993.
12. Jeannine Auboyer, *Via a cotidian i India antic* , Editura tiin ific i Enciclopedic , Bucure ti, 1976 .
13. Angelo Morretta, *Mituri Indiene*, Editura Tehnic , Bucure ti, 1998.
14. Valmiki, *R m yana*, Editura pentru Literatur , Bucure ti, 1968 .

prof.dr.Florinel AGAFI EI, Foc ani/ROMÂNIA

valahica

ARGUMENTE PENTRU A SUS ÎNE CANDIDATURA LIMBII ROMÂNE LA STATUTUL DE UNICA LIMB PANEUROPEAN

Este evident c fiecare epoc are propriile sale imperative.

Dac la începutul secolului XX, adic în epoca lui Nicolae Iorga, am fost chema i, s înf ptuim România Mare, ast zi, la începutul secolului XXI suntem chema i s p rticip m la înf ptuirea Europei Unite, organism care nu va putea func iona f r o limb oficial unic .

Este poate singurul domeniu în care mai putem avea o contribu ie notabil i a nu r spunde matur acestei necesit i continuând s ne canton m într-o expectativ anost cu ochii dup tot felul de încuviin ri i indulgen e, înseamn a ne expune automarginaliz ri.

Cinstit vorbind, tr im într-o lume a competi ie i acerbe, care nu-i mai cru , nici pe timizi, nici pe comozi, ca s nu le spunem i altfel.

La urma urmelor i cultura a devenit o marf (de un tip special, dar marf) care trebuie p romovat cu curajul convingerilor noastre, dup toate regulile de ast zi.

S nu uit m c în cartea sa *Previziunile de la Sarajevo* ap rut cu zece ani în urm , savantul elve ian Urs Altermat i-a intitulat capitolul II *B t lia limbilor* ca semn c i în acest domeniu lingvistic competi ia este în plin desf urare, a a c zarurile au fost aruncate.

Acesta este i motivul pentru care ne vom asuma, f r alte întârzieri, responsabilitatea de a promova limba român spre statutul de UNIC LIMB PAN-EUROPEAN .

i o vom promova cu toat încrederea având în vedere faptul c virtu ile limbii române puse în eviden de cercet rile ultimilor 25-30 de ani satisfac pe deplin cele dou criterii majore cerute de speciali tii str ini pentru limba comunitar .

Primul este criteriul fonetic – pe care limba român îl satisface mult mai bine ca orice alt limb .

Al doilea criteriu promovat mai ales de Umberto Eco prin cele dou eseuri ale sale:

Pe urmele limbii perfecte în cultura european

În c utarea limbii perfecte

vizeaz limba cu cea mai bun competen generativ , ceea ce presupune aflarea limbii matriciale, u or de recunoscut prin regulile de gramatic universal a limbilor, pe care le mai conserv .

Or, mai multe grupuri toponimice de vecin tate de pe teritoriul României ilustreaz în mod vizibil asemenea reguli de gramatic universal a limbilor, de unde i dovada c limba român satisface i cea de a doua condi ie impus la nivel de principiu pentru limba comunitar .

Ca o confirmare direct a faptului c limba român este **limba modern** cu cele mai profunde r d cini în timp, dar i o limb care a fost respectat pân la divinizare de c tre civiliza iile în formare, spiritualitatea valahic din Dacia a fost sacralizat cu 40 00 de ani în urm de panteonul vedic sub forma

tandemului de zeit i Valac-Hilya i Dak a, la care se mai adaug în lexicul lor religios cuvintele de uz comun „valaca, dak a i daki a”.

Dac filologii lumii ar fi con tinentizat faptul c numai entit ile d e mare prestigiu i pre-existente panteonului vedic puteau fienerate i sacralizate în Vede, n-ar fi ezitat s acorde vechime pre-vedic acestor cuvinte de esen valahic , la care se mai adug alte minimum 300 de cuvinte care au o aceea i form i un acela i în eles, atât în limba român , cât i în limba sanscrit i ca urmare n-ar fi omis s atribuie limbii române importan a i pozi ia ce i se cuvin ca depozitar **în form actual** a unor fapte de limb foarte vechi, ce ajung pân la originea real a grai ului uman articulat. Parc pentru a confirma, odat în plus, importan a matricial a limbii române, Martin Maiden de la Universitatea Cambridge va afirma în anul 2003, pe baza unui studiu bine documentat¹, c „*sunt absolut convins c o lingvistic romanic în cadrul c reia nu se afl pe **primul plan** i limba român este o absurditate. Caracteristicile structurale ale limbii române permit romani tilor s în eleag cu o precizie mai mare cum se prezentau limbile romanice în faza lor arhaic*”¹. La concluzia domnului profesor Martin Maiden noi vom mai ad uga constatarea f cut de mai mul i cercet tori c elemente din substratul românesc prelatin se reg sesc în multe alte limbi zise indo-europene.

Dar pentru o limb actual cum este limba român , cu o fost arie de r spândire mult mai mare decât cea de ast zi, vorbit curent în secolul XIX de la golful Corint pân în Bucovina de nord i din Moravia pân dincolo de Bug, marea sa vechime reprezint înainte de orice o proba de mare stabilitate în timp, o adev rat prob de duran . În plus, i acest fapt este esen ial, vechimea sa pre -vedic asociaz limba român la atotcuprinz torul sistem de metafore care au generat graiul uman articulat, iar pe temeiul acestei preponderen e metaforice limba român se afl în sit ua ia de a satisface i cele patru condi ii preconizate pentru limba comunitar de c tre Dante Alighieri în „De vulgari eloquentia”.

În conformitate cu criteriile marelui florentin, limba român poate fi considerat **ilustr** , adic purt toare de lumin chiar prin aceea c vorbitorii ei, numi i Valac -Hilya în Rig-Veda, au fost desemna ii literalmente ca purt tori de lumin , asemenea celei solare. Este **aulic** , a a dup cum constatare pe la anul 1842 W.Hoffman care vorbind despre neamul românesc, a consemnat: „ *i ca o complectare, limba sa este atât de armonioas i bogat c s-ar potrivi celui mai cult popor de pe p mânt*”¹. Este **cardinal** fiindc noi în ine am fost numi i „Cardines mundi”, iar acest fapt, conform postulatului formulat de Th. Mommsen¹ se reflect în limb . i este **curial** dup cum s-a constatat la încheierea P cii de la Versaille în anul 1919, când nici unul din participan ii la negocieri n-au avut ce opune celor zece volume de paremii cât cuprinde marea colec ie realizat de inginerul Iuliu A. Z anne, pentru a conserva i sub form scris valorile morale i etice promovate prin graiul viu al neamului românesc numit i VLAHI.

Remarcabil mai mult ca oricare alt limb sub aspectul condi ion rilor de ordin principal, limba român manifest i celelalte însu iri necesare unei limbi moderne de larg circula ie. Astfel:

1. Spre deosebire de limbile zise universale, create în mod artificial, de tip *esperanto* sau *Interlingua*, lipsite de orice validare practic , calit ile i validitatea limbii române beneficiaz de confirm rile utiliz rii sale multimilenare i pe arii extinse.

2. Cu un lexic pe deplin adaptat nevoilor contemporane, limba român are cel mai apropiat lexic de lexicul limbii latine, care a servit ca limb cu lt i tiin ific de circula ie european pân în epoca modern

3. Gramatica limbii române prin complexitate, fine e i precizie (cele trei genuri pentru substantive sau scara timpurilor verbale) permite o exprimare lipsit de ambiguit i , clar i la obiect, ce nu las loc unor interpret ri contextuale. Lipsit de aceast precizie gramatical , limba englez utilizeaz de regul cu peste 10-12% mai multe cuvinte decât limba român pentru a transmite un acela i mesaj.

4. Ca dovad c va fi adoptat cu u urin de catre to i cet enii Europei Unite, multe din cuvintele sale, inclusiv cele de substrat, se reg sesc în toate limbile vorbite ast zi pe continentul nostru.

5. Limba român va manifesta i în continu are o deplin rezisten la ac iunea tuturor factorilor de uzur entropic datorit leg turii fonetice directe dintre scris i citit, leg tur care va men ine vizibil i pe mai departe etalonul pronun iei.

6. Fiindc este fonetic în propor ie de 99,5%, scrisul i cititul se înva u or în limba român , a a dup cum recunosc to i cei veni i în România.

7. În cadrul bilingvismului menit s înf ptuiasc unitatea în diversitate, caracterul profund fonetic al limbii române i caracteristicile sale matriciale vor menaja în cel mai înalt grad limbile actuale ale Europei.

8. Limba română este izofonică, adică numărul total de consoane dintr-un text este egal cu numărul de vocale ale textului respectiv, ceea ce de notă un raport optim între energia la emisie și acuratețea percepției.

9. Limba română este deosebit de versatilă, naturalizând cu ușurință orice neologism pentru conceptele noi, oriunde ar apărea ele în lume.

10. Ca pe strătoarele Tradiției Primordiale, limba română conduce la criteriile fundamentale de înruditare religioasă pe largă arie cuprinsă între Atlantic și Oceanul Indian și ca atare poate fi numită limba Populilor popoarelor.

În încheiere doresc să arăt că accesul fiecărui cetățean al Europei Unite la libera circulație și accesul la libera informare nu mai pot fi grevate de multele dificultăți specifice limbilor cu scriere etimologică, dificultăți atât de greu depeșite chiar și de elita intelectuală, care reprezintă astăzi doar 3-10% din populație.

Alături de aceste elite care vor continua să învețe limbi străine, demosul Europei Unite va avea astfel la dispoziție limba care satisface la superlativ toate anticipările de principiu formulate pentru limba comunitară.

19 decembrie 2010

cercetător științific **George Liviu TELEOAC**,
București/ROMÂNIA

TARTARIA- ...F RĂDIACRITICE ...!

„TATARII“

Herodot amintea de unul dintre cele mai glorioase și nobile triburi ale vechimii: **teutarii**, cărora le mai spunea și **tartari** sau **tatani**. Din aceste denumiri derivă „**tarii**“, cu înțelesul de „**tâni**“, străbuni, neavând nicio legătură cu tribul nomad, care a apărut în istorie multe secole mai târziu. Acelor „teutari“ - străbuni li se atribuie tumulele (mobile îngușate din

pe mânt, care indică morminte) și fortificațiile munților Carpați, acele ziduri ciclopice ce se întind pe culmile muntoase, ale căror ruine se văd și astăzi, între Turnu Roșu, Sibiu, Miercurea, Sebeș, Orștie, Haeg, Vulcan și-n munții Buzului. Peste tot unde se găsesc aceste fortificații, împreună cu cioburi de vase, purtând simboluri străine, oamenii spun că acestea au aparținut ursorilor sau **tatarilor-străvechilor**. Homer relatează că aceștia erau „favoriții zeilor“ și că îi întâlneau pe toți în lăme, forți frumoase, de aceea erau dăruite cu o viață mai lungă decât toți ceilalți oameni. Ei au fost cei dinți care au ridicat altarele zeilor, iar aceste mese pentru ofrande erau enorme. Tot ei au fost cei care au înălțat dolmene și menhire și au confecționat cele mai frumoase cizelate unelte din piatră. Aristotel le atribuie cele dinți construcții sub formă de turnuri și fortificații ciclopice de apărare, ridicate pe culmi.

Eugen EVU, Hunedoara/ROMÂNIA

poemele lui ioan

MIREANUL EVLAVIOS

Smerit i-acoperit de
evlavie,
Îngenunchie i el, privind
pe sub sprâncene,, Simbol
este credin a-i, în Duh
curat se scrie,
tergând orice c rare a

viselor obscene!

i-n gând el rug ciune înalt Celui 'Nalt:
"O, Doamne, unde e ti, c ci to i sunt cu p cat!
De mine te îndur i-arat -mi c -s iertat,
i toat -a lor avere anun c mi-ai dat!

i-n ve nicie înc tot ce-ar fi a lor parte,
D -o l-al meu fiu, avere i huzur,
C ci Tu e ti milostiv i nu m vei desparte,
De tot ce-i mai frumos din lumea dimprejur!

CUVÂNT BIBLIC

S nu arunci m rg ritar la răm tori,
De vrei s n-ai belele i strâmtori!
M rg ritarele sunt clipe de lini ti i iubiri,
Pe când la rât atrofiat au ei a lor sim iri!

Ei b l cesc cuvântul ca latûr ,
Schimbând a omeniei pre cu ur ,

Credin a pentru ei e-o balt învechit ,
De unde î i adap gândirea lor sucit !

Tu neclintit prive te-i drept în ochi,
S -i vezi cum se înclin la dame cu-albe rochi,
Dar nicidecum s nu î i deschizi gura,
Doar cât l-a lor fapte, de-au în Hristos m sura!

NINS DE PRAF DE LEMN PE HAIN (scris la 1980)

Nins de praf de lemn pe hain ,
Duceam voios durerea mea în tain ,
Dar stam pe drumul drept,
Cu Dumnezeu în piept,

C ci Duhul umilit i inima smerit ,
De-apururea un înger coboar de alint ,
Iar Dumnezeu din Ceruri nu m va urgisi,
Pe când în haos pr bu it, iretul va pieri!

STEAUA BUCOVINEI

Dedicatie pentru Adrian Botez

Steaua Bucovinei r sare pentru îngeri,
Pentru cei ce înc din Ceruri ne privesc,
Pentru cei ce nen scu i sunt înc ,
i pentru cei ce gândurind la pieptul mamei
cresc!

Steaua Bucovinei dezvele spectru nou,
Lumin peste vârfuri de brazi,
Str pune epiderma cea erpeasc ,
In care lânceze te reptilianul din veacuri pân
azi!

Steaua Bucovinei se-nal sus...pe Munte,
R sare din eternul unde cresc Aminul*,
* Mihai EMINESCU

Cu ochi de foc i o zeeasc frunte,
Prive te, în elege, durerea i suspinul

Românului cre tin. Doar pentru el se-nal ,
O lume s trezeasc din somnurile mor ii,
Arat calea, visul, chiar Cerul cel deschis,
Unde c-o Mân Sfânt se scrie drama sor ii!

Ea, Steaua, m cuprinde i parc m r pe te;
E steaua Bucovinei ce tot mai mare cre te,
Cu raza ei sublim Românu Neam une te,
Cu pana razei scrie cum, din ve nicii,
Hristosul ne iube te!

Ioan MICL U
Scris la ora 3 diminea a, 10 Martie, 2011
AUSTRALIA

traduceri/transpuneri

TRADUCERI de (TRADUIT du roumain par):

prof. univ. dr. **CONSTANTIN FROSIN**
POÉSIES D'ADRIAN BOTEZ

PROLOGUE

celui qui
tourne la
page

aura du sang
sur les mains

*

ULYSSE

blasphème essaimant flotte par ici – hé toi, le
non éprouvé

nautonnier: là où tu vogues maintenant, noyaux
germent
depuis les mondes noyés

*

VILLON

assomme – secoue: beaucoup et bon nombre –
témoignent
de ton passage

douleur: c'est l'affaire du vent d'apprendre de
quel
lambeau il va rapiécer le paradis

personne ne sait que tu te débats par plaisir – ou
par

malgré votre écoeurement pour la langue
misérable – syllabe par
syllabe me répéterez-vous

*

APPELEZ LES RÊVES AU PARLOIR

appelez les rêves au parloir et dites-leur
que moi, au plus profond de ma geôle, je me
meurs

couronne – maître: qu'ils oublient
de moi – tout ce que
je n'ai pas saigné pour rester

printre cei cu **însinat** qu'ils cherchent –
toujours parmi ceux à **???**

*

EXTRAITS DES MÉDITATIONS D'UN VIEUX FORÇAT

j'ai trop vécu – j'ai trop peu crevé

se glisse hors de la grotte de mon poing

le serpent de la caresse

quel spectre vaniteux – prisonnier de l'amour
d'un autre

monde – me demande
de la sorte de le suivre dans son propre sort ?

du vieux sang pourrit en moi
les semences de la haine jurée ravagent
d'ores et déjà – le sillon
de l'extase étrangère

*

le vrai homme: Jésus Christ le miséricordieux

quiconque erre - est attendu
patiemment – par le Seigneur – pour trouver

serait-ce une erreur
et trop terrible – si un jour
le Seigneur comprend et pardonne
n'importe quoi ?

la mort: punition de l'absence
de courage d'embrasser
l'oubli

*

est-ce qu'on ne peut être sage
sinon le crâne devant soi ?

il se fait nuit – toujours – bien avant de faire jour
des étrangers viennent: je l'ai deviné
depuis toujours

j'ai mis le feu à toutes les croix
et au Rédempteur aussi

un démon oublié et triste
me figura bien avant
de venir à l'idée de Dieu

la mélancolie sans remède: autrement
ancienne que le Seigneur

je ne saurais prier personne – sinon
moi – pour
la mort de mon corps de tristesse

le tonneau de l'ouïe vomit dans les vagues
mon âme est malade: le crime - ininterrompu
jusqu'au Diable m'habitant est épuisé

ne battez plus le tambour – le temps ne changera
pas:
sur des eaux refermées un tombeau – il neige
désemplassage réconcilié

depuis les étoupes célestes - retentit
l'acharnement
du Christ: depuis son visage de Christ:

on n'est pas les ennemis du Serpent – au
contraire: ses
fidèles chevaliers

page songeur de la cité céleste: Satan
rendu malade par le plomb de nos pensées
des branches de foudre – c'est que s'écoulent les
traînées
de nos crachats

*

je me glisse – coupable – parmi les meubles
lourds: mes ans
flocon blanc – la démence: elle colle à ma tempe

le sang - sans rime ni raison ayant giclé sur les
murs:
discours – encore
non articulé – gauchement
dessiné

quoi que je fasse: tellement
fondamentalement erroné – que
juste le Seigneur pourrait encore y croire

*

tousse dans mon oreille
ramolli – le sort

le sublime tressaille la gale
des montres – mourant – balonnent d'insipides
millénaires

les condamnés à mort tombent - exaspérés de
tant attendre
à genoux – mais l'exécution leur passe outre
car trop ennuyée

dieux se curent le nez – hurlent à l'astre de la
nuit: ni de se lever
ni de se coucher – le soleil
n'a pas envie

ça sent le gibet – j'embaume le suicide

elles restent larges ouvertes – les portes
affalées: c'est ainsi
qu'on trouvera - nous autres, locataires
le monde: le GASPILLAGE ne fait qu'un tour

ni détresse de la haine – ni lacs d'amour

*

on a appris la plus facile des langues: le non
amour
non pas la haine: stagnant
le non amour

je joue à la table où s'attardaient (alors, cela
semblait pour l'éternité) – les évangélistes:
à présent – quatre démons
grognent des nombres impairs – des
cartes pipées

je suis le seul au monde resté sans larmes
et sans ombre

vous tous tant que vous êtes – je vous lègue

endeuillé - l'Evangile de la sodomie
à l'endroit des ailes je fais les anges – et
à l'endroit de la queue

phanariotes et le ciel – la canaille de la dynastie
le soldat du Christ – tombé percé sous le noeud

que veux-tu que je te donne – mon frère: tout est
blanc
à cause de la lèpre

de lys de vermine
mes yeux enlumine
tellement tendre – Satan
agace mon froissement

du pus

gicle des fûts – et des éclampsies
jaillissent des penderies

change d'église pour avoir où quêter – finis
l'obituaire
des princes des maux que tu te plais à regretter
viens à la porte derrière des eaux elle est grasse
l'aumône vomie
par les sombres amants des sorcières
germent sur le sable les noyaux des **vers de terre**

CARMINA BALCANICA : TRANSPUNERI DIN DIALECTUL AROMÂN/MACEDO-ROMÂN

BAKI YMERI VOKA

Este fiul unui filogerman pe nume Aivaz Voka. S-a născut la Lipkovi (Macedonia). Marin Sorescu îl considera *un foarte bun român* (după mamă) și *un foarte bun albanez* (după tată). A absolvit Facultatea de Filozofie la Universitatea din Priştina (Limba și literatura albaneză). Între timp, a urmat cursuri de specializare a limbii române, la Universitățile din Viena și București.

Este un tezaur de suflet românesc, doctorand al Universității din București, membru al Uniunii Scriitorilor din România, redactor-șef al revistei *Albanezul*, autor a numeroase articole despre aromânii din Balcani și românii din Valea Timocului. Pentru activitatea culturală și publicistică în folosul societății, a fost nominalizat din partea Institutului Biografic American (ABI), *Omul Anului 2001*. De-a lungul timpului, a publicat mii de versuri din opera a peste 50 de scriitori și istorici români în limbile albaneză, macedoneană și slovenă, precum și unele volume aparținând poetilor români și albanezi. **Bibliografie literară :** *Kaltrina* (ediție bilingvă, român-albaneză, Editura Kriterion, București, 1994); *Dardania* (ediție bilingvă, român-albaneză, Editura Deliana, București, 1999); *Zjarr i Shenjtë / Foc Sacru* (Tetova, R. Macedonia, 2001); *Lumina Dardaniei* (Editura Muzeul Literaturii Române, București, 2004); *Drumul iadului spre Rai* (Editura Academiei Internaționale Orient Occident, București, 2005), *Ună e shoh Sizifin / Eu vîd pe Sisif* (Tetova, 2009), *Vis de furat* (București, 2009), *Cu sufletul pe buze* (în curs de apariție).

POEME DE DRAGOSTE

Baki Ymeri, pe care l-am citit ici-colo prin virtualo-teca memoriei pe care am numit-o, perojativ, “interregnul virtual”.., îmi transmite lyric o stare de încântare, în sens vechi, cel al rostirii “magice”, a adar incantatorii, numite de **MARIANA BR ESCU** “vrjite”...Poemele lui de dragoste sunt eros sublimat, transfigurativ, într-o rostire plcut auzului, nuanat mantramic; disimulat, avem tonul (timbrul) arhaicelor daine, doinelor ce strbat veacul în spațiul ancestral, al paideumei și eposului originar de la Dunre în sus și în jos...Empatia acestei poezii este corect definit plasticizant, prin contaminare frumoasă de stil, de **VICTOR MARIN BASARAB**: “*Baki Ymeri este o fiin cu suferină și cldura noastră. Prin lucrarea sa culturală, el arată un punct luminos, comun și tandru. Bakiu aparține nu numai limbilor română și albaneză, ci și limbilor germană, italiană, franceză, bulgară, macedoneană, slovenă, sârbocroată, aromână, italiană, până la zece, ca un Cantemir întors prin Istoria hieroglif spre poem, ca un cântec care caută Europa mai ter. Ce bine că poetul nu ocolește izvoarele! Cum de s-a oprit tocmai aici unde, alături de noi, și el a devenit poet! O fi oare o rscruce? O fi oare o mirare? O fi oare ceva dat care ne alege? Baki Ymeri Voka este poetul care stârnește ninsoarea în limba română. El reface un drum întreg, numai că sdeia o definiție versului său în albaneză, care albește mișcarea limbii române...*”

Ne bucurăm să alegem câteva poeme, a căror traducere simim că nu a fost una dificilă, prin aceea că există o pulsație de substrat lingvistic, semnificativ, un patos inconfundabil de Carmina dar și Kharma (!) – vibrant, comunicant și plasticizant fără a fi excesiv preios...Poetica lui Ymeri este un subtil, “cutremur de zei” al sânilor Mamei Gee...Frisonul acesta îl au toți poeții autentici, ca simț viu și orgasmic al fenomenului metafizic numit POIEION. Mito-poetizant, laic dar și religios “pe stil vechi”, captiv în dual înscuție ire spre nuanțate și lirice moderne în mișcare..., în frisonul tastaturii astrale a Stărilor Poetice și Noetice decât lumea. Fie primit!

Eugen EVU

PENTRU TINE

Prin Rai alergând,
Coborând,
Pe aternutul de vânt,

Sânii ei tremurau.
Undele lor mă loveau,
Mă trânteau la pământ.

MIERE

De ce mă vrei?
M-ai întrebat.
Pe buzele tale
Erau polen și nectar.
Nevzute albine
Îmi desenau pe buze o inimă.

De ce mă vrei?
M-ai întrebat.
Nevzute albine
Se trudeau spre poarte prin aer
Tremurul inimii tale.

BLESTEM CU MIRESMĂ

Numai zei ele se pot luda
Cu același cutremur
Al sânilor
Atunci când plesc!
O, ce vârtej
De dorințe și magice arte
Ale descoperirii
Diafanului veșmânt de mătase

Ce cade la picioarele tale!
Nici un blestem
Nu-i mai puternic
Decât al miresmei
Cu care mă-nfior
Golul tău trup!

PERLA POETULUI

E ti ca boarea cea u oar
Ca o poft leg nat
La un piept de dumni oar .
E ti, oricând, ca niciodat .
Niciodat nu tii când
E ti ca pas rea furat

EROTIC

Cum s te laud, Femeie
Când te alin i pe divan
Te r suce ti ca o cheie
i te-apleci ca un lan
i te-arunci în oglind

S RUTUL

Spune-mi, armâno,
Maic -ta cu ce te-a al ptat,
În ce odaie te-a încuiat
De miro i atât de frumos
A trup leg nat
i a pustii mângâieri?

De unde furi oare pofta
Pe care i-o simt

VECHI CÂNTEC DE DRAGOSTE

Dun rea e foarte tulbure i rece,
Tu e ti foarte frumoas i cald .
Dac printre mâinile mele ai trece,
C ma a mi-ar prinde s ard .

Dun rea bice de ghea îndur .
Tu e ti ar i a în floare -

De v zduhuri pe pământ.
E ti aripa care-n ceruri
Las -n urma ei un rand
Din poemul care zboar .

i te-neci tot mai goal
i nu-i nimeni s - i prind
În agrafa din poal
P rul t u greu ca o bezn
Tremurând l ng glezn .

Pe sânul amar s rutat
De norul descopciat
La c ma a lui de bumbac?

Buzele tale sunt fragi?
Vai, armâno,
La amiaz când a fulgerat,
De la fulger s-au înmiresmat.

Doar ochiul meu e m sur
Bobocului coapselor tale.

Dun rea tot vine i trece.
Ca smirna tu arzi cu miresme -
C ma a mea r mâne mai rece;
O piatr m-a ine de glezne.

TRADUCERE DE BAKI YMERI VOKA (din român în albanez)

POEZI RUMUNE

ADRIAN BOTEZ

KËTU NË LINDJE (AICI ÎN EST)

Këtu në lindje – askush s’e kërkon diellin
Këtu në lindje – pagjumësia dhe mëshira
Dalin në gara – cila vret më parë -
Dhe sa
Këtu në lindje – nuk pyetet më
Kush – përse apo si – vetëm
Sa

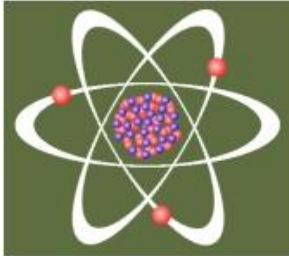
Këtu në lindje askush s’din të qajë – vetëm
Të ankohet – askush nuk ka atdhe apo
Ardhmëri – vetëm gjëmim i nënshtruar
Këtu në lindje – askush nuk lind – vetëm
Po ik – asgjë s’po ngjet – por
Durohet

AICI ÎN EST

aici în est - nimeni nu mai caut soarele
aici în est - insomnia i umilin a se
iau la întrecere - care ucide mai
repede - i cât
aici în est - a-nceat s se-ntrebe
cine - de ce sau cum - doar
cât

aici în est nimeni nu mai tie s plâng - doar
s se plâng - nimeni nu mai are ar sau
viitor - numai resemnat geam t
aici în est - nimeni nu se na te - doar
pleac - nimic nu se-ntâmpl - ci se
suport

despre principii

ATOMII ...DIN NOI

Un atom e o entitate mic , lini tit i neglijabil la (prima) vedere. Seam n cu omul. Mai mul i atomi lini ti i, laolalt , formeaz o molecul , mai multe molecule formeaz chiar ceva vizibil, un soi de substan . A a -i i omul:...mai mul i oameni, convie uind, formeaz o comunitate, dar abia mai multe comunit i la un loc pot forma ceva mai mare, vizibil, cum ar fi...o na ie, un popor, o comunitate...european sau arab , ori mai tiu eu ce...

De i-i mic, atomu-i foa-a-a-arte important, chiar i de unul singur poate face diferen a! Iat , de exemplu, doi atomi de hidrogen cu unul de oxigen fac ap de b ut, dar dac grupului se mai al tur unul de oxigen, te speli pe cap cu ea, c nu mai e potabil , e oxigenat (te face blond !!!). Se spune c starea lui fundamental e cea în care el î i g se te echilibrul, a a precum omul î i g se te lini tea. Un atom se poate g si într-o astfel de stare, atât timp cât nimic, din exterior, nu-i stric acest echilibru, adic atât timp cât nimic nu-l scoate din s rite. A adar, la i atomul în pacea lui i el î i vede mai departe de treab , pân la sfâr itul veacurilor.

Se mai întâmpl , îns , ca vreun foton p c tos, emanat de cine tie ce afurisenie de accident (nuclear, genetic, ori ce tiu eu...?) s -i tot zbârnâie preajma i, de i pacifist din fire, atomului s -i sar electronii de pe orbita fundamental , precum îi sar omului nervii la bâzâitul nenorocit, st rident i insistent al vreunui ân ar parvenit, de bloc. Astfel, o mul ... - pardon, atomul! - se incarc inutil cu energia fotonului, trimi ându- i, drept urmare, electronii pe un nivel „încordat” (fizicienii îi spun nivel de energie mai înalt). Ar trimte ,bietul atom, fotonul în... nucleul s u... (asta ca s - i in electronii pe nivelul fundamental), dar e precaut din fire i n-o face...un foton cu inten ii rele, odat ajuns în nucleu, poate genera reac ii nucleare nedorite, distrugerea nucleului, ba ca radia iile emise...iar pentru un atom, nucleul înseamn chiar identitatea lui. A a c alege varianta inteligent : st o vreme cu electronii „irita i”, cu nervii în pioaneze, pentru ca, în final, la momentul potrivit, folosind tehnica u tiliz rii energiei adversarului, s - i g seasc puterea de a expulza intrusul, ca pe o m sea stricat , îndep rtând, astfel, toata „iritatea”, întru revenirea electronilor s i pe orbita fundamental i re instalarea p cii de dinaintea bâzâielii!

A adar, atomule, dac te-a bâzâit vreun foton i a reu it s te scoat din starea fundamental , nu dispera, în final, mai devreme sau mai târziu, electronii t i vor ajunge înapoi pe nivelul fundamental, tu î i vei rec p ta lini tea - iar fotonul perturbator, va pleca ...în nucleu l de provenien !!!

S-auzim numai de bine!

prof. Ellen POPOVICI, Colegiul Tehnic „Gheorghe Bal ”-Adjud/ROMÂNIA

un elev...”n c jît”

JOS...!

Am cam tremurat iarna asta lung ...Unde s stai, când chiule ti de la ore...sau când te ia de uniforma asta, de vân tori de munte ? La bar, când tu, bani, canci?!

Nooo...! A trebuit să tremur...în banc , la cînd duric – s-a-nghit calorii și s-a le-aud ciripeala stora noi, deh, „dascăl”, cic !

...Era vorba de nu 'ce greve...da' vîd că trag la plug, unii profii...de parcă i-ar plăti cu 2.000 de euro pe or ...Fraieri!

...Am, și eu, un fraier de coleg, care scrie versuri...Dom'le, frumoase! Frumoase, de-își stă ochiul stîng și-î plînge-n dreptul! I le-am citit – nu citesc eu multe, da' pe astea – da! Face, dom'le, face! I și merg la suflet, te-ncîlzesc (...cî tot e iarnă 5 sferturi de an!) și...te simți mai bun, mai nu-ți cum, că ai rost pînă și tu, un cioroflec, un băiat sîrac, din lumea asta...Ei, nu zici că o „dascăl” de-aia cu muflon la moacă, s-a apucat să facă mi to, în plin clasă, de băiatul meu, cel cu versurile...ba chiar s-a dat la el, și-î rup căietul, din care eu tocmai citisem...?! Că, cic : „*Să-ți c mai-marii colii tu c ne faci de răs, scriind versuri! Îi chem p rin îi la coal ! De ce te pui tu r u cu cei mari, pentru nimeni i nimic?*” Băi, tat , băi, a-î auzit?! De la poezie la luat, bre – mata pricepi?! **Nu** de la uniform , **nu** de la-nvîțat, **nu** de la draci, **nu** de la lăci!

De la PO-E-ZIE!!!

...Pînă aici, tîticu! Cred că o să treacă și-î pun , cînd de curînd, dandistul, gură nouă, proaspăt plombat cu cositor, la prof ...N-am dat, nu, încă ! – dar, deocamdată , am strigat tare (...nu mîntreba și ce, că eu nu stau să mîregistrează, cînd își supărat!). Și acu', pe bune, mi se rupea inima de colegul la al meu, făcut pe degeaba, pur și simplu de moca! Și stătea profa să mîamenine...

Băi, acea! Eu-ți cîvoi vîda și mari, cu „cunoștințe” de nu-unde, sus-puse, deh! – și cîtiin e...da'...ia să-nceapă mîndel mîcelu' și se dea, și el, mîri or, cu vreo doi scatoși și smardoi, din Adjud, de pe la noi...Păi, ar ieși al cincilea război mondial, frate!

...Hai, pune manea aia, că mîsupărai, de-acu! Cînd oi zice eu „*Jos cu...!*”, păi, abia atunci să-ți cîchiar pe jos îlg se țipe... la, numitul. Auzi colo: nu se ia de un cogeamite mine, fratele vostru mai mare – și se ia de poetul, micu'ul! Da, băi: zi-mi din vreme, că dac n-oi învîța-o eu să fac rugăciuni, nu versuri, să ...Hai, lasă ! și la, cu poezia, ascultă-ți: al'dat , să-mi zici mie, că te rezolv – nu-și fac ei bordura, aici la mandea acasă ! Aici, la mîndel, numai mîndel are voie să zică „*Jos!*” și să-și fie... „*Jos!*” – lasă că vedem noi care-î „*mare*” și care-î „*mic i...nimeni i nimic*”, aici, la buric! Ehe, păi stăi aia, nenic ! Vremurile democrației abia s-au deschis, bă ! Nu mîclătina prea tare, că mîvîrs!

Semnat: **CAUT -M !...da' chiar să mîcau i, peste tot...**

umor...cinic!

O blondă mergea pe stradă cu bluza descheiată , lăsînd să se vadă un sîn.

Un poliist o oprește și o întreabă :

- Doamnă , ți cîv pot da amendă pentru expunere indecent ?

- De ce, domnule poliist? întreabă blondă.

- Pentru că aveai bluza descheiată și vi se vede sînul ...

- O, Doamnă! exclamă blondă, mi-am uitat copilul în autobuz!

Un tânăr se întoarce acasă foarte trist, după ce plecase să ceară mîna prietenei sale.

Vîzîndu-l așa, tatăl său îl întreabă :

- Ce s-a întîmplat? Te-a refuzat?

- Da ... Mi-a tras în palmă !

- Cum așa?! Nu i-ai spus cum te-am învățat eu? "*Draga mea, timpul se oprește în loc pentru mine, cînd privesc în ochii tăi!*" ...?!

- Vai! Asta era! Am greșit formula ... I-am spus: "*Ai o fa de-mi stă ceasul!*"

Un arab cu o mitralieră și ceva grenade era alergat de un tanc israelian.

Arabul se oprește o clipă , trage cu o mitralieră în tanc, tancul nu poate nimic, arabul aleargă , tancul după el.

Se mai oprește o dată arabul, trage cartușele din mitralieră , tancul nimic, arabul aruncă mitraliera, continuă să alerge, tancul după el.

Se mai oprește arabul, aruncă o grenadă, tancul nu are nimic, arabul aleargă, tancul după el ... Arabul aruncă ultima grenadă, tancul după el.
Arabul nu mai are muniție, se lasă în genunchi și așteaptă.
Tancul oprește lângă arab, se deschide turela și evreul întreabă:
- Auzi, arabule, cumperi niște muniție?

Un bărbat lua micul dejun la ora 8 dimineața, un sandwich și o cafea, când vede trecând pe stradă o procesiune de înmormântare foarte neobișnuită ...

Un sicriu negru mare era urmat la câțiva pași de un alt sicriu negru mare. În spatele celui de-al doilea sicriu, mergea un bărbat solitar, cu un imens câine pitbull înut în les. În spatele lor, mergeau în iruri aproximativ 200 bărbai triști. Privitorul nu a putut să-și stăpânească curiozitatea, s-a apropiat de bărbatul care ducea câinele și l-a întrebat:

-Domnule, tu ce este un moment foarte nepotrivit și vă deranjează, dar ce tragedie s-a întâmplat? A cui este înmormântarea?

Bărbatul a răspuns:

- Ei bine, în primul sicriu se află soția mea.

- Ce a pățit?

-Câinele meu a atacat-o și a omorât-o.

- Și cine se află în al doilea sicriu?

- Soacra mea. Ea încerca să o ajute pe soția mea, dar câinele s-a repezit și la ea, și a omorât-o. A trecut un moment solemn de liniște, între cei doi bărbai.

-Domnule, pot să vă cer împrumut câinele?

- Sigur că da... așeza-i-vă și dvs la coadă ...

Senatorul PNL Cristian Popescu le-a spus parlamentarilor reuniți, miercuri, în plenul comun al Senatului și Camerei, un banc privind virtuțile pe care Dumnezeu le-a dat fiecărei națiuni la facerea lumii, el spunând că românilor li s-a rezervat să fie inteligenți, cinști și buni politicieni.

"La facerea lumii, Dumnezeu, ca să-ți ajute pe oameni să prospere, a hotărât să dea câte două virtuți fiecărei națiuni. Astfel, elvețienii sunt ordonați și respectuoși, nemții - disciplinați și raționali, englezii - perseverenți și studioși, japonezii - muncitori și răbdători, ungurii - hotărâți și buni meseriași, francezii - culți și rafinați, spaniolii - veseli și ospitalieri.

La români, i-a spus îngerului consilier că românii vor fi inteligenți, cinști și buni politicieni", a spus Popescu, în plen.

El a adăugat că, după ce a publicat hotărârea în *"Monitorul celest"*, îngerul a remarcat faptul că românii au trei virtuți, spre deosebire de toți ceilalți, care au numai două și l-a întrebat pe Dumnezeu dacă astfel nu ar depăși ceilalți națiuni.

"Așa e, a spus Dumnezeu. Să revenim cu o Ordonanță de Urgență, pentru că virtuțile le nu se mai pot lua înapoi, în care spunem că nimene nu va putea folosi mai mult de două în același timp".

"Se explică, astfel, de ce românii care sunt inteligenți și cinști - nu fac politic, cei cinști și care fac politic - nu sunt inteligenți, iar cei care fac politic și sunt inteligenți - nu sunt cinști", a spus Popescu.

ultima or /ultima oară !!!

JOSEF MENGELE (1911-1979)

CSEKE ATTILA (1973-????)

VISUL ÎMPLINIT AL LUI MENGELE ? [1]

...Cum este numit, de c tre societatea oamenilor, un individ care ucide oameni (unde mai pui c sunt i nevinova i...)?!

„**Criminal**”, nu?

...Dar cum se nume te un **CRIMINAL**, dac el ucide numai pe cei considera i de el ca f când parte dintr -o a a-zis „**ras inferior**”, iar pe cei pe care-i consider ca apar inând unei a a-zise „**rase superioare**”, îi cru , în mod vizibil **PREFEREN IAL**? Dac privim în istoria omenirii, vedem c se poate numi în multe feluri (...spaniol, portughez, englez, francez, olandez e tc. – m celari ai multor popoare cu oameni de alt culoare i civiliza ie decât ei...) – dar, dac studiem doar doctrinele din secolul XX, suntem nevoi i s ne restrângem terminologia la dou curente uciga e, dup **CRITERII DE RAS /SUPERIORITATE A RASEI**, dar i dup alt criteriu: „*Cine nu-i cu noi, e împotriva noastră !*” - ... i, deci, s l împu c m în ceaf pe cel care ne...”degenereaz”, ideologic, popula ia... **cu Naganul**, cel mai eficient!...la nevoie, trimis, întru „criogenie”, „*în Siberii de ghea*” (poate c , sub tratamentul cu înghe are, î i modific , genetic...ideologia!). Pân mai ieri, vorbeam, deci, de curente ideologice:

1-nazism[2]- adic acel curent de gândire al na ional-sociali tilor, care l-a avut ca exponent „str lucit” pe Alois-Hüttler/Hiedler/**HITLER**-Schicklgruber...un individ nu prea democrat, care nu glumea nici cu „*tovar ii de drum/lupt*” (a se vedea asasinarea lui **Ernst Röhm** i a 85 de „lupt tori” ai acestuia... – **Ernst Röhm** fiind liderul „**Batalioanelor de asalt**” (SA) (în german **Sturmabteilung**), cel care-l sus inuse extrem de activ pe **Adolf-Alois Hitler**, în ascensiunea sa c tre “cancelariatul” Germaniei – în a a-numita “**Noapte a cu itelor lungi**” (în german *Nacht der langen Messer* - sau “**Opera iunea Colibri**”: a avut loc în Germania, între 30 iunie i 2 iulie 1934).

2-stalinism[3]⁴¹, curent ideologic pe care, din p cate, nu-l condamn i definesc, concret, clar i tragic, decât p rin ii no tri cei vechi..., buncii i unchii no tri, mor i, majoritatea:

a-fie în închisorile/lag re de exterminare, de la Aiud, Rm. S rat, Suceava, Gherla , Periprava, Pite ti etc. etc. etc. (înafar de marii, genalii poe i legionari – ...**legionarii fiind singurii anti-comuni ti „garanta i”-autentici i convin i!** - cum fost-a, spre-o pild , Radu Gyr ... - ...în ultima vreme, mai scriu câte ceva, neprealua i în seam , din p cate, despre stalinism i atrocit ile lui, **CEL PU IN EGAL CU ALE NAZISMULUI**, i unii intelectuali români, precum **PAUL GOMA, VIRGIL IERUNCA**[4]...) –

b-... fie în Siberii/Vorkute de co mar...de unde „*Degerat la mâni si la picioare/Se întoarce-acas Dumnezeu*”.

Dar de ce s pretindem memorie “absolut ” românilor, când Vestul a a -zis “**capitalist**”, de fapt, **PROFUND STALINIST!** – nu îngaim **NIMIC** concret, despre condamnarea “*co marului ro u*” stalinist (noi nu ne numim “**TISMENE KI**”, s îndr znim a condamna întreg “**comunismul**”... - i, înc , a a cum

a făcut-o *“fiul militanilor comuniști Leonte Tismăneanu și Hermina Marcusohn”* - fiu, se vede treaba, de komisar politic sovietic, de pe poziții de... “ne-evreu” și de ...“non-colaborant”!!!)...de au ajuns unii ruși la...neobrazarea criminală sau la înconștiență/iresponsabilitate, de a-i propune, pe Lenin și pe Stalin, ca...”**SFIN ÎN AI ORTODOXIEI**”...?!

și zău că nu am auzit strigându-se, **NIMIC**, la aprofanarea a **Ideii de Om** (nu neapărat și nu doar a...”*drepturilor omului*”!), dinspre Washington sau Londra-Paris...măcar vreun *“What?!”*, sau : *“Comment?!”*

NU.

Doamne fere-te! De luat la întrebări și de urechiat, pentru că -s fraieri și isprăci de neo-imperialismul masonico-globalist, sunt buni numai românii...

...Să ne întoarcem, însă, la foc și la degrabă.

Vorbeam de criminali, cu gânduri la unii *“rasei superioare”* în doilea lor mongoloid, dar și de arbitraritatea criminală, atotșfidoare. Și uite, eu zic că lui **CSEKE ATTILA**, ca și celor care l-au pus responsabil cu/peste **VIA A ROMÂNILOR**...ca și altora asemeni, *„eiusdem farinae”*, vom vedea!!! - li se potrivesc, cămănușă, toate aceste atribute:

1-CRIMINALI: un ungur (ungurii, mai cu seamă politicienii lor! - ne sunt... *“prieteni de-o istorie”*, nouă, românilor, nu-i aia?!), a luat nu doar un minister, ci trăsătura binecuvântată pedelistă - ci, odată cu **MINISTERUL SĂNTĂȚII ROMÂNILOR**, a început și zilele românilor: mor, cămuștele, românii/valahii (...mor ei cu zile mai de mult...de pe vremea tăierii salariilor și micșorării nemernice a pensiilor, de către asasinii pedeliști!...dar, despre asta am mai zis, tot degeaba!), prin desființarea celor 200 de spitale, din 400, câte are, de toate, România! - ...mor cu ochii pe lanțurile de la porțile de spitale închise, cinic și sadic, de acest nou **JOSEF MENGELE** (ori **LAVRENTI BERIA**) din România, veacul XXI...!!!

2-RĂȘIȘTI: **CSEKE ATTILA** n-a desființat niciun spital al *“rasei superioare”* maghiaro-secuiești... - deci, nici în Harghita-Covasna, nici în Satu Mare! Foarte bine că nu a desființat acolo, dar de ce, pe ce criterii, **DAC NU PE CRITERII ETNICE ÎN DE RĂȘIȘTI**, a desființat spitalele românilor/valahilor?! Pe ce criterii a luat apă și lumina și a smuls ceară afurită și saltelele, de sub cei 12 bolnavi grav, din spitalul de la Pârscov-Buzău (**LOCUL UNDE S-A NĂSCUT, CÂNDVA, UN MEDIC ȘI POET, MARTIR AL ÎNCHISORILOR – VASILE VOICULESCU**...!!!)?! Pe ce criterii a desființat Spitalul din Sulina, de să ajungă a face bolnavii cardiaci, cu alușcă **UNIC** (și privat, **UN „MERS” PE ZI**!!!), până la Spitalul din Tulcea, **ÎNȚRE O ORĂ JUMĂTE ÎN CINCI**?! Cât despre tras la rame, îi moare “motorul” până și unuia teafăr, nu doar unuia bolnav, și, încă, de inimă!!!

...La Sulina au mai rămas doi medici...” *Tocmai de aceea, să fie desființat Spitalul!*” - strigă **CSEKE-MENGELE**. Cum, va să zică, asta-i **REFORMA** ta, **CSEKE**? Să fie, în România Cea Binecuvântată de Dumnezeu și Maica Domnului, mai rău ca în Africa Sahariană? În loc să te întrebi și să te frământezi, dându-te de ceasul morții (dacă ai iubi oamenii, iar nu, cum ești tu, îndrăgostit de... **MOARTE**!!!): *„De ce au rămas doar doi? Cum să faci să-ți convinșă mai puțin, ce să mai construiesc și să fac, în plus de ce era, ca să vină cel puțin încă zece medici, pentru am rămas încă via de pescari?”* - tu razi Spitalul, cu totul????!!! ...Cum voiai să faci și cu Spitalul de la Cernavodă ... **ÎN ASTA, DUPĂ „FUKUSHIMA”** - ...adică, după dezastrul celei mai importante centrale nucleare din Japonia, consecința seismului aceluia **co maresc????!!!** și cum încerci tu să-o ... „dregi”, când a fost descoperit...”sistemul” tău, complet nesistematic (și de perfectă rea-credință) de a arunca în aer Sistemul de Apărare a Săntății Românilor?! Minăind, **CSEKE**, minăind oribil de penibil - la nemernic ce ești! - ... precum că *„chestiunile cu spitalul de la Cernavodă erau secretizate”*!!! Secretizat e mîntea ta de călău, *„mengelian”*, refractar la omenie și la logică, **CSEKE**! Oricând poate fi, la Cernavodă, din pricina *„zonei seismice Vrancea”*, o...”**FUKUSHIMA**”! Dar asta îți i doreai, nu-i aia, *„secretizată”* agent al politicii budapestane?! ...Românii din târguri și nu aibă nici Dispensare, cum erau, în toate satele României, pe vremea comunismului?! Românii, din orașe, târguri și sate (dacă vor mai fi umili și mult medicii și asistentele, și - și

vor lua zborul spre Occidentul, pervers și onctuos) vor apela la ... amani! Sta este „viitorul luminos” al României „**REFORMATE**”?! **NU, STA SE CHEAMĂ, CLAR CA LUMINA ZILEI: GE -NO-CID!!!** ... și, deloc întâmplător, este înscrisat cu acest **GENOCID CONTRA ROMÂNIEI**, un ungar. Tot a a cum, în Evul Mediu, **niciun român nu s-a făcut c l u**, oricât era de strâmtorat și umilit și am râț (dovadă stau cronicile: c l ii din rile române erau ighani, bulgari, sârbi, albanezi... **DAR NU ROMÂNII!!!**) – nici azi, nu s-a îndrăznit să se facă „**REFORMA S N T II ROMÂNILOR**” – cu miniștri români (oricât de p c to i i de incompetenți vor fi fost, mulți dintre ei...)! Au pus un c l u ungar...Da, e, pe undeva (prin zona infernal ...) logic!

...Numai că Dumnezeu ne deșteaptă sufletul, tocmai când ne e mai greu și lucrurile diavolului sunt tot mai sfidătoare și neînchipuit de brutale, cumplite. Iată că, **LA CODLEA, MEDICII ÎASISTENȚII NU VOR S ÎNCHID SPITALUL**: vor lucra, salvând vieți de oameni, **F R S A TEPTES FIE PL TI II!!!** Ce dovadă mai clar că medicii români **CHIAR RESPECTĂ N U DOAR JUR MÂNTUL LUI HIPPOCRATE, CI, ÎN PRIMUL RÂND, PE HRISTOSUL IUBIRII Î MILEI/ÎNDURĂRII/FRATERNITĂȚII SACRE**...?! și c românii nu și-au pierdut, chiar cu toții, nici capul și, cu atât mai puțin, Duhul!

...Nu pe toți românii îi puteai prosti cu...pe te stricat, Udrea și voi, celelalte pramatii pedeliste, ori mai puțin eu de ce anume culori, fluturate pe steagul cel nerușinat al diavolului!!!

3-ASASINI SPIRITUALI CINICI (tot în spiritul dement al..., *rasei superoare*!) - vom demonstra mai jos. Prin „**CAZUL CIORAN**”.

și de ce, oare, îi i cruce „*rasa*” lui și n-o cruce **I** pe a noastră?! Nu cumva pentru că *“Na ia ungar este cea mai splendidă realizare a rasei dominante mongole, care nu cunoaște decât victoria. În noi fierbe sângele lui Attila, al lui Arpad și al lui Ghinghis-Han”*... - cf. *“Nincs kegyelem”* (F r îndurare) - de **Dücsö Csaba**, 1939...?!

...Cine tie?! Vom afla, cât de curând.

...Pentru că acolo, în manifestul iredentistă -canibal al lui **Dücsö Csaba**, se continua a a: *“Eu nu a tept și vin și zbunarea, nu a tept! VOI SUPRIMA PE FIECARE VALAH CE -MI VA IEȘI ÎN CALE! PE FIECARE ÎL VOI SUPRIMA! NU VA FI ÎNDURARE!”* - ...nu cumva, totuși, *“de asta”*, musiu **CSEKE ATTILA**?!

...Iar masonii de la UE se fac că nu v d genocidul maghiar, făcut, în România, de ungurul **CSEKE**, la nivelul trupului fizic al **ROMÂNILOR/VALAHILOR**, și de **KELEMEN HUNOR**, ministrul de la Cultură (ambii, și **CSEKE**, și **HUNOR**, fiind puțin și un i” miniștri, la **TROCUL TRĂDĂRII**, de Băseșcu Traian și pedeliștii lui mizerabili, **CARE-S JURA ÎSĂNEANTIZEZE ROMÂNIA, CÂT DE REPEDE POT**...!!!), la nivelul corpului spiritual al **ROMÂNILOR/VALAHILOR**!

...Care **“MINISTRU AL CULTURII ROMÂNILOR”**, ungurul **KELEMEN HUNOR**, n-a găsit **UN SFÂNS MĂCAR, NICI MĂCAR N-A AVUT INTENȚIA!!!** – pentru a intra la licitația de la Paris, unde erau vândute documente inestimabile, scrise de mână de lumină a lui **EMIL CIORAN-VALAHUL**...?! Noroc că s-a găsit un român din SUA, **GEORGE BR ILOIU**, un român cu inimă de **ROMÂN/VALAH**, care s-a cumpărat și s-a doneze ceea ce cumpărase la licitația pariziană, **cu 405.000 de euro**!

CÂT RISIPE TE UDREA ELENA ÎNTR-O... DUPĂ -AMIAZĂ ...!!!

...Dar s-o luăm în altfel...cronologic, adică ...!!!

...Va să zică, **“ROMANUL” PATAPIEVICIAN**, directorul I.C.R., și **BĂSESCU “TRAIANUL” ROMÂNILOR** (de la care-și trag românii *“obârșia”*, zicea madama aia blondă ... - **DOAMNE, FEREȚE-NE, RUGĂMĂ-TE, DE ASTFEL DE ...“OBÂRȘII”**), președinte al României și **DIRECTOR ONORIFIC AL I.C.R.**, n-au găsit niciun sfârșit pentru scrierile genialului nostru **CIORAN**, dar ca să-l nege pe **ÎNGERUL NICHITA** (căci, în 2008, s-a pus problema unei expoziții comemorative -

evocatoare **NICHITA STĂNESCU, 25 de ani de la Zborul Heruvului Blond, înapoi, la Cer!!! – PATAPIEVICIANUL**, nici s n-aud !) - i s -l înlocuiasc , sfid tor, falusocratic (tia doi, Pramatie Suprem a României-**BĂSESCU**, i Pramatie-Lacheu al “Supremei Lichele”, **PATAPIEVICIANUL**, se pare c au grave frustr ri i obsesii co maresco -sexuale...dar, evident, au, la creier, i sifilisul tr d rii de Neam Românesc!!!) i satanic, cu...”**OMAGIU LUI IUDA**”, la Bochum/Germania, sub pretextul c ...**“a a arat , acum, sufletul românesc: instinctual i violent -criminal!”**...or c ia monstrule ul de la I.C.R., în ap rarea ...”falusule ului” lui ...”**pric jît i nec jît**”! – **DA, PENTRU TOATE NEMERNICIILE ASTEA SCATOLOGICE, S-AU GĂSIT BANI, VORBA ROMÂNULUI: “C C L U”!!!**

... i sec tura de **LIICEANU** (care n-a “creat”, ci a “furat”, cu **GRANDIOS** sprijin iliescian, **Humanitas**-ul! – pentru c era Editura Politic , **CEA MAI BOGATĂ EDITURĂ DIN ROMÂNIA ANTE-REVOLUȚIONAR !!!**) se apuc s justifice, savant, nemernicia preziden ial , de la tribuna servil , fa de to i “fanii” b sescieni, a lui **TVR-1!** M i, amponatule, m car ine - i pliscul, dac nu e ti în stare s te poc ie ti...tu, care e ti printre cele dintâi lichele ale României, ai obrazul s faci **Apelul c tre lichele**?! Ia exemplul lui Iuda (omagiat de homunculus t u!), i spânzur -te de ...opera ta, impostorule, tr d torule i spurc torule de Neam ce e ti!!!

...Bine, m i, neferici ilor, **BĂSESCULE** i **ROMANULE-PATAPIEVICIANULE**, Pramatie B trân i Pramatie Tân r - ... c n-a vrut Dumnezeu s fi i, niciunul, român, nu e vina voastr – dar s ne sfida i, **VOI PE NOI, c SUNTEM** români, i s ne calomnia i i spurca i în ultimul hal - i atunci, prin **“poneiul roz cu swastik pe buc ”**, la New York, i cu falusuri de criminali i sinuciga i (în erec ie, **TO I!** - ...se vede c pe **“deandosulea”** a tia, cu...”**trebile**” - ceva îi roade sub pântec...), la Bochum (adic , vezi tu, România e ara lui **“Nea HORROR”!!!**) – asta-i culmea, asta întrece orice m sur , oricât o fi fiind ea de în eleapt i tolerant !!!

Ia ie i i voi din ara asta, to i or c itorii i menarii i **“mengeli”** i **“stali-NU II”**...de **cseki i kelemen**, i **patapievici**, i voi, Superlativi ai Nemernicie, **b se tilor** (**“washingtoni i”**, nu ...binecuvânta i de Patriarhul României!), i cum naiba v-o mai fi chemând...adic , vreau a zice: **IE I I DE BUN -VOIE, DEMOCRAȚILOR-LIBERALI, CARE A I TRANSFORMAT ROMÂNIA ÎN AUSCHWITZ I ÎN SAHARA...PÂNĂ NU VĂIAU OAMENII VALAHI (ADIC , “CEI SFINȚI”, “FIII LUI DUMNEZEU”!)**, CU COASE I TOPOARE!

...**CĂ VOI SUNTEȚI DIAVOLI, IAR NU OAMENI!** Voi a i fost trimi i de dracii masonici, de la Washington i Moscova, ca s ne lua i i trupurile, i sufletele...dar noi suntem, m i, orbilor, **FIII ORTODOXIEI, ADICĂ AI SINGUREI CĂDREPTE CĂ TRE RAIUL LUI HRI STOS-MÂNTUITORUL LUMII**...- i, oricât ar zice unii i al ii (...chiar i eu, p c tosul de mine, când obosesc prea tare...!), c ne-am mancortizat i înnegrit, cu to ii, ireversibil... - **NU!** – când ne revenim din oboseala Duhului, tim i vedem (**LĂUNTRIC!!!**), foarte clar, c , în Gr dina Maicii Domnului, nu las (întru **ADEVĂRUL SUPRAISTORIEI**!) Hristos s între javrele i furii i to i sifiliticii i criminalii...!!!

Deci, nici **“mengeli”** i **“stalinii”** democrato-liberali!!!

...Când am v zut gestul martiric al lui **ADRIAN SOBARU** (precedat de cel al **CRITINEI ANGHEL**!), când am v zut gestul de suprem devo iune al dlui **GEORGE BRĂILOIU**, când, mai ales, am v zut mii i mii de copii de valahi s rmani, dar s n to i, donând ultimul lor ban, pentru sinistra ii din Moldova... i pe copila ii din satele cele mai s race ale Moldovei, cântând dumnezeie te (drumul în str în tate stipendiat fiindu-le de c tre români cu Inim Mare, **IAR NU DE STATUL ROMÂN!**), pe scenele cele mai vestite ale Terrei, întru Gloria României... - am în eles c am gre it groaznic fa de Dumnezeu! El nu - i las Fiii!!! **NICIODAT !!! ÎN VECHI VECILOR, AMIN!!!**

...A a c , voi, ia care voi i s muta i în Apus ceea ce este/exist în R s ritul Luminii (Ro ia Montan , Agricultură, Petrolul etc. etc.etc.) i s aneantiza i ce voi **NU PUTEȚI** avea în veci de veci, **CULTURA I CIVILIZAȚIA NOASTRĂ MULTIMILENAR !!!** – c ra i-v , pân nu începe s fiarb sângele în noi! C ci, chiar dac o facem atât de rar, o dat la veac, poate i mai rar...când ne r zvr tim, pentru Dreptatea i pentru Sufletul nostru, nu o facem cum ne-au dictat, în 1989, **CIA** i **KGB**: o facem de nu r mâne, din

diavol, nici...amintirea!!! Căci noi, valahii adevărați, nu mahalagiii (e drept, plodiți în cocolo și în oploși cam...suspect de mulțimi!), noi nu aparăm **MIZERIA**, ci **S R CIA-CEA-LUMINOAS**, a "Fachirilor", a **S rmanului Dionis** eminescian: "să fim s raci întru ale c rni și boga și, nesfârșit de boga și înălți, întru toate cele ale Duhului"!

"...Mulți durar, după vremuri, peste Dunăre vrăun pod,/De-au trecut cu spaima lumii și mulțime de norod;/Împărați pe care lumea nu putea să-și mai încap /Au venit în-ara noastră de-au cerut p mînt și ap —/ și nu voi că să mă laud, nici că voi să te-nspîmînt,/Cum veni, se făcuseră toți oapă și-un p mînt".

...și tot cu stihul **SFÂNTULUI EMINESCU** – îi **AVERTIZĂ** M pe "baiazizii" aduși de vânturile pustiei (aici, în p mîntul Sfânt al Thracilor/Frumoșilor/Îngerilor!), **NU-I AMENINȚĂ** M, ca, după aia, să vină ei cu "jalba-n b...", și să ne părăsă (**EI** pe noi!!! – păi, dacă a-a-zisele "instituții" sunt croite după "chipul și asemănarea" criminalilor "mengeliți" [5], după m suri străine de Duhul Valah...!) pe la instituțiile vîndute criminalilor de profesie, într-un "ceva" care numai "stat" (și, mai cu seamă, "stat de Drept"!) nu este:

"Eu? Îmi apar și răcia și nevoile și neamul.../ și de-aceia tot ce mi că-năra asta, răul, ramul,/Mi-e prieten numai mie, iar iedăman este,/Du-mănit vei fi de toate, făr-a prinde chiar de veste;/N-avem o ție, dar iubirea de moșie e un zid/Care nu se-nflorează de-a ta faimă, Baiazid!"

...Să nu zice că nu v-am zis... și să nu mai facei greșeala de a considera că facei voi "sfîinți", după voia și nevoia voastră: pe **EMINESCU** al nostru, îl apară Dumnezeu-Hristos – și nici măcar Satana n-are chef să-l înlocuiască cu Mihail G. I. anu...că prea duhnește cumplit, veceul la ambulantă -g. I. ean (ambulant pe la "cărnișii" cu nasul tăiat... - că la trd torii de Moșie și Neam, deh... - ...pe la ia: Manolescu, Gârbea, Alex. tef nescu...!).

...*"À bon entendeur, salut!"*

prof. dr. **Adrian BOTEZ**

NOTE

¹ - „Josef Mengele (n. 16 martie 1911, Günzburg, Bavaria - d. 7 februarie 1979, ?) supranumit "Îngerul morții" a fost un medic german care, în calitate de căpitan SS, a inițiat și condus odioasele "selecții" ale evreilor deportați din toată Europa pentru exterminarea (Endlösung der Judenfrage) lor de la Auschwitz-Birkenau. A efectuat experimente inumane pe deportați, mai ales pe cupluri de gemeni.

2- „Nazismul sau național-socialismul (german) a fost o ideologie și o politică a statului german totalitar naționalist, rasist, antisemit și anticomunist, care au fost aplicate în timpul dictaturii lui Adolf Hitler în Germania între 1933 și 1945. Cuvântul "nazism" provine de la prescurtarea numelui național-socialism (Nationalsozialismus, prescurtat pe nemășteg Nazi, rostit 'na-i). (...) Nazismul a evidențiat în permanență primatul acțiunii asupra gândirii. (...) Ideile lui Hitler s-au întemeiat pe o concepție rasistă. El considera că omeneirea este alcătuită pe baza unei ierarhii valorice a raselor, în care viața nu reprezintă nimic altceva decât supraviețuirea celor adaptabili. Credea că „darwinismul social” are nevoie de luptă între rase, întocmai cum animalele se luptă pentru hrană și pentru menținerea purității rasei, astfel încât cei puternici de sîngel și celor slabi. „Poporul de st pînă” („Herrenvolk”) era de „rasă ariană”, alcătuit fiind din populațiile Europei de Nord. Poporul german era considerat superior, parte din „rasa ariană” și îi revenea sarcina de a menține puritatea rasei și de a subordona rasele inferioare. (...) La baza piramidei rasiale Hitler îi plasează pe: negri, slavi, iganii și evrei (...). În Mein Kampf, Hitler afirmă:

<<Alterarea sîngelui și deteriorarea rasei reprezintă singurele cauze care explică declinul civilizațiilor vechi; niciodată războiul nu a ruinat națiunile, ci pierderea puterii lor de rezistență – caracteristică exclusivă a sîngelui raselor pure. În această lume, oricine nu este de origine saxonă poate fi considerat PLEAV >> – cf. wikipedia. și pleava, nu-i aia, de obicei, se aruncă ...*"pe pustii"*...!!!!

3- „Stalinismul este o ramură a teoriei politice și un sistem politic și economic introdus de Iosif Vissarionovici Stalin în Uniunea Sovietică. (...) Transformând și folosindu-se de moștenirea lui Lenin, Stalin a extins sistemul administrativ centralizat din Uniunea Sovietică pe durata durată a anilor douăzeci și treizeci. O serie de două planuri cincinale au

dezvoltat masiv economia sovietic . Au ap rut cre teri în multe sectoare, în mod special în produc ia de c rbune i de o el. Societatea sovietic a fost adus de la o situa ie de înapoiere de zeci de ani fa de occident, la una de egalitate i asta în numai treizeci de ani, (cel pu în conform anumitor aprecieri statistice). Unii istorici economici apreciaz azi ca a fost cea mai rapid cre tere economic atins vreodat ” – cf. wikipedia.

...Supect de blând tratare a subiectului...aproape a zice c este vorba de o ...APOLOGETIC , atât a bestialului “om”-Stalin, cât i a sistemului s u – ca MA IN CRIMINAL !!! - ...distrugând/sf rămând nu doar alte destine de popoare, ci i destinul poporului rus!!! De ce, oare, atâta “în elegere” blând , pentru Stalin... spre deosebire de Hitler (doi indivizi patibulari, EGAL!) - ...oare pentru c a “b tut palma” cu Churchill i Roosevelt... i erau, to i, “din familie”, de-un neam i-o religie?!
...P i nici “b trântul” Schicklgruber nu “st tea” mai prejos...

4-“Dintre toate rile de obedien sovietic , România este cea care a cunoscut cea mai îngrozitoare experien de <<reeducare>>, prin închisorile de la Suceava, Pite ti, Gherla i faimosul canal Dun re — Marea Neagr , unde zeci de mii de fiin e umane au suferit procesul de dezumanizare prin mijloace nemaifolosite pân atunci undeva. Închisoarea de la Pite ti este locul în care pretins a reeducare a atins culorile cruzimii demen iale. Din p cate pu îne lucruri vorbesc despre ea. Lui D. Bacu îi dator m primul document despre Pite ti, ap rut în române te la Madrid, în 1963, i anume: <<Pite ti, centru de reeducare pentru studen i>> în 1978, G. Dumitrescu a publicat la München, tot în române te, m rturia, *Demascarea*”.

Dar iat c , în sfâr it, a ap rut de curând la editura Hachette, tradus din române te, cartea *Câinii mor ii*, de Paul Goma, autor, între altele, a dou lucr ri — *Gherla i Cutremurul oamenilor* — care denun universul carceral i uneltrile perverse ale poli iei secrete din România. De i sub form de roman, *Câinii mor ii*, reînvie aproape acelea i personaje, victime ale c l ilor poli iei secrete, dezv lui i de confesiunile cules e de c tre D. Bacu, la care se adaug m rturiile pe care i autorul le auzise când st tuse în închisoare:

<<Se f cea tortur în toate închisorile staliniste, în România ca i în alte p ri, scrie Virgil Ierunca în *Postfa a sa la cartea lui Paul Goma. Dar la Pite ti descoperim c tortura poate deveni arma ab solut împotriva c reia nu exist rezisten posibil , cu condi ia ca ea s fie neîntrerupt i ca de inu îi în i i s i -o aplice unii altora. Suda i în r ul f cut i primit, victima i c l ul devin astfel o singur i unic persoan >>” – cf. www.procesulcomunismului.com*

5-- Nu tiu cum se face, dar EXACT c l ul Josef Mengele le -a sc pat „mossadi tilor”, vesti i ca fiind cei mai buni din lume, în materie de spionaj i „vânat de nazi ti”...Poate c ...” *cine se aseam n s-adun* ”, dup o veche i tragic vorb a mo ilor no tri thraco-valaho-cre tini...” *Potrivit lui Rafi Eitan, Mossadul l-a descoperit pe Josef Mengele în timp ce îl urm rea pe Adolf Eichmann, unul dintre autorii „Solu iei finale”, r pît în ma i 1960, apoi judecat i executat în Israel prin spânzurare, la 31 mai 1962. Acesta se ascundea dup r zboi în America latin sub un nume fals. Cu câteva zile înainte de capturarea lui Eichmann i r pirea sa secret , eful Mossadului din acea vreme, Issar Harel, a elaborat rapid un plan vizând de asemenea r pirea lui Mengele, a ad ugat Rafi Eitan* ”. Dar, nu tiu cum naiba s-a f cut, c , la un moment dat, “mossadi tilor”...nu le -a mai p sat de Mengele! Ceea ce arat c tr darea muste te i în sânul...”poporului ales”!...c le pas de coreligionarii lor s raci (da i pe mâna lui Hitler, **EXACT DE C TRE PLUTCRA IA EVREIASC , DE ORIENTARE... NAZISTO -SIONIST** !): “*Alt dezv luire ocant a actualului ministru al pensionarilor este îns aceea c Mengele a mai fost identific at în Brazilia, la Sao Paolo, doi ani mai târziu. Mossadul a decis îns c existau „alte priorit i opera ionale” i Mengele a sc pat din nou. Eitan a refuzat îns s dezv luie presei care erau aceste priorit i opera ionale.*

Dup ce a fugit timp de 34 de ani, Mengele s-a înecat în Brazilia în 1979, iar exper ii i -au identificat cadavrul, cu certitudine, dup ... ASE ANI” – cf. cotidianul.ro interna ional, din 9 aprilie 2011, ora 19: 09 (actualizat din 22 mai 2010, ora 11: 35).

...Ciudat, cumplit, amar.... – când vezi c “**PRIORIT ILE OPERA IONALE**” (ba chiar...**NA IONALE**!), în toat lumea, **NICI VORB S IN CONT DE MOARTEA CELOR S RACI IAM RÂ I**!!!

revista revistelor culturale

CITADELA, Satu Mare – Anul V, Nr. 1(31), pe ianuarie 2011: revista condus de Aurel Pop r mâne una problematizant i promotoare de valori cultural-literare de vârf. Editorialul lui Felician Pop – **O constatare de parcurs?** – spune, cu voce tare, ceea ce noi doar ne optim , între noi: „*Dup peste dou*

decenii de la schimbarea macazului trebuie să recunoaștem că nu avem încă marele roman despre regimul comunist (...) Marea carte despre regimul comunist nu s-a născut, încă. *Îi ținem în mână temele nici autorul ei...* Alte puncte de interes ale revistei: **Centenarul nașterii cuceritorului Octavian Ruleanu, Ion Petrovici la Radiodifuziunea România**, de Ionel Necula, **Mihai Eminescu și Mioriara**, de Graian Jucan, **Satanismul în opera lui I.L. Caragiale**, de prof. drd. Claudia Argyelan, interviul luat de Aurel Pop scriitoarei și omului de cultură, din Seini/Maramureș, Betty Kirchmayer-Donca, versuri bine și atent selectate, de Felician Pop (**Cartea lui Iov**), Nicolae Mihai, Ioana Ileana Stetco etc., recenzii semate de Elena Vieru, Delia Seicean, Vasile Mic, Constantin Stancu, Cristian Vieru, George Pașă, Gh. Neagu, Adrian Botez, Niculina Oprea, Virginia Paraschiv etc.

PERMANENȚE, București, Anul XIV, nr. 3, pe martie 2011: brava revistă naționalist-tradiționalist bucureșteană oferă, din nou, puncte de reflecție și meditație, asupra dinuirii prin Duh: **Viața și Părintelui Iustin Pârnuș**, de Sorin Andrei, art. **Răspuns la un atac pretins „ortodox”**, de Pavel Nicoară și art. **Păcatele noastre și păcatele dlui Feodorovici**, de Bogdan Munteanu (...un „nimeni pe lume”, sau, poate, în lumea lui, un securist de renume, Gh. Feodorovici, comentează prostetețea și exagerează, grotesc, momentul când Părintele Iustin Pârnuș a ascultat, în interiorul mâinilor stării Petru-Vodă, cântece legionare...), **Miracolul întâlnirii (mele) cu Liiceanu**, de Ion Coja (dl Liiceanu face, cu Pleșu, o emisiune plină de emfaz, vanitate umflată și plicticoasă în infinit, la TVR 1, despre ...”întâlnirile lui /lor”, dar, când s-a...întâlnit ne-miraculos, ci necesar, poate, cu dl Coja, căruia îi face o uluitoare nemernicie, dl Liiceanu a dat în bălbâială!) etc.

CREDINȚA ORTODOXĂ, revistă a Episcopiei Alexandriei și Teleormanului, Anul XV, nr. 3(169), pe martie 2011, p. storit de harnicul Ioan Enache. Articole pline de miez, de luciditate luminată și de elan luptător întru Hristos-Lumina Lumii – „Calea, Adevărul și Viața”: **Nu poate fi adevărul fără dragoste**, de pr. Mihai Andrei Aldea, **O citadelă prăbușită?**, de Ioan Enache („*Revoluțiile succesive, iacobiniste, paoptiste, bolșevice, naziste, precedate de avalanșe ideologice cumplit mincinoase – au golit lumea de valorile creștine, au văduvit-o de sensul real al vieții, au secătuit-o de adevărul credinței în viața veșnică și mântuire*”), **Să luptăm pe calea cea bună**, **Deromânizarea României, Erezie, ecumenism satanic și ecumenism ortodox**, Codul de la Voroneț, **Cronica Antihristului** etc.

NOUA PROVINCIE CORVIN, Hunedoara, nr. 3 (55), serie nouă, februarie 2011: revista lui Eugen EVU rămâne un reper viu, de un incontestabil dinamism ideatic, pentru toate revistele culturale românești. Câteva diamante oferite: **Centenarul Emil Cioran (1911-2011) – o brăzdică tonifiantă sau necredincioasă** Thoma..., de Eugen Evu, **Meridiane culturale: Leonard Cohen, Semnul Isar sau Mormântul nestic ciunii**, de Mugura Maria Petrescu (despre poezia lui Theodor Damian, SUA), **Medalion George Anca, Remember Valeriu Bârgău...**(1950-2006) - poezie și proză, traduceri și recenzii, „întâmpinări” de tinere talente românești-hunedorene... - toate de o bună calitate.

PROSAECULUM – Focșani, Anul IX, nr. 7-8 (67-68), octombrie-decembrie 2010: din nou, revista condusă de criticul Mircea Dinuț ne oferă un regal ideatic, cultural-literar și imagistic (reproduceri după **Eugen Olari** și **Carmen Cecilia Olari**). Numărul se deschide cu editorialul **Ce a fost și ce rămâne**, semnat de Mircea Dinuț, în care acesta ridică cel puțin două probleme majore ale culturii contemporane: „articolele migratoare” (de la revistele „de hartie”, către zona...”Internet” – revistele online) și lipsa de onestitate a unora dintre redactorii de reviste, care „preiau” texte de pe Internet, „ca de la ei de-acasă” (ca să nu folosim cuvântul odios, dar remarcabil de expresiv, în acest caz: „**fur**”) – ...a „furat” materiale de pe Internet a devenit o modă, de parcă...proprietatea intelectuală ar fi fost abolită...N-a fost abolită, dar nici nu înseamnă cineva, de ea (cum de nicio lege...!): „*E greu, foarte greu de controlat, cine, de la cine și cât împrumut, ba a zice că nu prea merită efortul, decât în fața unei imposturi evidente, de prim-plan*”. Sunt prezente, în revistă, nume „grele” ale culturii românești contemporane: D.R. Popescu (**Casele din Basarabia**), Liviu Ioan Stoiciu (**Jurnalul poemelor**), Aura Christi (interviu luat de Lucia Drămuș: „...*scriitorul este, în primul rând, un cititor împătimit – un ampnunt uitat, din păcate, de nu poți inițiatori români*”...), Ioan Dumitru Denciu (**Gheorghe Iorga și Omar Kayyam, sau: Gustul confruntării cu absolutul**), Magda Ursache (**Poliglo și în limba română**), Mircea Radu Iacoban (**Nota 1 la Algebră**), Lucian Băgiu (**Mira, ingenuitate angelică și/sau valență stihială, în Măntuirea Manole, „Tragedie instauratoare”, de Lucian Blaga – 1927**) etc. Alte articole de interes cultural profund: **Arhetipul FEMEII, în opera lui D.R. Popescu, purtătoare de sfințenie și de pierzanie** – de Loredana Tuchil, **G.G. Constandache și pozitivitatea negativului**, precum și **Panait Istrati, în memorabile panseuri**, de Ionel Necula, **Moartea aforistică, la Emil Cioran**, de Nadia Irina-Chelaru/Canada, **Elena Farago** –

recuperări necesare, de Dan Brudăru cu, **Dincolo de imposibila curbă** – sau **Via a pe două continente**, de Carmen Spănuț, rezident în Japonia („*Via a pe două continente e via a în care poți să alegi doar ce e frumos (...) via a cu desigur iri, pe care eterna căutare a sacralului nu le poate alina, via a dincolo de imposibila curbă*”), **Spiru Prasin** – alt intelectual uitat, de Ion N. Oprea etc. Poeme (bine selectate estetic) ale stihuitoarelor mai cunoscute (prin nume) sau ...mai puțin – dar, totuși, „valabili”, din punct de vedere axiologic: Constantin Ghini (un adevărat Remember!), Paul Spirescu, Gheorghe Istrate, Ion Beldeanu, Gheorghe Izbănescu, Cornel Galben, Lucia Cherciu, Nicolae Silade, Claudiu Buciu-Bazalt, Mihaela Condrat etc. – dar și traduceri iscusite, de Ion Roșu: din Ph. Boyer, Ch. Leconte de Lisle, Maurice Rollinat, Em Chabrier. Sanscritologul foarte tânăr Florinel Agafi ei ne prezintă pe un destul de tânăr sanscritolog-coleg: **Florin Deleanu** – inedit profil de savant. Comentariu de text. Un **prozeism** (cumva după **poesurile** lui Egen EVU!) interesant construit: **Reciclare la Clubul Rubik**, de Maria Nișu; proză de Constantin Cublețan: **Tren de noapte** și **Drumul**, de Ioan Neșu: **Amalia**; **Irina**, de Virgil Lovin; **La sfârșit de săptămână**, de Mariana Zavati Gardner; un dialog și pantomimă: **După cum bate lumina**, de Nicolae Havriliuc. Recenzii, semnate de Rodica Lăzărescu (remarcăm, în primul rând: **Nicolae Băciu**: „*într-un continuu dialog cu lumea...*”), Lucian Gruia, Adrian Botez, Ioan Toderiș, Anca Sântimbrănean, Aurel Buricea, Mircea Dinuț (despre Varujan Vosganian-scriitorul: **De la „Cartea Plângerilor” la „Cartea oaptelor”**) etc. „Cartea” **Pro-Seaculum** (210 pagini, pe foaie format A4) se încheie, cuminte, cu **Revista revistelor** și cu alte câteva semnale inter-gazetărești. Un număr dens, aproape sufocant de dens, pentru cine nu are (sau a pierdut!) exercițiul și deliciul lecturii în tihnă ...!

SPA II CULTURALE, Rm. Sărat, Anul IV, nr. 15: revista condusă de Valeria Manta-Tălcu are o extremă de elevat și bogat „ofertă” cultural-literară: pamflete politice (**Boii și vișii**, de Valeria Manta-Tălcu); „*Sigur, învingătorii, profesorii nu sunt <<ale lui neamului>>. Lor li se pot încălca, fără probleme, toate drepturile, și cel de intimitate, și cel de <<confidențialitate>>, și cel de a profesa a.m.d. [...] Am văzut și vom vedea minuni... <<de minuni>>, fiindcă n-avem legi care să ne apere de prostie și de obediență, în fața mai-marilor lumii*”), un interviu cu Horia Gârbea („feblea noastră”), altul cu Leo Butnaru – poezii de Viorica Răduț, Viorel Savin, Lucia Sava, Adrian Botez, Adrian Munteanu etc. – proză de Aurel Ganea, Daniel Drăgan – traduceri din Sonetele lui Shakespeare (cizelate de Maestrul Radu Cârnelci!), folclor (**Divinități feminine ale demutului românesc: Ursitoarele** – de Gherasim Rusu Togan), aforisme de Vasile Ghica, recenzii multe...ce ai mai dori? – că „se face”!

FEREAȘTRA, Mizil, Anul VIII, nr. 1 (59-60), februarie 2011: un număr cu atât mai bogat, cu cât Mizilul se află după un Festival Internațional de Poezie...! **Gânduri despre Eminescu** („gânduri” ale lui Argehezi, Maiorescu, Caragiale, Slavici, Iorga, Vlahuță, Călinescu, Nichita Stănescu, Ana Blandiana), Emil Procan, în dialog cu Fănuș Neagu, cronici ale Festivalului Internațional de Poezie „**Romeo și Julieta la Mizil**”, poezie (firete! – după un Festival Internațional, cum altfel?!), de Silvia Bitere, Claudiu Imona, Maria Ileana Belean, fragment dintr-un roman al Elenei Ghirvu. Călin (**Predestinare**), proză scurtă de Florentina Loredana Dalian și Adrian Botez, **Povești cu îngeri**, de Monica Rădulescu...un interviu cu Aurel Pop, „citorul” **Citadelei** sîmărene... și recenzii...

Învieerea Domnului

și debutanți: Mihaela Băbuț, Amalanci, Sorin Tiliș, Dolheț, Melinda Ioj, Florina Dinu (la ultimele două, dar nu numai...încă ar fi trebuit așteptat... „demarajul” harului poetic!) – un studiu serios, al lui Ion Lupu: **70 de ani de la semnarea Tratatului Ribbentrop-Molotov**. Număr complex, chiar dacă nu suficient...”scuturat-măturat”. Dar interesant și incitant.

recenzii...Unele „*păstenești și convenționale*”, altele... „*pe bune*”...

PLUMB: Bacău, Anul VI, nr. 47, februarie 2011: Debutul nu-i de prea bun augur: **Interviu cu...primarul Bacăului, Romeo Stavarache**... – dar continuarea...”este”!: poemul splendid **Superba jale**, de Radu Cârnelci, **Mari personalități bucureștene** (N. Iova și Paul Teodorescu), de Romulus Busnea, **O voce viguroasă, inconfundabilă, a poeziei coreene contemporane** (Yongsuk PARK), de Dan Brudăru, **Adrian Botez – un poet profetic**, de Ionel Necula, vestirea de **Expoziție de carte veche, la Casa Corpului Didactic „Grig. Tăbăcaru”-Bacău**, versuri semnate de

poetă consacrată (Bianca Marcovici, Gh. Fifirig, Ioana Dobrescu), dar

ION Z. BARD

Editor revist : **Editura RAFET – RÂMNICU S RAT**/Director editur : **CONSTANTIN MARAFET**
Director revist : prof. dr. **ADRIAN BOTEZ** (Colegiul Tehnic "*Gheorghe Bal*" -Adjud/ROMÂNIA)

COLEGIUL REDAC IONAL (în ordine alfabetic):

-**CEZARINA ADAMESCU**, scriitor, critic, eseist, jurnalist – Gala i/ROMÂNIA;
-prof. univ. dr. **FLORINEL AGAFI EI** – scriitor, critic, sanscritolog, jurnalist, prof. asociat al Colegiului Foc ani/Facultatea de Psiho-Pedagogie – Universitatea Bucure ti/ROMÂNIA;
-**IONU CARAGEA** – scriitor, eseist, jurnalist, om de cultur (fondeaz , pe 16 iulie 2008, împreun cu poetul Adrian Erbiceanu, Asocia ia Scriitorilor de Limb Român din Québec –**ASLRQ** - i Editura **ASLRQ**) – Montréal/CANADA;
-**LIGYA DIACONESCU**, scriitor, eseist, jurnalist, director de editur – Montréal/CANADA;
-prof. univ. dr. **CONSTANTIN FROSIN**, traduc tor, scriitor, jurnalist – Gala i/ROMÂNIA;
-**IOAN MICL U**, scriitor, eseist, jurnalist, om de cultur – Sydney/AUSTRALIA;
-prof. **C T LIN MOCANU** – Colegiul Tehnic "*Gheorghe Bal*" -Adjud/ROMÂNIA;
-preot prof. **ION MUNTEANU** – Colegiul Tehnic „*Gheorghe Bal*” -Adjud/ROMÂNIA;
-**IONEL NECULA**, profesor i filosof, om de cultur – Tecuci/ROMÂNIA;
-**VIOREL NICULA** – jurnalist, om de cultur – Sacramento, **California/SUA**;
-**AUREL POP**, scriitor, critic, jurnalist, red. ef al revistei literare "*Citadela*", directorul editurii „*Citadela*”, Satu Mare;
-prof. **ELLEN POPOVICI** - Colegiul Tehnic „*Gheorghe Bal*” -Adjud/ROMÂNIA;
-cons. juridic **CONSTANTIN STANCU**, scriitor, critic, jurnalist- Ha eg/ROMÂNIA;
-**LIVIU IOAN STOICIU**- scriitor, jurnalist, critic, eseist – Bucure ti/ROMÂNIA;
-**GEORGE LIVIU TELEOAC** – cercet tor genetic lingvistic – **Bucure ti/ROMÂNIA**.

Secretar de redac ie: **Elena NICULESCU** (cl. A XII-a C, C.T. "Gh. Bal" -Adjud).

Elevi/studen i colaboratori permanen i: **Valerian C LIN** (absolvent C.T. „*Gh. Bal*” -Adjud); **Laura Lucia MIHALCA** – student la Filologie i Arte Plastice – Bucure ti; **Andrei GRAP** (absolvent al C. T. „*Gh. Bal*” -Adjud); **Ovidiu MOLEA** – cl. a XI-a A (C.T. "Gh. Bal" -Adjud); **Mihaela MU AT** – cl. A X-a F (c.T. "Gh. Bal" -Adjud); **Alina NICHIFOR** – cl. a XII-a C (C.T. "Gh. Bal" -Adjud); **Alexandra NICULESCU** - cl. a XI-a C (C.T."Gh. Bal" -Adjud); **M d lina SAMOIL** , cl. A IX-a G (C.T. "Gh. Bal" -Adjud); **Adriana SUCIU** – cl. a XI-a C (C.T. "Gh. Bal" -Adjud).

Redactare computerizat : prof. dr. **ADRIAN BOTEZ**;

Corectur i tehnoredactare: laborant **ELENA BOTEZ**.

Adresa redac iei: str. Republicii, nr. 107, etaj II, camera 1, Adjud – cod po tal 625.100 – tel. 0237/640.681.

E-mail: adrian_botez_senior@yahoo.com

Varianta on-line (în colaborare cu revistele ARP – Artur Silvestri): <http://revistacontraatac.wordpress.com>

ISSN 1841 - 4907

ACEST NUM R APARE PRIN BUN VOIN A S.C. URBIS S.A. - ADJUD

